

BX
8630
.P885td
1902

B.Y.U.
LIBRARY

Digitized by the Internet Archive
in 2018 with funding from
Brigham Young University

<https://archive.org/details/evangelietssande1902prat>

BX
8630
P885.td
1902

Evangeliets sande Grundsætninger,

fremstillet af

Orson Pratt,

en af de tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af de
Sidste-Dages Hellige.

Oversat fra Engelsk.

„Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganjfe Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme.“ Matth. 24, 14.

„Og lig saa en anden Engel flyve midt igennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde mer høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ere, thi hans Doms Time er kommen.“ Aab. 14, 6. 7.

København.

Udgivet og forlagt af A. L. Skanchy.

1902.

Trykt for P. S. Christiansen

i

Arbejderpartiets Bogtrykkeri i Aarhus

THE LIBRARY
BRIGITTE YOUNG UNIVERSITY
PROV. LIBR.

Ørste Kapitel.

Om sand Tro.

Tro kommer ved Vidnesbyrd. — Retfærdiggørelse ved Tro uden Gerninger. — Retfærdiggørelse ved Tro med Gerninger. — Tro er en Guds Gave. — Tegn følger den sande Tro i alle Tidsaldere. — Naar Tegnene ophøre, saa ophøre Tro og Saliggørelse.

1) Det er Forfatterens Hensigt i dette Kapitel at forklare og tydeliggøre den store Grundsætning, kaldet **Tro**. Den er ikke en blot tænkt (abstrakt) Grundsætning, afsondere og adskilt fra Sjælen, men den er en vis Forfætning elb. Tilstand i Sindet. Naar Sindet tror (eller er overbevist om) en Ting, en Fremstilling eller en Sætning, rigtig eller uriktig, da er Sjælen i Besiddelse af Tro. At have Tro er simpelt hen at være overbevist. Tro og Overbevisning ere derfor ensbetydende Ord, udtrykkende det samme Begreb.

2) Tro eller Overbevisning kommer af Vidnesbyrd fremstillet for Sindet. Uden Vidnesbyrd kan Sindet ikke satte Tro paa Noget. Vi tro, at en Sten, som ikke er understøttet, vil falde, paa Grund af forrige Tagtagelser med Hensyn til tunge Legemers Falder. Vi tro, at Dag og Nat vil vedvare paa Grund af vore forrige Erfaringer med Hensyn til Ensformigheden af Naturens Love. Vi tro, at Rummet er grænseført og Bedvarenheden uendelig, formedelst Grunde, fremstillede af Sindet, som med et fatter Urimeligheden af, at enten Rummet eller Bedvarenheden skulle være indskrænket. Vi tro paa alle selvbevislige Sandheder paa Grund af, at alle Sætninger, som er i Strid med disse Sandheder, ere urimelige. Vi tro paa alle store, videnskabelige Sandheder, enten paa Grund af

vore egne eller andres Undersøgelsser. Vi tro paa historiske Kendsgerninger, paa Grund af Historieskriveres Bevidnelse. Vi tro paa enhver Kendsgerning, Angivelse, Sandhed eller Sætning, som vi forlade os paa, der hidrører, i hvilket som helst Tilfælde, fra Vidnesbyrd. Tro kan derfor ikke være til uden Vidnesbyrd.

3) Der gives to Slags Tro, falsk og sand. Falsk Tro kommer af Tiltro til falsk Vidnesbyrd; sand Tro hidrører fra sande Vidnesbyrd.

4) Kains Tro paa at ofre Jordens Frugter var falsk, udsprunget fra et urigtigt Vidnesbyrd med Hensyn til Øfringer eller den Opsørsel, som var nødvendig for at erholde en Belsignelse. Abels Tro paa at ofre de Førstefødte af sin Hjord, var grundet paa Vidnesbyrdet, han havde fra Guds Ord, at en saadan Øring vilde behage ham. Egypternes Tro paa Troldkarlenes Lærdomme hidrørte fra falske Vidnesbyrd, styrket og, som de antog, stadsæstet ved talrige Undergerninger, bevirket ved deres onde Hænder. Israels Tro paa Mose Lærdomme var grundet paa sandt Vidnesbyrd, og var derfor behagelig for Guds Alsyn. Tro paa Afguder og de hedenske Føel-Lærdomme (Mytologier) kommer af et falsk, ved Sagn forplantet Vidnesbyrd. Tro paa den sande Gud er grundet paa sandt Vidnesbyrd. Tro paa falske Lærdomme og paa Tros- og Religionsartikler, opfundne af den menneskelige Visdom, er Frembringelsen af et ved Sagn overleveret (traditionelt) Vidnesbyrd, som man ikke kan forlade sig paa. Tro paa ethvert Guds Ord, øbøre eller nyhore, er altid frembragt ved Vidnesbyrd, som er sandt og skiftet til at give Sjælen den største Forvisning.

5) Eftersom Vidnesbyrd går forud for Tro, skulde den være svag eller stærk i Forhold til Vidnesbyrdets Svaghed eller Styrke. Naar Vidnesbyrdet er ledsaget af Omstændigheder af twivsom Beskaffenhed, eller naar det berører Ting, som tildels er usandsynlige i sig selv, eller naar der er et modsat Vidnesbyrd af næsten den samme Indflydelse og Vægt, eller naar der er kun et tilfældigt Bevis — skulde Troen være svag. Naar paa den anden Side Vidnesbyrdene ere tydelige, naar de berøre Tildragelser eller Ting, som ikke ere usandsynlige, naar de ere ledsagede af Omstændigheder, der ere bekræftende, naar ingen Modbeviser af nogen Indflydelse eller Vægt

findes — skulde Troen være stærk. Troens Styrke eller Svaghed vil derfor i alle Tilfælde staa i Forhold til Svagheden eller Styrken af de Indtryk, som Vidnesbyrdet bevirker paa Sindet. Det er ofte Tilfældet, at Dømmekraften bliver saa svag og omtaaget, at Vidnesbyrdet, hvor stort, klart, indlysende og bevisende det end er, bevirker intet føleligt Indtryk paa Sindet. Derfor findes ikke alle Tider Tro i svækkede eller i fordærvede Sjæle med den Styrke, som svarer til Graden eller Kraften af Vidnesbyrdet.

6) I vore Undersøgelser om Sandheden eller Falskheden af mange Genstande ere vi i høj Grad utsatte for at blive bedragne. Formedelst Indflydelsen af spidsfindigt Blendværk, Folks Kunst, omgivende Omstændigheder, Traditioner, eller mange forenede Aarsager, kan Mennesket blive vækende i sin Dømmekraft, partisk i sine Undersøgelser og afledes fra den forskende Gransning, som under Tiden er saa nødvendig for at opdage Sandheden eller Bilsfaren i den Sag, Angivelse eller Sætning, som skal overvejes. Endog hans egne Sæser, uberigtigede af hans Dømmekraft, leder ham paa Bilspor. For Eksempel: en Person, som ser ud af Kahyts vinduet paa et Skib, ser hen paa et andet Skib, som tilshydeladende bevæger sig. Han slutter hasteligen, at det andet Skib er i Bevægelse, medens hans eget ligger stille. I dette er han virkelig udjat for at blive bedragen; thi Kendsgerningen kan være ligefrem modsat den, han saa hasteligen antog; det er: hans eget Skib kan være i Bevægelse, skønt han ikke mærker det; medens det, han saa i Afstand, kan ligge stille; eller Synei kan være bevirket ved den forenede Bevægelse af begge Skibe. Alle Indvaanere paa vor Jordklode var i mange Aarhundreder bedragne med Hensyn til den tilshydeladende Bevægelse af Himmellegemerne. De troede, at Solen, Maanen, Planeterne og Stjernerne, eller hele Himmelrummet, bevegede sig dagligen rundt om Jordens, indtil Copernicus bragte dem ud af Bilsfaren ved at bevise dem, at denne Fremtoning kom simpelthen af Jordens daglige Omtdrejning.

7) Verden er blevet narret ved saare mange Bedrag under Navn af Videnskab, Teorier (Systemer), Hypoteser (antagne Meninger), Lærdomme osv. Millioner af Mennesker have i alle Tidsalderne været under

Indflydelse af falske Tros-Meninger, byggede paa falske Beviser. I hele den gamle Verden var der kun otte Personer, som havde den sande Tro; alle de Øvrige omkom med en falsk Tro. I Stæderne paa Sletterne, som nedstyrtedes, var Loth og hans to Østre de Eneste, som havde en sand Tro. Den nyere Kristenhed, eller det store Babylons Nationer, har i Aarhundreder været under en skummel Indflydelse af falske Tros-Meninger, som nu snart vil lede dem til yderlig Ødelæggelse.

8) En falsk Tro med Hensyn til Historie, Videnskab og mange andre Genstande, er ikke saa skadelig for Individer og Nationer, som en falsk Tro med Hensyn til Saliggørelsens Lære. At tro, at en Aabenbaring eller et Budskab, sendt fra Gud, er falsk, er ledsgaget af de frigtedligste Følger, baade for Sjælens nærværende og tilkommende Lykosalighed. Og det er lige saa farligt og forærveligt i dets Følger at tro, at menneskelige Tros- og Religionsartikler, som ere udtænkte af uinspirerede Mænd, ere af guddommelig Oprindelse.

9) Tro inspirerer i Almindelighed Hjertet til saadanlig Handlinger eller Gerninger, som ere ensartede og passende med Troens Natur. Tro paa afgudiske Systemer leder til afgudiske Gerninger. Tro paa falske Lærdomm leder til falske og onde Bedtægter. Tro paa Nutidens Kristenheds forærvede, af Mennesker sammenlavede Systemer, leder til mange forærvelige, vederstyggelige og onde Gerninger. Tro paa et guddommeligt Budskab eller paa ny Aabenbaring vil lede til Gerninger, som ere overensstemmende med sammes Forordninger.

10) Naar Tro, sand eller falsk, er tilstrækkelig kraftig til at lede til Handling, frembringer den Virkninger, som giver Aarsagen sit Særfende. Pauli Tro, at Jesus af Nazareth var en Bedrager, ledte ham til at forfolge hans Tilhængere med stor Æver. Derefter ledte hans Tro, at Jesus var Guds Søn, ham til at udstaa alle Slags Genvordigheder for hans Skyld. Nogles Tro ledte dem virkelig til at antage, at de gjorde Gud en Tjeneste med at dæbte Apostlene. Andres Tro gjorde dem villige til at dø for deres Vidnesbyrd om Jesus. Apostlenes Mordere og Apostlene selv havde Tro og Gerninger; hver paa sin Side var begge Partier oprigtige; den ene

havde falsk Tro og onde Gerninger; den anden havde sand Tro og retfærdige Gerninger.

11) Tro alene vil ikke frelse Menneskene; heller ikke vil Tro og Gerninger frelse dem, undtagen de ere af den rette Slags. Falsk Tro og onde Gerninger vil i Sandhed være Marsag til Fordømmelse for den største Del af Menneskeslægten. Sand Tro og retfærdige Gerninger ere nødvendige til Salighed, og uden begge Dele blev aldrig Nogen og kan aldrig Nogen blive frelst.

12) Medmindre Saliggørelsens sande Principer bleve aabenbarede og grundfæstede ved tilstrækkelige Vidnesbyrd, kunne der ikke være nogen sand Tro og gode Gerninger, hvorved Menneskene kunne erholde Salighed; thi i Saliggørelsens System følger Gerningerne Troen, Troen følger Vidnesbyrdet, og Vidnesbyrdet ledsager den aabenbarede Sandhed. For Eksempel: Gud aabenbarede de store og ophøjede Sandheder, som indeholdes i Mormons Bog. Dernæst sendte han tilstrækkelige Vidnesbyrd til at overbevise Menneskeslægten om disse Sandhders guddommelige Troværdighed. For det tredie bevirke dette Vidnesbyrd Tro i deres Sind, som ærligt og omhyggeligt undersøgte det. For det fjerde vil denne Tro lede de Retsklaae til at gøre de Gerninger, som fordres af dem i hin Bog. Og til sidst vil, formedelst Jesu Kristi Forsoning, denne Tro og disse Gerninger forenede sikkert frelse dem i Guds Rige.

13) Vidnesbyrdet, som Gud altid giver til at stadfæste Guddommeligheden af hans Aabenbaringer, er tilstrækkeligt til at bevirke Tro i enhver Levendes Hjerte, som undersøger det paa en rigtig Maade. Dersor er Enhver i den hele Verden, som er kommen til Skelsaar, og som har Lejlighed til at erholde Vidnesbyrdet ved Marsagelse fordomt, dersom han ikke tror det. Der gives Nogle, som sige, at dersom Vidnesbyrdet var tilstrækkeligt, vilde de blive nødte til at tro; men dette er ikke sandt. Vidnesbyrdet kan være tilstrækkeligt, og dog kunne de vægge sig for at undersøge det; de kunne undersøge det med fordomsfuldt Sind; de kunne være ligegyldige i deres Undersøgelse; de kunne undslaa sig for at undersøge det paa den Maade, som Gud har besalet; de kunne undersøge det med den Beslutning, ikke at aniamme det, om det end var sandt; eller de kunne være partiske i at veje Vidnes-

hyrdet for eller imod, med det længselsfuldeste Ønske og Haab, at de skulle finde det falskf. Alle disse Forhindringer og mange andre, som kunne nævnes, forhindre dem fra at tro det, som er ærligt, oprigtigt, som fordomsfrigt og bedende Sind vil tro. Dersom er det ikke af Mangel paa Bidneshyrd, at de ikke tror, men Marsagen er deres egne onde Hjørter og Mørket, som de bringe med sig i deres Undersøgelser. Naar Gud aabenbarer en Sandhed, er den altid ledsaget med tilstrækkeligt Bidneshyrd, hvorfor Alle paa Grund af deres Handlefrihed kunne tro eller ikke tro det, ganske som det behager dem; og dersom de tro det, kunne de ogsaa adlyde eller ikke adlyde det, ligesom de behage, og heri ligger Menneskets Fordømmelse, fordi det foretræffer Vanstro for Tro og Ulydighed for Lydighed.

14) Da Apostlene blev besalede at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen, blev det sagt dem, at hvo, som troede Evangeliet og blev døbt, skulle blive salig, og hvo, som ikke troede, skulle blive fordømt. At tro Evangeliet, saaledes som Apostlene prædikede da, var ikke tilstrækkeligt, men Jesus tilføjede Betingelsen Daab, visende klarlig, at deres Tro maatte vises ved deres Gerninger, ellers vilde den ikke gavne dem noget. Jesus forstod meget vel, at Gerningerne, nødverdige til Salighed, kunne ikke udføres uden Tro, som altid gaar forud for dem; og ellersom det stod i deres Magt at erholde denne Tro, besluttede han at fordømme enhver Skabning i hele Verden, som ikke vilde tro det Budskab, de prædikede.

15) Der gives Nogle, som antage, at Tro alene, uden ledsagende Gerninger, er tilstrækkelig til Retfærdiggørelse, Helliggørelse og Saliggørelse. Men hvad vilde det gavne en hungrig Mand ude paa Marken, som tror, at inde i Huset er der dækket et Bord for ham med en Overflødighed af Spise, dersom han ikke gør sig nogen Umage for at gaa ind i Huset og nyde Belsignelsen? Hvad Fordel vilde det være for en rig Mand at tro paa Jesu Ord om at føde de Hungrige og klæde de Nøgne, undtagen han gør Gerninger, som svare til denne Tro? Hvad Belsignelse ville vi erholde ved at tro alle de Ord, Jesus har talet, dersom vi ikke gør efter dem? Det er ikke den, som blot tror paa Jesu Ord, der bliver retfærdiggjort; men

det er den, som viser sin Tro ved at adlyde dem. Naar Jesus taler om Troende, har han for det meste hentydet til saadanne, hvis Tro er bleven tilstrekkelig sterk til at formaa dem til Lydighed. Det er til denne Slags Troende han henviser i de følgende Skriftsteder! „Sandelig, sandelig siger jeg eder. Den som hører mine Ord og tror paa den, som sendte mig, har evigt Liv og skal ikke komme til Fordømmelse, men er gaaet over fra Døden til Livet.“ „Thi saa elskede Gud Verden, at han hengav sin enbaarne Søn; at Enhver, som tror paa ham, skal ikke fortabes, men have evigt Liv.“ „Den, som tror paa ham, er ikke fordynt.“

16) Jesus sigter her til saadanne Troende, som fuldstændigt bevise deres Tro ved deres Lydighed. Saadanne og alene saadanne skulle fries fra Fordømmelse — skulle gaa over fra Død til Liv — skulle blive Guds Børn ved at have en Tro, der vilde lede dem til at adlyde. Alle andre Troende ere uden Retfærdiggørelse — uden Haab — uden evigt Liv — og ville vorde fordynte ligesom de Vanstro, fordi de paastaa at tro Guds Søns Ord, men ville ikke adlyde dem.

17) Jesus siger: „Om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elsker ham, og vi vil komme til ham og tage Bolig hos ham. Hvo, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord. Saaledes som Menskests Kærlighed lægges for Dagen ved dets Gerninger, saaledes er dets Tro.“

18) Johannes siger: „Hver den, som tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud.“ Det er tydeligt af den hele Epistel, hvor disse Ord findes, at ingen andre skulle anses som virkelig Troende, at Jesus var Kristus, undtagen dem, som viste det ved at holde hans Bud; thi han siger videre: „Og derpaa vide vi, at vi kende ham, naar vi holde hans Bud. Hvo som siger: jeg kender ham, og holder ikke hans Bud, han er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed. Men hvo som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kærlighed fuldkommet, og derpaa kende vi, at vi ere i ham.“ Og atter siger han: „Hver den, som gør Retfærdighed er født af Gud.“ „Hver den, som ikke gør Retfærdighed er ikke af Gud.“ „Hvo som holder Guds Bud, han bliver i Gud og Gud i ham.“ „Hver den, som elsker, er født af Gud og kender Gud.“ „Hvo, som ikke

elsker, kender ikke Gud, thi Gud er Kærlighed." „Hvo som bliver i Kærlighed, bliver i Gud og Gud i ham. Derudi fuldkommes vor Kærlighed, at vi kunne have Fri-modighed paa Dommens Dag, fordi ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden. Frygt er ikke i Kærlighed, men den fuldkomne Kærlighed driver Frygten ud; thi Frygt bringer Pine; men hvo som frygter, er ikke fuldkommet i Kærligheden. Vi elsker ham, fordi han elskede os først." „Thi dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans Bud."

19) Af alle disse Skriftsteder er det let at forstaa, at Saliggørelse beror paa vor Kærlighed til Gud; at elsker Gud er at holde hans Bud, og at holde hans Bud er det eneste sikre Bevis paa, at vi virkelig tro, at Jesus er Kristus. Ingen maa derfor smigre eller bedrage sig selv med den Ide, at de tro af Hjertet, at Jesus er Kristus, eller at de ere fødte af Gud, at de ere overgangne fra Døden til Livet, eller at de elsker Gud, undtagen de ere visse paa, at de have holdt hans Bud og Love. Millioner bedrage sig selv med en falsk Tro og et falsk Haab, skuffende sig selv med den Forestilling, at de ere fødte af Gud, endskønt de ikke en Gang have opfyldt de første Bud. Alle saadanne ville erfare en bitter Skuffelse.

20) Den første Virkning af sand Tro er en oprigtig, sand og fuldstændig Anger og Omvendelse fra alle Synder; den anden Virkning er Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse; den tredie er Modtagelsen af Ordinansen Haandspaalæggelse for den Hellig-Aland; disse ere Evangeliets første Bud. Ingen har en frelende Tro, uden han opfylder disse tre Fordringer. Ingen kan være en Troende i Kristo, efter dette Ords skriftmæssige Betydning, uden han efterkommer disse Bud paa det Nøjeste; uden at opfylde disse vil det være forgæves for ham at bede om Syndernes Forladelse eller om Alandens Daab, og om han smigrer sig med, at han elsker Gud, eller at han kan saa et evigt Liv, uden at adlyde disse første Bud, er han sorgeligen bedrager. Disse ere i Sandhed de indledende Principper, og de eneste, hvorved Mænd og Kvinder kunne blive fødte i Kristi Rige og blive Guds Sønner og Døtre. Efter at have iagttaget disse, er der andre Bud for dem at adlyde, men dersom de foretager sig at

adlyde disse andre først, ville de finde deres Bestræbelser uantagelige for Herrens Alsyn. For Eksempel, Gud befaler sine Sønner og Døtre at helligholde Sabbatens Dag; men Ingen kan holde Sabbaten hellig, førend han har efterkommet de tre første af Evangeliets Bud, hvorefter han kan holde Sabbaten, overensstemmende med Guds Billie, men ikke før. Der gives mange Bud, som Ingen kan holde undtagen dem, som ere fødte af Gud. Og dersom en Mand vilde indlade sig paa at holde dem, inden han havde iagttaget de tre første, vilde det være ligesom et Barn ville foretage sig at læse inden det havde lært Alfabetet.

21) En Tro, altsaa, som bringer Syndsforsladelse eller Retsfærdiggørelse for Synderen, er den som er forbundet med Omvendelse og Daab. Tro alene vil ikke retfærdiggøre; Tro og Omvendelse alene vil ikke retfærdiggøre; Tro og Daab alene vil ikke retfærdiggøre; men Tro, Omvendelse og Daab vil retfærdiggøre og bringe Syndernes Forladelse formedesst Kristi Blod. Hvad mener Paulus, naar han figer: „Derfor retfærdiggjorte ved Troen have vi Fred med Gud ved vor Herre Jesum Kristum?“ Han mener, at Troen er Udgangspunktet, Grundvorden og Aarsagen til vor Omvendelse og Daab, hvilket bringer Forladelse og Retsfærdiggørelse, og som den er Aarsagen, der leder til disse Følger, saa er det ikke urigtigt at tilskrive Troen Retsfærdiggørelsen. Hvad mener det Skriftsted, som figer: „Dersom du bekender den Herre Jesum med din Mund, og tror i dit Hjerte, at Gud har opreist ham fra de Døde, skal du blive frelst. Thi med Hjertet tror man til Retsfærdighed, og med Mundens bekender man til Saliggørelse?“ Det mener, at virkelig Tro i Hjertet er det, som leder til Lydighed; thi et Menneske, som ikke adlyder, har kun en Grad af Tro, men ikke en levende Tro i Hjertet, som i alle Tilfælde vil lede til Omvendelse, Bekendelse, Daab, Haandspaalæggelse osv. Alle ville indrømme, at det, at tro med Hjertet, leder til og indbefatter Omvendelse. Hvorfor ikke ogsaa indrømme, at det indbefatter ethvert andet af Evangeliets Bud? Fordi det, at tro med Hjertet paa Kristi Opstandelse, er den bevægende Aarsag til Lydighed, som bringer Saliggørelse, kan det med Føje siges, at Saliggørelsen er Troens Følge.

22) Der har været megen Ordstrid blandt Menneskene

angaaende Retsfærdiggørelsen. Nogle have antaget, at vi ere retfærdiggjorte formedelst Kristi Blod ved Tro alene, uden at udføre nogen Gerning hverken af Lovens eller Evangelists. Andre antage, at vi ere retfærdiggjorte formedelst Kristi Blod ved at lægge Omvendelse til vor Tro, uden videre Gerninger. Andre forsøgte, at alle Mennesker skulle blive retfærdiggjorte og frelste formedelst Kristi Blod, uden baade Tro og Gerninger. Alle disse indrømme, at Kristi Forsoning er nødvendig til Retsfærdiggørelse. Den eneste Twist synes at være angaaende Betingelserne, som fordres af Skabningen, hvorved han modtager den ved Forsoningen kægte Retsfærdiggørelse. De som tro, at Tro alene, uden Gerninger, er den eneste fordrede Betingelse, beraaber sig almindeligen paa følgende Skriftsteder til Støtte for deres Ansuelser: „Thi dersom Abraham blev retfærdiggjort ved Gerninger, haver han Ros, men ikke for Gud. Thi hvad figer Skriften? Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retsfærdighed. Men den, som har Gerninger at fremvise, tilregnes Lønnen ikke af Raade men som Skyldighed; den derimod, som ikke har Gerninger, men tror paa ham, som retfærdiggør Synderen, regnes hans Tro til Retsfærdighed. Ligesom og David priser det Menneske saligt, hvilket Gud tilregner Retsfærdighed uden Gerninger.“ Rom. 4, 2—6. De, som tro, at Gerninger ere nødvendige til Retsfærdiggørelse, anfører følgende: „Hvad gavner det mine Brødre, om Nogen figer, han haver Troen, men haver ikke Gerninger? Mon den Tro kan frelse ham?“ Troen, dersom den ikke haver Gerninger, er død i sig selv. Der maatte da Nogen sige: du haver Troen, og jeg haver Gerningerne; vis mig din Tro af Gerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gerninger. Du tror, at der er en Gud; du gør vel; Djævlene tro det ogsaa og skælve. Men vil du vide, o du forfængelige Menneske, at Troen uden Gerninger er død? Blev ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gerninger, der han ofrede sin Søn Isak paa Alteret? Ser du, at Troen virkede med hans Gerninger, og at ved Gerninger blev Troen fuldkommet? Og Skriften blev opfyldt, som figer: Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retsfærdighed, og han blev kaldet Guds Ven. Ser I nu, at et Menneske retfærdiggøres ved Gerninger, og ikke ved Troen alene? Desligeste og Rahab, den

Skøge, blev hun ikke retfærdiggjort ved Gerninger, der hun annammede Sendebudene, og udlod dem ad en anden Vej? „Thi ligesom Legemiet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gerninger.“ Jakob 2, 14—26. Paulus og Jakob synes tilsyneladende at modsigte hinanden; og dette har været Aarsag til Meningsforskellen i vore Dage; men disse tilsyneladende Modsigelser kan lettelig bringes til Overensstemmelse, dersom vi tager de to forskellige Emner i Betragtning, hvorom de skrev. Paulus skrev til et Folk, som var tilbøjelig til at tro paa Omfærelse og andre Gerninger af den gamle Lov, hvilke var blevet affkaffet i Kristo. Og han viser klarligen, at Omfærelsen og mange af hine gamle Love var givne i tidligere Tider, ikke for at borttage forrige Synder, ei heller for at retfærdiggøre dem, til hvem de blev givne; men i forskellige andre Øjemed; og at de, i at efterkomme disse Gerninger, ikke gjorde noget mere, end de var skyldige at gøre, og at Lønnen, føjet til disse Gerninger, „tilregnedes ikke af Naade, men som Skyldighed“; eller med andre Ord, Naadens Løn er en Tilgivelse af forrige Synder; mea Skyldigheds-Lønnen er en Fritagelse fra Fordømmelsen, ikke for forrige Synder, men for de Synder, som ville findes i det Tilfælde, at vi vægredede os ved at opfylde vor Skyldighed. For Eksempel: Gud befalede Abraham at omfærere sig selv og alt Mandkøn i sit Hus, ikke for at retfærdiggøre sig selv eller sit Hus for forrige Synder, men i et andet Øjemed. Da dette Bud blev givet, bragte det Abraham under Forpligtelse til at adlyde det; det var en Pligt, han skyldte Herren; dersom han opfylde den, vilde der ikke være nogen Fordømmelse, som kom af ikke at adlyde dette særskilte Bud, og han vilde have Besønningen af en ren Samvittighed, hvad Opføldelsen af hint særskilte Bud angik; men i alt dette er der ingen Naadesløn lagt for Dagen i Tilgivelse af tilforn begangne Synder. Dersør, efter som Lydighed til disse særskilte Love ikke bragte Syndernes Forladelse, funde Paulus med Rette sige, at Abraham og Andre blev ikke retfærdiggjorte ved Gerninger, det er, ved saadanne Loves Gerninger som Omfærelse o. s. v., hvilke var givne i et helt andet Øjemed end til Retfærdiggørelse. Det var meget nødvendigt, at Abraham skulde gøre disse Gerninger, og endskønt de ikke vare bestemte

til at bringe Syndsforsladelse eller Retfærdiggørelse, vilde dog Udførelsen af dem forebygge Forsommelsheds-Synden, og vilde ogsaa bringe saadanne Belsignelser, som var dem tilspiet paa Forjættelsheds Vis. Men efter at disse Love og Omfærrelsen var affkaffet i Kristo, kunde Paulus sige: „Den derimod, som ikke har Gerninger (d. e. som ikke gør den affkaffede Lovs Gerninger), men tror paa ham, som retfærdiggør Synderen, regnes hans Tro til Retfærdighed.“ Dersom hine Love og Skifte, som var givne Abraham til at efterkomme, ikke var bestemte til at retfærdiggøre ham fra hans forrige Synder, ville de saa meget mindre retfærdiggøre dem, som levede efter Kristus, da de var affkaffede. Efter Kristus betragtedes ikke en Gang disse Gerninger, der var paalagte Abraham at udføre, som nogen Skyldighed, der paahvilede Nogen; de var derfor Gerninger, som det vilde være hyndigt at udføre. Dens Tro, derfor, som ikke „har Gerninger“, det er, som ikke udfører Gerninger, der er affkaffet, „regnes til Retfærdighed.“

23) Men da Abraham blev retfærdiggjort ved Troen, kan det ikke være urigtigt at spørge, om der var nogen anden Slags Gerninger, forenede med hans Tro, som var af en retfærdiggørende Natur. Paulus siger i Galat. 3, 8: „Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggøre Hedningerne ved Tro, forjættede den Abraham forud: I dig skulle alle Folkeslag velsignes.“ Heraf lære vi, at det samme Evangelium, som skulle retfærdiggøre Hedningerne formedelst Tro og velsigne alle Folkeslag, blev virkelig prædiket for Abraham. Nu vel, i Evangeliet gives der visse Gerninger, som skulle forbindes med Troen til Sa- liggørelse; ved disse Evangeliets Gerninger viste han sin Tro og erholdt Retfærdiggørelse; og ikke ved Lovens Ger- ninger, saadanne som Omfærrelse osv. Paulus siger i Rom. 4, 9—12: „Troen blev regnet Abraham til Retfærdighed. Hvorledes blev den ham da tilregnet? Da han var omfkaaren, eller da han havde Forhud? Ikke da han var omfkaaren, men da han havde Forhud. Og han an- nammede Omfærrelsens Tegn som en Besegling paa den Retfærdighed ved Troen, hvilken han havde som Nom- fkaaren; saa at han skulle være Fader til alle dem, som tro, uden at være omfkaaren, at Retfærdighed maa vorde ogsaa dem tilregnet; og Fader til de Omfkaarne, til dem,

som ikke alene haver Omskærelse, men som ogsaa vandrer i den Tros Fodspor, hvilken vor Fader Abraham havde som Uomskaaeren." Af disse Skriftsteder lære vi, at Abraham var retfærdiggjort før Omskærelsen, følgelig maa Retfærdiggørelsens Evangelium være blevet prædiket for ham, før hin Lov blev given. At der var Gerninger forenet med Evangeliet, som prædikedes for Abraham, er klart af den Kendsgerning, at alle de hedenske Folkeslag, som levede i Apostlenes Dage, kunde retfærdiggøres og blive hans Børn ved at vandre, som Paulus figer: „i vor Fader Abrahams Tros Fodspor.“ Der var visse Trin, henhørende til Evangeliet og Troen, som Abraham vandrede i, ellers kunde han ikke være blevet retfærdiggjort. Hvilke Gerninger disse Retfærdiggørelsestrin end indbefattede, fordredes de selvsamme af Hedningerne efter Kristus. Disse Evangeliets Trin, efter Kristus, ere, som vi allerede have bemærket, Omvendelse og Daab, som bringer Syndsforsladelse og Retfærdiggørelse, som var Udfaldet af Troen, eller med andre Ord, de Trostrin, som Abraham vandrede i. Dersom „den som ikke har Gerninger“, det er Omskærelsens og andre Lovens Gerninger, som ere affkaffede, men udfører Evangeliets Gerninger, „hans Tro regnes til Retfærdighed“, paa samme Maade som med Abraham, som vandrede i de samme Evangelie-Trin, og blev retfærdiggjort paa samme Maade. Denne Anskuelse af det Omhandlede bringer baade Pauli og Jakobs Lærdomme i fuldkommen Overensstemmelse og viser paa det Klreste, at begge havde Ret, naar deres Fremstillinger anvendes paa de to forskellige Emner, hvorom de skrev.

24) Troen er en Guds Gave. Paa hvad Maade giver Gud Tro? Meddeler han Hjertet denne Gave ved den umiddelbare Virkning af den Hellig-Åland, uafhængig af noget andet Middel? Skænker han den uestertrægtet og ubetinget af Hjertets Beredelse? Giver han den uafhængig af Menneskets Handlekraft? At sige, at Mennesket erholder denne Gave uden at berede sig, eller uden nogen Udøven af Handlekraft, er at fritate det for al Ansvarlighed med Hensyn til, om det har Tro eller ikke. Denne Tilstand vilde befri Mennesket fra al Dadel eller Fordømmelse for VanTro. Dersom Handlekraft ikke har noget at gøre med at erholde Tro, vilde det være den største Uretfærdigheds-Handling at straffe den VanTro; der vilde

ikke være mere Ansvarlighed for ham, end der er for et umælende Dyr. Hvad vilde man tænke om den Mands Retfærdighed, som vilde straffe sin Hest, fordi den ikke havde lagt Seletøjet paa sig? Dersom Dyret var begavet med Mæle, vilde det da ikke sige, at det var et uansvarligt Væsen, som ikke havde Evne eller Dygtighed til at lægge Seletøjet paa sig, at denne Gave at lægge Seletøjet paa tilhørte et Væsen, som var høiere og større end det, at det ansaa det som meget grusomt, uretfærdigt og tyrannisk for det høiere Væsen at straffe det, fordi det ikke udøvede en Evne, hvormed det ikke var begavet, og som var langt udenfor dets Dygtighed, og en Tilstand, hvori Mennesket alene var i stand til at sætte det? Dersom Tro er en Guds Gave, og Mennesket ikke har nogen Handlekraft til at erholde denne Gave, da staar det i samme Forhold til Gud med Hensyn til at have Tro, som Hesten staar i til Mennesket med Hensyn til at faa Seletøjet paa; og dersom det vilde være uretfærdigt og grusomt af Mennesket at straffe sin Hest, fordi den ikke lagde Seletøjet paa sig, vilde det være ligesaa uretfærdigt og grusomt af Gud at straffe Mennesket, fordi det ikke havde Tro, dersom det skal anses for et Væsen, som er udhygtigt til Udgørelsen af en saadan Evne.

25) At Troen er en Guds Gave, derom er der ingen Trætte; men at Gud skænker denne Gave, uden at den eftertragtes, og uden nogen Forberedelse og Handling fra Menneskets Side, er ikke alene stridende mod Skriften og Fornuften, men er ogsaa yderst urimeligt, naar vi tager i Betragtning, at Mennesket kan straffes for sin Vanstro. Men Nogen monne spørge: Har Gud ikke Ret til at gøre med Mennesket, hvad han behager? Har han ikke Magt til at tilbageholde Troen og straffe hvem han vil, enten de fortjener det eller ikke? Vi svare, at hvilken som helst Kraft Gud end har, saa er det dog vist, at han ikke udover den twertimod Principerne: Retfærdighed og Barmhjertighed, eller twertimod den aabenbaredes Beskrivelse, som han har givet om sig selv. Om det var muligt for ham at forandre og afgive fra sit Ord, da vilde han opøre at være Gud. Dersom han vilde straffe den Uskyldige, og lade den Skyldige gaa fri, vilde han være et uelsværdigt og ikke onskeligt Væsen — et Væsen, som man maatte frygte, men ikke elske. Dersom han vi være ganske

forvissede om, at han vil aldrig straffe et Menneske for dets Bantro, undtagen Mennesket har Evne til at erholde Tro formedelst Udøvelsen af dets fri Villie.

26) Men dersom Tro ikke kan erholdes, uden den estertrages paa den rette Maade, hvorledes kan da Pauli Utringer til Epheserne stemme overens med denne Ide? „Thi af Maade ere I freste formedelst Troen, og det ikke af Eder; det er en Guds Gave; ikke af Gerninger, at ikke Nogen skal rose sig. Thi vi ere hans Værk skabte til gode Gerninger, til hvilke Gud forud beredte os, at vi skulle vandre i dem.“ Ephes. 2, 8—10. Vi skulle forstaa ved disse Skriftsteder, at Maade og Tro, hvormed Mennesket er frelst, ere Guds Gaver, som ere blevne købte for det, ikke ved dets egne Gerninger, men ved Kristi Blod. Bare disse Gaver ikke blevne købte for Mennesket, vilde alle dets Bestræbelser blevne aldeles unyttige og frugteloze. Hvilkens Fremgangsmaade Mennesket end maatte have fulgt, kunde det ikke have forsonet for en eneste Synd; det udfordredes, at et syndeløst og rent Væsen skulde hengives som et Øffer for at købe Gaverne: Tro, Omvendelse og Saliggørelse for det faldne Menneske. Maade, Tro, Omvendelse og Salighed, naar man tager Hensyn til deres Oprindelse, ere ikke af Mennesket, ei heller ved dets Gerninger; det var ikke Mennesket, som udtenkte, frembragte eller antog dem; men høiere Væsener i celestiale Boliger foranstaltede disse Gaver, og aabnbarede Betingelserne for Mennesket, hvorved det kunde blive delagtig i dem. Derfor er al Ros paa Menneskets Side udelukt. Mennesket frelses ved en Plan, som dets Gerninger ikke frembragte — en Plan af Himlen og ikke af Jordien.

27) Med Joye kunde Apostlen erklære for Epheserne, at disse Gaver være ikke af dem selv, heller ikke af deres Gerninger, eftersom Gud, vore Alauders Fader, fra hvem enhver god og fuldkommen Gave kommer, var den store Ophavsmænd til dem. Men skænkes disse Gaver til det faldne Menneske uden dets Gerninger? Nej! Disse Gaver ere blevne købte for Mennesket og tilbydes det; men for end det kan anname og nyde dem, maa det udøve sin Handleevne og modtage dem; og heri er Menneskets Fordommelse, fordi, da det var i en hjælpeløs, falden Tilstand og kunde ikke ved sine egne Gerninger og Øpsindelser for-

zone for den mindste af sine Synder, hengav Faderens Enbaarne sit eget Liv for at løbe Gaverne Tro og Sa- lighed for det, og dog vil det ikke en Gang modtage dem.

28) Troen er derfor en Guds Gave, men Mennesket kan ikke faa denne udvalgte himmelske Skat uden paa den af Gud foreskrevne Maade. I blandt de Midler, som Gud har beskifket, hvorved Mennesket kan anname denne store og kostbare Gave, kan omtales Ordets Prædiken ved Mænd, kaldede og inspirerede ved den Hellig-Aands Gave og Kraft; thi Apostelen siger: „Hvorledes skulle de vel paakalde den, paa hvem de ikke havde troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen som prædiger? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?“ „Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører ikke ved Guds Ord.“ Rom. 10, 14.—15. 17. Endskønt Troen er en Guds Gave, kommer den dog ved at høre Ordet. Dette Vidnesbyrd avler Tro i Hjertet; og denne Tro, om den end erholdes ved Uddøvelsen af Skabningens fri Villie og Handekraft, er dog Guds Gave, skænket formedelst Vidnesbyrdet, som ledsager det prædikede Ord. I Apostlenes Dage, da Bogtrykkerkunsten var ukendt og Flertallet af Menneskene ikke funde læse Ordet, var Prædiken og Hørelse de fornemste Midler til at erholde Tro, men i disse Dage kommer Troen i mange Tilfælde ved Læsning ligesaavel som ved Prædiken; thi en af Gud kaldet og inspireret Mand kan baade prædike og skrive ved den Hellig-Aands Kraft, og naar den retskafne hdmhge Sjæl enten hører eller læser det, som er givet ved Aanden, vidner det Lys, som er i ham, at det er af Gud; thi Lys forener sig med Lys og Sandhed med Sandhed; Aanden oplyser hvert Menneske, som kommer ind i Verden, og om han elsker Lyset, som er i ham, vil han elsker alt andet Lys, som fremstilles for hans Sind og anname det. Lys kan ikke blive fremsat for nogen oprigtig og retskaffen Persons Sind uden at blive opfattet som Lys; men, dersom han ikke modtager det, udlukker han i den samme Grad det Lys, som er i ham, og et endnu større Mørke indtræder, og han overlades til at begaa Under af et større Omsfang, indtil Lyset, som var i ham, er aldeles fortrængt, og Mørket hersker triumferende. Dette Mørke bringer Ulykke og Elen-

dighed i denne Verden og Guds Straf i den tilkommende. Saadan er det Menneskes Tilstand, som forkaster Lys og Sandhed, og ikke øver Tro paa det, som Lyset, der er i ham, lærer ham at være Sandhed.

29) Ordet og Bidnesbyrdet, som ledsager det, ere begge Dele Guds Gaver, men foruden disse er ogsaa det Lys, som er i hvert Menneske, som kommer ind i Verden, en Guds Gave formedelst Kristo. Thi dersom Kristus ikke havde købt denne Gave for Mennesket ved sit forsonende Blod, vilde Mennesket været blevet blottet for alt Lys. Mørke alene vilde have hersket, og vor Jord vilde være blevet et Helsevede — en elendig Bolig for faldne Alander og faldne Mennesker; ingen Lysstraale kunde have gennemtrængt den formørkede Forstand; den højerste Elendighed vilde have været Følgen. Men Jesus siger: „Jeg er Verdens Lys og Liv“; alt Lys, som er i Verden, kom ved ham, formedelst hans Forsoning; det er en Guds Gave til det faldne Menneske. Hvis Lyset, som er i Mennesket, er en Guds Gave, maa sikkertlig alt forsøget Lys, som tilbydes det, ogsaa være en Guds Gave. Ved Troen skulde Menneskene tilegne sig dette Lys, hvor som helst de opdage det.

30) Den eneste Maade, hvorpaa vi kunne faa forsøget Tro og Lys, er at handle overensstemmende med det Lys, vi have; og om vi gør dette, har vi den Forcettelse af Gud, at det tiltager i Klærhed, indtil det bliver fuldkommen Dag. Ethvert Guds Ord er Lys og Sandhed. Den som siger, at han er i Lyset, men ikke adlyder Sandhedens Ord, bedrager sig selv, og er i Mørket; thi Ingen er Troens Børn, undtagen dem, som vandre i Lyset og adlyde dets Love. Hvor mange Millioner ere der ikke i Kristenheden, som bekende sig at være Kristne og sige, at de ere i Lyset og ere blevne fødte af Gud, og dog have de aldrig adlydt selv de første af Lysets Principer; de have aldrig omvendt sig paa den rette Maade, ere aldrig blevne begravede i Vandet til Syndernes Forladelse ved en Saadans Betjening, som er blevet hemyndiget af Gud, og dog paastaa de, at Gud for Kristi Skyld har tilgivet dem deres Synder. Hvor bedragne i deres Blindhed, og hvor forgæves deres Tro og Haab om Salighed! Gud har ikke tilgivet dem deres Synder, ei heller vil han forlade dem, indtil de adlyde Evangeliets Budskab efter den

bestemte Orden, som han har aabenbaret. Troen er en Guds Gave og er et af Saliggørelsens Midler; men ingen kan faa denne Gave, uden paa denne Maade, som Gud har beskrifket; og Alle, som paastaa at have Troen, og ikke adlyde den Lærdomssform, som Gud har aabenbaret, ville finde, at deres Tro er uden Virkning, og at de ville blive dømte som Vantro; thi Gud vil ikke skenke de Ulydige frelsende Gaver.

31) Enhver god Ting kommer fra Gud og er en Guds Gave. Gud har givet Mennesket Aabenbaring paa Aabenbaring til dets Gavn; og Slægterne, til hvilke han har givet sit Ord, ville vorde fordømte efter det, paa den yderste Dag. Gud opreiste en Profet i vor Tid og gav ham Urim og Thummim og aabenbarede en Overflod af Lys og Kundskab ved ham til denne Slægt. Denne Slægt vil vorde dømt efter de Bøger og Aabenbaringer, som Gud gav ved denne Profet. Om de øve Tro paa disse Aabenbaringer og adlyde dem, ville de blive retfærdiggjorte og frelste; men om de ikke tro dem, men forhærde deres Hjerter imod dem, ville de visselig blive fordømte; thi den Almægtige aabenbarer ikke sit Ord forgæves. Hvad gavner det denne Slægt at tilbyde den en himmelsk Gave og aabenbare den mere Lys og Sandhed, dersom den ikke modtager den? Gaven gavner ikke dem, som modtage den. De Øvrige ville faa en større Fordømmelse. Naar de Kæskafe læse den himmelske Skat, Mormons Bog, fyldes de med usigelig Fryd, saa de kunne ikke finde Ord, som passende gengive, hvad deres Hjerter flyder over af. Men hvor forskellige ere ikke deres Følelser, som forkaste den; Lys og Sandhed flyr fra dem, og de føle Brede ved at tænke, at Gud skulde atter tale til Mennesket. Men Gud vil vise dem ved sin almægtige Kraft, at hans Ord ikke kan forkastes ustraffet. Straffedommene, som have rammet de gamle Slægter og Nationer, som forkastede hans Ord, burde være en alvorlig Advarsel for dem, som nu lever paa Jordens. Men ak! Menneskenes Hovmod, Stolthed og store Ondskab faar dem til at have Lyset, fordi deres Gerninger ere onde. Og dersor vil største Delen af denne Slægt omkomme i Vantro og Ulydighed mod et af de største og vigtigste Budskaber, som Gud nogen Sinde har sendt til Folkenes Frelse. O, stakkels, faldne Menneske! hvor begærlig efter

Lyksalighed, og dog hvor uvillig til at modtage den efter sande og retfærdige Principer! O, at du ikke kendte din Besøgelsesdag, og vilde bøje dit Øre og lytte til Guds Røst, og ikke forhærde dit Hjerte, thi da vilde det blive vel med dig! Men du kender ikke, ei heller betænker du de skræffelige Straffedomme, som vente dig, dersom du vender et øvt Øre til det sidste store Barmhjertigheds-Budskab, som nu er aabenbaret fra Himlene til dit Bedste! O, vend dig til Herren og øv Tro paa ham, at dit Lys og din Glæde maa tiltage, din Tro og Kærlighed blive fuldkommet, paa det alle Guds Gaver maa findes overflødige i dig, saa at du til sidst maa erholde evigt Liv, som er den største af alle Guds Gaver til Mennesket.

32) Uden sand og ægte Tro er det umuligt at behage Gud; og Jesus siger udtrykkelig, at „den som ikke tror, skal blive fordømt.“ Det er derfor af yderste Vigtighed, at ethvert Menneske ransager sig selv paa den omhyggeligste og strengeste Maade for at se, enten han er i Troen eller ikke. Den eneste sikre og fuldkomne Maalestok, hvorved han kan prøve sin Tro er Guds Ord og Land.

33) Læser! ønsker Du oprigtigen at blive frelst, og ønsker du at foretage en grundig og udforskende Undersøgelse af din Tro? Er du villig til at faa din Tro sammenlignet og maalt med de guddommelige Åabenbaringer? Tror du paa Guds Ord? Hvis saa er, da maa du være vidende om, at det hyder dig, i de eftertrykkelige Ord, at omvende dig fra alle dine Synder. Dette er netop den første Handling, som fordres af en Bibeltroende. Har du omvendt dig oprigtig, ydmygt og af dit ganske Hjerte? Har du bekendt alle dine Synder for Gud med et synnerligst Hjerte og en angergiven Land? Har du ikke alene bekendt, men ogsaa forsaget enhver Synd? Har du tilstrækkeligen erkendt og erstattet dem, som du paa nogen Maade maae have skadet? Har du gjort Pagt med og lovet Herren, at du ikke vil synde mere? Dersom du ikke har omvendt dig paa denne Maade og forbedret din Opførsel, da er du ikke en sand Troende; din Tro er falsk og dit Haab et Blændværk, og du er endnu i dine Synder, eftersom du endnu ikke har efterkommet den allerførste af Troens Fordringer.

34) Men om du har oprigtigen omvendt dig og aflagt

dine onde Gerninger, da har du taget det første varige Trin til en sand og frelsende Tro. Du er nu ydmhg og sønderknust i dine Følelser; dit Hjerte er ømt, og du føler dig bedrøvet over, at du nogen Sinde syndede mod Gud. Du føler afgjort, at du herefter vil forbedre dig. Du er en troende, angerfuld Synder, og din højeste Attraa er at erholde Forladelse for dine Synder. Du beder Herren om at tilgive dig, men han indrømmer ikke dit Forlængende. Du beder meget, men endnu har du ikke noget Vidnesbyrd om, at dine Synder ere dig forladne. Du anmøder dine Præster og Venner at bede for dig, men finder ingen Lættelse. Du taber Modet og falder maaflig tilbage i Synden, tænkende, at der er noget galt, eller at der er intet Haab for dig, eller maaflig du kan blive overalt af din Præst til at tro, at dine Synder ere tilgivne og du forsøger at indbilde dig, at det er saa, og endskønt du ikke har nogen Bished for, at du er tilgivnen, haaber du dog, at dette er Tilfældet; dette falske Haab bringer dig nogen Beroligelse i dine Følelser, og du indbilder dig at alt er vel.

35) Men lad mig sige dig ligefrem, at Du bedrøger dig selv. Dine Synder ere ikke forladte. Det er sandt, at Du har troet Guds Ord og har omvendt dig, men Omvendelse er kun det første Trin til at erholde Forladelse. Du har et andet stort Trin til at tage, førend du kan vente, at dine Synder vorde tilgivne. Du maa begraves (døbes) i Vandet af en, som har Myndighed fra Gud, til dine Synders Forladelse, i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Da, og ikke før, tilgives dine Synder; thi disse ere de to store Trin, som maa lægges til din Tro, for at dine Synder maa blive aftenede ved Kristi forsonende Blod. Tro, uden Omvendelse og Daab, vil ikke forskaffe dig Tilgivelse; ei heller Omvendelse alene; ei heller Tro og Omvendelse forenede; men Tro, Omvendelse og Daab ere de sikre Tegn, som sætter dig i Besiddelse af fuldkommen Retsfærdiggørelse for alle begangne Synder.

36) Tro leder dig til Omvendelse, og til Vanddaaben til Syndernes Forladelse. Tro forenet med Omvendelse alene, er ikke en retfærdiggørende Tro. For at blive retfærdiggjort ved Tro, maa saavel Daab som Omvendelse være forenede med Troen; disse tre Dele, sammenføjede

til Et, udgør Retfærdighedens Tro; hvor en af dem mangler, der finder ikke Retfærdiggørelse Sted, og den angergivne Troende er endnu i sine Synder.

37) Er du, kære Læser, bekymret for at faa alle dine Synder udslettede? Hvis faa er, søg ikke at erholde denne kostbare Velsignelse paa en Maade, som modstrider Evangeliet; bedrag dig ikke selv med det tomme Haab, at du er allerede tilgiven, saalænge du ikke har gjort noget mere end at omvende dig, Gud vil ikke antage din Omvendelse, medmindre du vil lade dig døbe til dine Synders Forladelse. Har du nogen Sinde gaaet ned i Vandet, og er du blevet begravet deri, ligesom angervulde Troende gjorde i gamle Dage? Har du nogen Sinde begravet det gamle Menneskes Gerninger i den vaade Grav, ligesom Kristi Legeme blev begravet? Blev du ved en saadan Begravelse død for Synden, ligesom Jesus døde med Hensyn til sit Legeme? Har du nogen Sinde opstaet af den vaade Grav til et nyt Liv ligesom Jesus opstod fra Forkrenkelighedens Grav til Uforkrenkelighed? Medmindre dr. har gjort dette, er haade din Tro og dit Haab forgætes.

38) Atter, dersom du er blevet begravet af En, som Gud ikke har sendt, og til hvem Gud ikke har talt og givet Myndighed til at døbe; eller dersom du er blevet døbt ved Nogen, som nægter ny Aabenbaring og afflaffer nogen af Evangeliets mirakuløse Gaver, og figer, at de ere unødvendige i disse Dage, vid da for Bished, at din Begravelse er ughylig, og vil paa ingen Maade vorde regnet som Daab for dig. Derfor vil dit eneste Haab om at erholde Forladelse være at opføge En, som Herren har virkelig bemyndiget og modtage denne hellige Ordinance under hans Hænder, og da skulde dine Synder forlades dig, og du vil, saavidt disse første Trin angaaer, have den virkelig ægte evangeliske Tro.

39) Du er nu, ved Jagttagelsen af Omvendelse og Daab, blevet frigjort fra alle begangne Synder. Du er blevet født af Vand, men ikke af Vand. Omendskønt retfærdiggjort, mangler du dog en høist væsentlig og vigtig Velsignelse: Den Hellig-Vands Daab.

40) Gud har anordnet Ordinancer (hellige Forordninger), hvorved Evangeliets Velsignelser skenkes de Troende. Vi have allerede anført, at Daabshandlingen, naar den er

udført af den rette Myndighed, er den Handling, hvorved Forladelse tilstaa^s den angergivne Troende; saaledes har Gud ogsaa anordnet Hænders Paalæggelse af hans be-myndigede Tjenere som den hellige Handling, hvorved han vil meddele de døbte Troende den Hellig-Alands Gave.

41) Den Hellig-Alands Daab kan den Troende lige saa lidt undvære som Vanddaaben. At fødes af Vand retsærdiggør kun Synderen for begangne Synder; men siden efter at fødes af den Hellig-Aland, helliggør ham og bereder ham for aandelige Belsignelser i dette Liv og for evigt Liv i den tilkommende Verden. At fødes af Vand, berettiger ham ikke til at indkomme i Guds Rige, men først at blive født af Vand, og siden af Aland, berettiger ham fuldelig til at indkomme og blive i det Rige. Jesus siger: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: uden Mogen bliver født af Vand og Aland, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Et Menneske maa tro, omvende sig og blive begravet i Vand, eller med andre Ord, blive født af Vand, og dog, ifølge Jesu Ord, kan han ikke indkomme i Guds Rige, uden ogsaa at blive født af Aland.

42) Haandspaalæggelsen-Ordinancen for Fødselen af Aland er derfor væsentlig til Saliggørelse.

43) Mændene og Kvinderne i Samaria blev fødte af Vand flere Dage, førend de blev fødte af Aland. Petrus og Johannes vare nødte til at foretage en Rejse fra Jerusalem til Samaria for at lægge Hænderne paa de døbte Troende i sidstnævnte Stad, at de ogsaa maatte blive fødte af Alanden, ligesom de flere Dage iforvejen vare blevne fødte af Vandet.

44) De døbte Troende i Ephesus blev fødte af Alanden ved Haandspaalæggelsen af Paulus. Sidstnævnte blev ogsaa født først af Vand for at aften hans Synder; (Apost. G. 22, 16) og siden af Alanden ved Ananice Bejening. (Ap. G. 9, 17. 18).

45) Efter saaledes ved Tro at have erholdt Syndernes Forladelse og den Hellig-Alands Gave begynde de Troende med større Forvisning at tilegne sig enhver Belsignelse, som Evangeliet forjætter. De læse, at visse mirakuløse Tegn skulle følge de Troende. Mark. 16, 15—18. De anse sig at have Rettighed til at nyde disse Tegn, ifølge Forjættelsen, som Jesus gav. Og de finde snart, at de formedelst Tro, i Jesu Navn, kunne uddrive Djævle, tale

med nye Tunger, ikke skades af dødelig Forgift, helbrede de Syge, drømme himmelske Drømme, se Syner, profetere om tilkommende Begivenheder, modtage Alabenbaringer, raade over Naturens Kræfter, og i Korthed, gøre enhver Ting, som er nødvendig til deres Velfærd og Guds Forherligelse. Alle disse Velsignelser erholdes ved Tro; og uden Tro kan ingen aandelige Maadegaver erholdes.

46) Den Hellig-Ålands Gave, med alle dens mirakuløse Kræfter, er en af de store udmerkede Forskelligheder imellem evangelisk Troende og de Vantro. Jesus har behaget at love den ene Klasse mirakuløse Tegn og den anden Fordømmelse. Alle, som ønske grundigt at undersøge deres Tro ved Guds Ord, kan med eet bestemme, til hvilken af disse to Klasser, de henhøre. Alle, som finder sig i Besiddelse af Tegnene, vide med Vished, at de ere Troende, og have følgelig Adgang til Salighed; hvorimod Alle, som finder sig blottede for disse Tegn, vide med eet, at de ere Vantro, og derfor utsatte for Fordømmelse.

47) Den frafaldne Kristenheds Nationer bedrage sig selv med den forfængelige og taabelige Ide, at de ere evangeliske Troende, skønt de ikke have de forjættede led-sagende Tegn. De antage, at de have den sande Tro, endskønt de ikke nyde de forjættede mirakuløse Virkninger af denne Tro; saaledes have de bedraget sig selv ved en falsk Tro og et ugrundet Haab i henved atten tilbage-lagte Aarhundreder. Hvor den sande Tro findes, der findes ogsaa de mirakuløse Tegn. Naar Tegnene ophøre, da ophører ogsaa den sande Tro. Uden disse Tegn kan ingen Kirke, hverken katolsk eller protestantisk, blive frelst; de ere ikke Troende.

48) Troen, endskønt en Guds Gave, erholdes ikke alene ved Udøvelsen af Menneskets fri Handling, men forøges og fuldkommes ogsaa ved samme. Lydighed til det gamle Evangelium vil nødvendigvis meddele den gamle Tro; og Troen vil nødvendigvis have den samme Kraft til Indflydelse hos Gud i en Tidsalder, som i en anden. Dersom Troen i forrige Tider, formedelst Omvendelse, Daab og Hænders Paalæggelse, forøgedes saameget, at man ved den erholdt Syndernes Forladelse, den Hellig-Ålands Gave og mirakuløse Tegn, hvorfor skulde ikke da Lydighed til de samme tre Fordringer i denne Tidsalder forskaffe den samme Grad af Tro? Og hvorfor skulde

ikke ogsaa de samme tre evangeliske Belsignelser følge den samme Tro?

49) Kan Nogen paavise nogen Grund, eller fremsette noget Bevis fra de guddommelige Abenbaringer, hvorfor Lydighed til det gamle Evangelium ikke skulde give den samme Tro nu, som i forrige Tider? Vil ikke Omvendelse i alle Tidsalder have den samme moralske Virkning paa Sindet? Er ikke den evangeliske Daab den samme nu, som i fordums Tid? Er ikke ethvert Trin, taget af Lydighed til Evangeliet, det samme nu, som før? Alle Bibel-Troende ville paa en Gang svare, at enhver af Evangeliets Fordringer ere de samme, og at Alle kunne endnu vije den samme antagelige Lydighed til enhver Fordring; eftersom dette er Tilsigdet, følger ikke deraf nødvendigvis, at den samme Lydighed vil forskaffe den samme Tro; og endnu videre, at den samme evangeliske Tro vil bringe de samme evangeliske Belsignelser? Jo, intet er mere vist!

50) Den samme Jesus, som lovede den Troende Syndernes Forladelse, som en evangelisk Belsignelse, lovede ogsaa den samme Troende mirakuløse Tegn, som evangeliske Belsignelser. Hvad bemyndiger en evangelisk Troende til at gøre Fordring paa en af Evangeliets Belsignelser, og forkaste de andre? Vilde ikke dette paa en Maade være at forkaste hele Evangeliet? Den, som støder an i et Bud, er af Frelseren fremstillet som skyldig i Overtrædelsen af dem alle. Den, som ikke har saadan Tro, at han kan erholde Evangeliets Tegn, har heller ikke saadan Tro, at han kan erholde en evangelisk Forladelse. Den, som vilde saaledes forvende Evangeliet, er paa det sørgeligste bedrager, dersom han tror sig at være i Besiddelse af nogen evangelisk Belsignelse. Jesus har ikke givet nogen evangelisk Forjættelse, som Trosbekendere kunne ustraffede drive Spøg med eller forkaste.

51) Troen har i alle Tidsalder og alle Husholdninger altid formaaet meget hos Gud. Formedelst Troen blev Tegn, Undergerninger og Tilkendegivelser af Guds Magt overflodigen fremstillede under den patriarkalske, mosaiske og apostoliske Husholdning. Jesus sagde: „Alle Ting ere dem mulig, som tror.“ Mark. 9, 23. Ligeledes sagde han: „Hav Tro til Gud. Thi sandelig siger jeg eder, at hvo som vilde sige til dette Bjerg: Løft dig op og

fast dig i Havet, og ikke vilde twible i sit Hjerte, men tro, at det skal ske, som han siger, ham skal det ske som han sagde. Derfor siger jeg eder: Alt hvad I begære i Bønnen, tro, at I skal faa det, faa skal det vederfares eder." Mark. 11, 22—24. Paa et andet Sted sagde han: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal og han gøre og han skal gøre større end disse; thi jeg gaar til min Fader." Joh. 14, 12.

52) Ingen af disse Skriftsteder indskränter Troens mirakuløse Virkninger til Apostlene, eller til nogen særskilt Klasse af sande Troende, eller til nogen særskilt Tidsalder. Evertimod, enhver af disse Forøjettelser gaves i de tydeligste Udtryk, gældende alle, uindskränt med Hensyn til Tid og Sted. Udtrykkene: „Hvo som tror", „hvo som vilde sige osv", er anvendelig paa alle Troende, i alle Tidsalder og i hele Verden indtil de sidste Slægter, eller indtil Tidens Ende. Ingen andre evangeliske Belsignelser var mere uindskräntede i deres Anvendelse. Ingen andre, som vi have mere Ret til at fordre eller føge efter ved Troen.

53) I Sandhed, de mirakuløse Gaver skulle være Troens Virkninger, Følger og Tegn, hvorved den sande Troende kunde, ved det ufejlbarteste Vidnesbyrd, adskille sig fra den VanTro. Ved disse Gaver er han befestet, og erholder den mest tilfredsstillende Kundskab og afgjorte Bished om den Læres Guddommelighed, som han har antaget. Ved disse Tegn ved han, at han i Virkeligheden er en sand og ægte evangelisk Troende, at hans Synder ere sikkert tilgivne, og at han har annammet den HelligAands Gave, og er i Sandhed en Arving til Salighed.

54) Medens han paa den anden Side ved, at han, uden disse Gaver, ikke er Troende — at han ikke har nogen evangelisk Tro — at han ikke kan gøre nogen Fordring paa nogen af de andre evangeliske Belsignelser — at han er regnet i Klasse med de VanTro, og maa med dem blive fordømt.

55) Jesus har gjort Modsætningen saa stor, og de udmærkende Kendetegn saa tydelige mellem sande og ægte evangeliske Troende og VanTro, at det er umuligt for Nogen, som ransager sin egen Tro efter Guds Ord, at blive bedragen.

56) Læser! er du en Troende eller en Vantro? Følger de Tegn dig som Jesus lover i Marki sidste Kapitel? Har du nogen Sinde uddrevet Djævle i Jesu Navn? Har du nogen Sinde talt i fremmed Tungemaal ved den Hellig-Aands Kraft? Har du nogen Sinde overvundet Birkningerne af dødelig Forgift? Har du nogen Sinde helbredet de Syge i Jesu Navn ved Hænders Paalæggelse? Har du nogen Sinde erholdt nogen af de forjættede mirakuløse Aanders Gaver? Dersom du ikke har, da er du ikke en evangelisk Troende, og er indesluttet i den Klasse, som Jesus siger, skal blive fordømt. Din Tilstand er i Sandhed farlig, uden den sande Tro, uden Haab, uden Frelse, udsat for den Brede, som skal ramme de Vantro.

57) Spørger du, hvad Du skal gøre? Bliv en Bibel-Troende; forsag de uinspirerede Mænds falske, fordcervede og kraftløse Lærdomme, efterfølg ikke nogen Religion fordi den er almenhyndet; men sog efter de Helliges Tro, en saadan, som er saa klarligen beskrevet i Bibelen. Eftertrægt de Belsignelser, som alle sande Troende i Kristo nød; bliv ikke tilfreds, inden du er i Besiddelse af en Troendes Tegn; thi vid til visse, at dersom du forfejler dette, kan du ikke paa nogen Maade blive frelst. Det er det Ord, som Gud har talet, og som han ikke vil tilbagefalte.

58) Nu, kære Læser, have vi tydeliggjort for dig Beskaffenheden af den sande Tro; vi have bevist dig, at den, ligesom alle andre gode Ting, er en Guds Gave til Mennesket; vi have klarligen vist dig, hvorledes du skal erholde en sand ægte evangelisk Tro; vi have ogsaa sagt dig, hvorledes du skal ransage din Tro for at fende, om den er af den rette Slags; vi have henvisst dig til de mirakuløse Tegn, som Jesus sagde skulle følge alle Troende i hele Verden; vi have bevist, at uden disse Tegn kan der ingen Troende være, ingen Tro, ingen Kristi Kirke, ingen Saliggørelse. Og nu slutter vi dette Emne med at sige dig ligefrem, at Gud har etter genoprettet sin Kirke paa Jordens ved at aabenbare Mormons Bog, som indeholder en Del af det evige Evangelium, ved at sende sin Engel, som var forudsagt af hans Djener Johannes paa Den Patmos, ved at genopprejse Apostle og alle andre af Præstedømmets Embedsmænd, og ved at oprette sit Sidste-Dages Rige, som var forudsagt af Profeten Daniel.

59) Saa Mange som have modtaget dette Budskab af deres ganske Hjerte ere blevne velsignede med Tegnene, som lovedes de Troende; og vi ved forvist og bære Bidnesbryd om, at Gud er den samme, Troen er den samme, Evangeliet er det samme, og alle dets mirakuløse Gaver ere de samme som i gamle Dage; og at de troende Hellige nyder alle Belsignelser nu, ligesom i forrige Tider.

60) Lad mig alvorligen bede dig om, føre Læser, at ophøre med alle dine Synder, at bøje dig for din Fader i Himlen og spørge ham om det, du nu har læst, er sandt. Dersom du gør dette med et oprigtigt og ydmigt Hjerte, vil Gud tilkendegive dig Sandheden af disse Ting ved den Hellig-Ålands Kraft.

Andet Kapitel.

Om sand Omvendelse.

De fremragende Ønder, i hvilke den nuværende Slægt er skyldig. — Hvorledes de skulle omvende sig fra dem. — Angerens Beskaffenhed. — Bekendelse. — Den Angrende maa indgaa en hellig Pagt med Gud, at ikke synde mere.

1) Omvendelse er en af Guds Gaver til det faldne Menneske. Og under Behandlingen af dette Emne, antages der, i Kraft af Guds Ord, at Mennesket er et faldent, syndigt og fortabt Væsen; fornædret, forført og uddrevet fra Guds Åsyn; underkastet hans retfærdige Bredre og hans hellige Lovs Straf, hvilken overgiver det til en evig Død og Elendighed; og at en Saliggørelsesplan blev udtænkt og tilbuddt Mennesket, for at forløse det fra dets Synder og genindscætte det i Guds Naade. En af Betingelserne i denne Plan er, en sand Omvendelse.

2) Det store og uendelige Sonoffer, som Guds Søn frembragte for Verdens Synder, har købt for Mennesket Omvendelsens Gave, som, om den rettelig antages og øves, vil give det Krav paa Guds Barmhjertighed, mod

hvem det har syndet. Men uden Omvendelse kan Barmhjertigheden ikke have noget Krav paa Synderen.

3) Omvendelse forsoner ikke for begangne Synder; ej heller kunde den blive en Betingelse for Tilgivelse, der som ikke Kristus, som var uskyldig, havde lidt for den Skyldige.

4) Uden Forsoningen vilde Omvendelsen bleven unhyttig; Barmhjertigheden kunde ikke være bleven udøvet uden at staa i Vejen for den store Egenskab, Retfærdigheden.

5) Det var ikke Jesu Hensigt, idet han forsonede for Verdens Synder, at frelse Mennesket i dets Synder; ej heller at tilgive det i en uomvendt Tilstand. Men Hensigten med Forsoningen var, at tilbyde Maade paa Betingelse af Omvendelse. Uden Omvendelse maa Mennesket derfor lide Straffen for sine Synder, ligesom om der ingen Forsoning var blevet gjort.

6) Paa det Synderen maa faa et klart Begreb om Beskaffenheden af Omvendelsen, ville vi dele Emnet i fire Afsnit, nemlig:

Første: De Onder og Synder, man skal omvende sig fra.

Andet: Beskaffenheden af den Sorg, som er forenet med Omvendelse.

Tredje: Den nødvendige Bekendelse for den Angrende.

Fjerde: Løftet og Forsættet ikke at synde mere.

7) Vi skulle først undersøge de Onder og Synder, man skal omvende sig fra. Et uskyldigt Væsen, som ikke har begaet nogen Synd, kan ikke omvende sig; heller ikke kan Nogen omvende sig, som ikke er overbevist om Synd. Synd mod Gud er Overtrædelse af hans Lov. En Person, som er ukendt med Guds Lov, kan uvidende overtræde den, og ikke have Begreb om, at han har gjort Uret. En saadan Person, saalænge som han ikke er overbevist om Synd, vil ikke føle nogen Trang til Omvendelse.

8) Uden Kundskab om Guds aabenbarede Lov, kan en Person ikke altid skelne mellem gode og syndige Handlinger. Det er sandt, at Lyset, som er i ethvert Menneske, der kommer ind i Verden, vil sætte det i Stand til uden Hjælp af den aabenbarede Lov i en mindre Grad at skelne mellem Godt og Ondt. Men der gives mange Onder,

som ikke kan kendes uden ved den aabenbarede Lov. Samvittighedens Lys vil tilkendegive nogle af de mere aabenbare Synder; men dette Lys bliver storligen formørket ved Forømmelse og ved bestandig Krænken af dets Undervisning, og det saameget, at Menneskene kunne blive næsten ellers aldeles ufølsomme for Samvittighedens Forstifter; mange Handlinger, som en Gang betragtedes som onde, vil, ved stadig Vane, blive ansætse som dydige; medens mange Handlinger, der en Gang ansaas for gode, vil ved Tradition og Vane omdannes til Onder. En Hedning, aldeles ubekendt med den aabenbarede Lov, vilde, dersom han altid fulgte Samvittighedens stille, sagte Stemme, erholde mere og mere Lys, og blive i stand til at opdage mange vigtige Sandheder, og skelne tydeligere mellem Dyd og Last, end de, som bestandig krænker Paaminderen i deres Indre. Men med alt det Lys, han kunde samle uafhængigt af Aabenbaring, vilde han dog være langt fra at forstaa Syndigheden af mange Handlinger, og vilde voere aldeles uvidende om Beskaffenheten af andre, med Hensyn til om de varer syndige eller ikke; og han vilde ogsaa voere aldeles ubelært om en tilkommende Dom, og de Straffe, som skulle vederfares Syndere; og uden Kundskab, om disse Ting, kunde han ikke omvende sig antageligen, saasom Evangeliet fordrer.

9) Hvor der ingen Kundskab er om Guds aabenbarede Lov, vil syndige Handlinger ikke straffes i den Grad som der, hvor Lovene og deres Straffe ere kendte; thi Apostlen siger: „Hvor der ikke er Lov, der tilregnes ikke Synd.“ Rom. 5, 13. Det er: Synden tilregnes ikke i den samme Grad; og de blive ikke straffede med den samme Strenghed, som de, der ere bekendte med Loven. Derfor erklærer Frelseren, „den, som ved sin Herres Vilje og ikke gør den, skal faa mange Hug; men den, som ikke ved den, og gør, hvad der er Hug værd, skal faa lidet Hug.“ Apostelen siger i Rom. 2, 12: „Hvilken som helst have syndet uden Loven, de straffes og uden Loven; og hvilken som helst have syndet under Loven, de skulle dømmes ved Loven.“ Hedningene skulle derfor straffes uden Loven, og erholde faa Hug, fordi de ikke adlød det Lys, som var i dem, men den aabenbarede Lovs Straf vil ikke fuldstændig vorde fuldbyrdet paa dem, og det vil vorde taaleligere for dem paa Dommens Dag, end for dem, som have

syndet, idet de havde Loven; og de skulle dømmes ved Loven og sammes Straf skal fuldbyrdes paa dem. Saadanne, uden Omvendelse, skulle lide Straf i Forhold til deres Overtrædelse og evig Forvisning fra Guds Nasyn. Og for dem vil der være Graad og Jammer og Tænders Gnidsel.

10) Da vi have lært, at Mennesket overbevises af Loven om Synd, saa lad os dernæst forsøge at forvisse os om, hvilke Synder den nulevende Slægt er skyldig i, for at erfare, om den har nogen Omvendelse behov. Vi ville for det Nærværende forbrigaa Hedningernes Synder og opregne nogle af de Under, som findes blandt de kristne Nationer, hvor de have Eksemplarer af den aabnbarede Lov i Millionvis, og hvor næsten enhver Familie kan læse dens hellige Blade.

11) Den guddommelige Lov figer: „Du skal ikke slaa ihjel.“ Det er ikke alene det Individ, som dræber, der er skyldig, men Alle som holder med ham. Da de Hellige blev myrdede i Missouri og Illinois af de Ugudeliges anførte Skarer, som blevet tilskyndede af nævnte Staters højeste Autoriteter, er det en mærkelig Kendsgæring, at Tusinder af kristne Trosbekendere, og mange kristne Præster af forskellige Religionssamfund, vare lige frem Deltagere i disse ugudelige og skræckelige Mord. Da Herrens store Profet blev ulovligen tagen fra sine fredelige Forretninger, og reven bort fra sin Familie, og ført tilligemed et Antal Andre til Pøbellejren, og blev dømt til at skydes den paafølgende Morgen; hvem var det, som billigede og paaflyndte Pøbelen til disse djævelske Handlinger. Vi svare, at blandt den store Hær af dem, som ikke bekendte sig til nogen Religion, var der ikke mindre end sytten Prædikanter af forskellige Samfund, som var i dette Raad, og paa det ivrigste tilskyndede den foldblodige Myrden af Profeten og hans Venner i Nærværelsen af deres egen Familie paa et offentligt Torv. Ere disse Prædikantere og de Tusinder af Religionsbekendere, som tog en saa virksom Del i den skændige Myrden af de Hellige, blevne udstødte som Samfundsmedlemmer af deres Brødre overalt i Verden? Nej, de er endnu, de fleste af dem, forblevne i de respektive Kirkesamfund, hvortil de hørte. Men var de, som umiddelbart deltog i disse blodige Forfølgelser, de eneste Sky-

dige? Var der ikke Hundrede Tusinder i Kristenheden, som i deres Hjerter bifaldte disse Ting, og som endnu vedblive at bifalde dem? Men de Personer, som begik disse Mord, og udgød Blodet af de eneste Profeter, hvilke Gud havde sendt til Jorden i dette Aarhundrede, ville blive de eneste, der vorder fordomme som Mordere paa Dommens Dag? Nej! Enhver, som har i mindste Maade bifaldt disse Ting, vil lide med Morderne, dersom de ikke omvender sig. Frelseren sagde, at alle Profeters Blod, som er blevet udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod, indtil Sacharias' Barachias' Søns, Blod, som blev slaaet ihjel mellem Templet og Alteret, skulde fræves af hin Slægt. Hvorfor? Fordi de bifaldt Mordet af deres Samtids Profeter. Bifaldet, som de skenkede Mordet af Profeten Sacharias og andre Profeter, som vare sendte til dem, var ligesaa uguadeligt, som om de virkelig havde ihelslaet alle de forrige. Paa samme Maade vil Gud fræve disse hellige Mænds Blod af ethvert Individ paa Jorden, som paa mindste Maade bifalder Mordet af Profeten Joseph eller af nogen af de Hellige; og ikke alene deres Blod, men ogsaa Blodet af enhver retfærdig Person, som er blevet udgydt paa Jorden i hvilken som helst Tidsalder, vil vorde frævet af deres Hænder i denne Slægt, som billiger i deres Hjerte disse uguadelige Fætter. Denne er derfor en af de mange Synder, som Folk i tusind Vis ere skyldige i, og fra hvilken de maa oprigtigen omvende sig, ellers vil Profeternes og de Helliges Blod opstige til Himlen imod dem, og paa den store Domsdag skulle de modtage deres Del ikke alene blandt Syblerne og de Vantro, men ogsaa blandt Morderne, hvis Gerninger de have bifaldet.

12) Den aabenbaredes Lov siger ogsaa: „Du skal ikke bedrive Hor.“ Og der figes os, at den, som gør denne Synd, skal straffes til sammen med Manddraberen. Herren figer ved Johannes den Aabenbares Mund, at „de Frygtagtige og Vantro, og Vederstykkelige, og Manddrabere, og Skørlevnere, og Troldfarle, og Afgudsdyrkere, og alle Løgnere, deres Del skal være i Søn, som brænder med Ild og Svobl; hvilken er den anden Død.“ Maar vi nu undersøge den nuværende Tilstand af Kristenhedens Nationer, hvad finde vi da? Vi finde dem vedblivende i Uddøvelsen af disse store Synder, som saa klarligen og

udtrykkeligen ere forbudne i Guds Lov. I Staden New York alene er der offentlige Skøger i ti tusind Vis, som forskaffer sig deres Ophold ved en stadig Krænkelse af dette Guds Bud. I Stæderne Boston, Albany, Philadelphia, Baltimore, New Orleans og Snese af andre, som kunne opnævnes, finder det samme Forhold Sted. Disse elendige og umoralske Væsener underholdes af hundrede Tusinder af den mandlige Befolknings, som hver Dag og Time begaa Overtrædelsser nok til at nedsenke denne Nation i det nederste Helvede. I gamle Dage bragte saadanne Misgerninger en hurtig Straffedom over det hele Folk, hvori blandt de tillodes. For en saadan Brøde i Benjamins Stammie, besalede Gud de andre Stammer at befri ge dem; og den hele Stammie, Mænd, Kvinder og Børn, blev udryddet, undtagen nogle Faa. Føler Gud anderledes med Hensyn til denne Synd nu, end han følte den Gang? Er han ikke usoranderlig med Hensyn til sin Afsky for Synden, saa vel som i alle andre Ting? Hvis saa er, hvordan mon hans Følelser ere ved at stue ned og se saa mange hundrede Tusinder af Horkarle, Horkvinder og Skyrlevnere i den amerikanske Nation — en Nation, som praler af sine moralske og kristne Institutioner og Dannelses-Anstalter? Hvad er det som gør, at Himlen kan tilbageholde hastig og skrækkelig Hævn fra en saadan Nation? Intet uden nogle saa retskafne, oprigtige og hdmøge Sjæle iblandt dem, forhindrer dens fuldkomne Omstyrning og Ødelseggelse. Naar disse ere indsamlede, da vil Hjemsgørelsens og den frygtelige Bredens Dag komme, hvilken er blevet holdt i Beredskab en lang Tid; da vil han hastigen bortfeje disse uhyre, i det Store bedrevne Synder, hvormed det udvalgte Land har i en lang Tid, paa det Frygteliste og Skrækkeliste, været besmittet. Men ikke denne Nation alene er nedfunken til den største Dybde af Fornedrelse og Ugudelighed; andre Nationer, kaldende sig selv Kristne, er ligesaa straffskyldige. I Staden London forefindes de samme Skrækkeligheder. Og i alle store Byer faar ti Tusinder deres daglige og aarlige Livsophold ved at begaa denne store Forbrydelse. Og hvad der gør disse store Onder endnu mere afskyelig for Guds Afsyn, er, at de stadigen finder Sted i et Bibelland, hvor Millions Eksemplarer af Guds Lov er udsprede iblandt dem, og hvor Alle have Anledning til at gøre sig bekendt

med Himmelens Trusler mod disse Misgærninger. Rejser vi over fra det kristne England til de europæiske Nationer paa Fastlandet, finde vi Tilstanden endnu værre og altfor affyelig til at omtales, eller endog tænkes paa, med Hensyn til Udstraækningen og Størrelsen af disse smudsige, sjælefordærrende Huler for Besittelser. I mange af disse Nationer vise deres egne statistiske Opgaver, at over det halve Antal af fødte Børn ere uegte. Tænk blot hvilken Udstraækning af Forbrydelse, da i en Nation, som kun sammenligningsvis er lidet, fra 50 til 100,000 uegte Børn fødes aarlig, hvilket kun paa en Maade peger hen til den større Masse af Forbrydelses, som ikke fremtræde fuldt saa synlige.

13) Det er næsten forbausende, at Gud skulde have tilladt disse Nationer at udøve disse store Bederstyggeigheder i saa mange Slægtled, uden at udrydde dem ganske af Jorden. Og det er ogsaa forbausende, at han skulde nedlade sig til at sende en Profet med et Budskab til en Slægt, saa skrækkelig fordærvet og ugudelig, som den nærværende. De ere ikke værdige til at have Profeter eller Apostler eller Mormons Bog, men dog har Gud sendt et af de herligste Budskaber, som nogen Sinde naaede Dødeliges Øren, just til denne Slægt, som ikke er værdig til andet end Dom og Straf. Han har gjort dette, ikke fordi mange af dem vil antage det, men fordi han agter at udøse sine Bredesskaaler over dem; og han ved, at Forkastelsen af saa stort et Budskab vil hurtigere modne dem for en fuldkommen Omstyrting og en hederlig Døleggelse, paa det hans Bingaard ikke mere maa belemres med saadant affyeligt Uvæsen. Gud vidste meget vel, at denne Slægt var gaaet saavidt i deres Fædres onde Traditioner og sunket altfor dybt i Ugudelighed til at annamme en Profet eller lytte til Inspirationens Røst; men han vidste ogsaa, at Forkastelsen af Profeter og af Mormons Bog vilde lade dem uden mindste Undskyldning, og da kunde han staa op og ødelægge dem og gøre en fuldkommen Ende paa al Ugudelighed.

14) Maaske Kristenhedens Nationer monne spørge, hvorledes de skulle omvende sig fra disse store Synder? og hvorledes de skulle afflake disse Forbrydelses blandt sig? Vi svarer: Lad Præsidenter, Gouvernører, Dronninger, Konger, Kejserer, Regenter og alle lovgivende Magter ved-

tage de hellige og vije Love, som fandtes i de guddommelige Abenbninger., der fastsætter **Døden** som Straf for Hor, Løsagtighed og Skørlevnet, lad dem forordne, udgive og indlemme disse Love i deres Kriminal-Lovbog; lad Dødsstraffen blive iværksat baade mod mandlige og kvinlige Forbrydere, som overtræde Loven.

15) Man paastaar, Kristenhedens Straffelove ere grunde mere eller mindre paa de guddommelige Abenbninger. Dersom Love udgives mod forbryderst Kønsomgang, hvorfør vedfører man ikke de af Gud befalede Straffe? Hvorfor fastsætter man saa lette Straffe, at de ere af lidet eller ingen Birkning i at hæmme dette store Onde? Hvorfor er man saa lemfældig med den Brøde, som udspreder en saa væmmelig og dræbende Plage blandt Nationerne, og som aarlig føre hundrede Tusinder af Øfre for tidlig til Graven? Hvorfor tillader man, at Gaerde i eders Bher og Stæder ved Dag og ved Nat overløbes af lidetlige Forbrydere, som, efter Guds Lov, har forspildt deres Liv? O, I kristne Nationer? hvorfor fornærme I den himmelske Majestæt med eders hyklerske Bønner, medens I tillader saadanne vederstyggelige og sjælefærdærvende Forbrydelser at vedblive midt iblandt eder, og blomstre fra Slægt til Slægt? Hvorfor falder I eder selv hyklerisk for kristne Nationer, og til samme Tid tillade I Horeri og Utugt at blive bedrevet hver Time og Dag, tilstrækkelig til at nedsynke eder til Helvedes nederste Dybde? O Kristenhed! hvorledes kan du ffjule din Skam, eller hvormed skal du bedække din Nøgenhed! Dit Horeri har besmittet den ganske Jord! og dit gyldne Bæger er fuldt og flyder over af Urenhed og Vederstyggeligheder! Raabet af dine Synder har naaet til Himmelne, og Englene har draget Retsærdighedens lynende Sværd. De venter paa Befalingen at slaa det ulykkebringende Slag! Himlens Blad skal fortære dig i hele din Urenhed og i alle dine Synder! Den skal fortære og nedstyrte dig til det nederste Helvede, dersom du ikke omvender dig! Ligesom du har glædet dig i din store Ugudelighed og bespottet Budskabet om Omvendelse, saa skal Himlen glæde sig over din Undergang og spotte over dine frygtelige Ulykker.

16) Det er forgæves at haabe at omvende Nationerne fra disse uhyre og overalt herskende Ønder, uden at ved-

take Guds Lovs strenge Straf. Da denne Lov var i Kraft i gamle Dage, var det sjeldent, at denne Brøde blev begaaet. Lad den træde i Kraft igen, og der vilde snart spores en stor Forbedring; Hoer og ulovlig Kønsomgang vilde blive lige saa sjælden som Mord; ethvert Tilflugtssted for Lasten blandt Nationerne vilde ophæves; ingen Kvinde vilde, med Fare for sit Liv, tænke paa at hengive sig til et saa straffskyldigt og umoralst Liv. Med en saadan Lov vilde Udgørsel af Utugt være ledsgaget med den samme Grad af Fare, som Udgørsel af Mord. Saadanne Love, og saadanne alene, vilde befindes at være et virksomt Middel mod denne store Forbrydelse, som saa frygteligen og udstrakt har fordærvet Jorden.

17) Enhver Mand i Kristenheden, dersom han vilde omvende sig, skulde bruge sin Indflydelse til at standse den mægtige Strøm af Fordærvelse, som finder Sted, og bringe de Skyldige til Straf. Forfattere og Redaktører skulde saa Pressen med dens Millioner Tunger, til at tale ligesom mægtige Tordendron mod disse skrækkelige Onder. Præster og Regeringsmænd, væbnede med Guds Lov, og med brændende Vætalenheds-Ord, skulle opvække de slumrende Nationer til Bevidsthed om deres Fare; de skulle skildre Nødvendigheden af Guds Lov mod disse Misglinger; de skulle paa det Alvorligste tilskynde til en hastig Reformation; og de skulle ikke ophøre med deres Bestræbelser, førend den fordømmende Synd med alle dens medfølgende Onder, var udslettet af Jorden.

18) Guds Lov fastsætter, at den, som ikke vil forbedre sig og bringe de Skyldige til Straf, vil anses som Deltager i disse fordømmelige Forbrydelser. Som vi allerede have bemærket, blev hele Benjamins Stamme næsten udryddet fra Jordens Flade, fordi de nægtede at udlevere de Skyldige til at blive straffede. Det var ikke fordi den hele Stamme var blevet ligefrem skyldig i Forbrydelsen; men fordi de nægtede at bringe dem, som var skyldige, for Retten; derfor holdt Gud den hele Stamme ansvarlig for nogle saa Individuers onde Handlinger; og den samme Dødsstraf, som kun vilde være blevet fuldbyrdet paa nogle Faa, som var de virkelige Skyldige, blev med lige Ret paalagt den hele Stamme, som nægtede at udlevere Forbryderne. Paa samme Maade vil det blive med den hele Kristenhed, medmindre de søger at af-

skaffe disse Vedershyggeligheder iblandt dem. Gud vil erkære dem at være ligesaa straffskyldige som de, der begaa disse Forbrydelsser; og han vil paalægge dem den samme Straf, som skulle være paalagt de Skyldige; og han vil nedstyrte dem til Helvede at bo blandt saadanne forbryderske og affyelige Bøsætninger, fordi de ikke søgte at udrydde disse Forbrydelsser af Landet.

19) De Sidste-Dages Hellige i Utah have taget virksomme Forholdsregler, vi ville ikke sige til at undertrykke, thi det Ord er aldeles unvendeligt paa dem, men for at forebygge Horeri og ulovlig Omgang mellem Kønnene. Og denne Lov er skreven paa Hjertets Tavler og indprentet i Tanken hos det ganske Folk. Har ikke denne retfærdige og rigtige Lov den forønskede Virkning paa dem? Jo! den befæster Dyden paa en fast Grundvold og uddeler Retfærdighed til den forbryderske Forsører, Hørkarl og Skørlevner, saavidt som den kan blive uddelt i dette Liv; den bevarer Renheden af Sæderne blandt den hele Befolning, hvilket er saa væsentligt nødvendigt for hvilken som helst Nations og Regerings Fred, Lykkelighed og Velstård. I Utah findes ingen berygtede Huse eller offentlige eller private Støger til at fordærve Samfundet og besmitte Landet. (Apostelen beskriver her Tilstanden i Utah, som den var førend vore „kristne“ Venners Magt gjorde sig gældende der.) Der tillades ingen Erkeforsører at indsmigre sig hos den unge og uerfarne Kvinde, indtil han har ødelagt sit Offer og forladt hende som et Udfuskud af Samfundet. Der kan ingen nedrig Hørkarl indsnige sig i Familjerne og krænke Egtepagtens hellige Kærlighed. Hvad er det, som forebygger disse Onder? Det er Folkets og deres Loves Retfærdighed, det er Kærlighed til Dyden og Frygten for Straffen, forenet. Dette er den Slags Omvendelse og Forbedring, som er antagelig for Guds Alsyn; det er ikke at omvende sig alene i Ord, men i Gerning og Sandhed, i Udgivelsen af retfærdige og upartiske Love, og i Fuldbyrden af disse Love paa Overtræderen. Omvendelse er ikke at bestige en smukt udstafferet Prædikestol og der slæbe over Folkets Ugudelighed, uden at tage virksomme Forholdsregler til at reformere og undertrykke hin Ugudelighed. Omvendelse bestaaer ikke alene i at paapege det Onde og bekende at være meget bedrøvet over at det finder Sted,

men ogsaa i at affsta fra det onde og paavise Midlet, hvorved det kan blive rettet, og anvende dette Middel, saa meget som mulig, og lære alle Andre at anvende det. Utah er et Eksempel; og de dybtvirkende Følger af dens gavnlige og retfærdige Lov, burde bevæge de øvrige Stater og Territorier og Kristenhedens Nationer til at følge i det samme dydige Spor. Lad dem forsøge det, og vi vil forsikre dem en sundere moralst Atmosfære; og den overhaand tagende Strøm af Utugthed ville aftage, Kilden vil udtræs, de berygtede Huse ville affkaffes; og disse affskyelige Ønder vilde forsvinde, og Gud vil angre de strenge og skræckelige Straffedomme, som han agter at bringe over disse Nationer, og hans Tugtelser ville ikke blive saa svære over dem. Men dersom de ikke omvende sig, men tillade disse Forbrydelser at vedblive, vil den Almægtige visseligen hjemføge og ikke skaane dem, men udøse hele sin strenge Vrede over dem, indtil de ere fortærede, baade Rod og Gren, og udslettede af Jorden; thi dette er Jehovas evige Beslutning, og Tiden er nær.

20) I blandt de forskellige Synder, den aabenbarede Lov forbyder, er Løgn. Gud hader saaledes denne Synd, at han har sagt os, at, „hvo som elsker og øver Løgn, deres Del skal være i den Sø, som brænder med Ild og Svavl.“ Gud er en Sandhedens Gud, og kan ikke lyve uden at krænke de store Fuldkommenheder og Egenskaber i sit Væsen, og dersom han gjorde det, vilde hans Magt og Herlighed ophøre, og andre Væsener, som er fyldt med Fylden af hans Egenskaber, vilde indtage hans Sted. Men da Gud kender alle Ting, og elsker Retfærdighed og Sandhed med en fuldkommen Kærlighed, saa er det umulig for ham at krænke sit Væsens store og uforanderlige Principer. Alle, som tillades at bo i hans Nærværelse, maa elskje Sandheden, ligesom han elsker den, og være lige saa standhaftig og uforanderlig i Sandheden, som han er. Nogen, som er anderledes, kan ingenlunde tilstedes at blive der og forstyrre Freden, Lyksaligheden, Tilliden og Sanddruheden, som har almindeligt Herredømme i hine rene og himmelske Boliger. Djævelen var en Løgner fra Begyndelsen, og er Løgnens Fader, og Alle, som ere hengivne til denne Synd, ere hans Børn, og ville bo hos deres

Fader og blive elendige, og deltage med ham i al Helvedes Bitterhed, og have Samfund med Løgnere, Bedragere og enhver Misgærningsmand. Foruden Ildsøen, hvori de fastes, vil de selv forøge deres Helvede ved deres egne døjevelske og onde Lidenstaber.

21) Men hvorledes er det med denne Slægt med Hensyn til at øve og elske Løgn? Det er twivlsomt, om der nogensinde var en Slægt saa tilbøjelig til at lyve, som den nuværende. Denne Aand hersker blandt alle Klasser, baade blandt de Høje og de Lave, de Vantrø og de kristne Trosbekendere; Alle med meget saa Undtagelser ere oplagte enten til at lave Løgne eller til at elske dem, efter at de ere frembragte. Da Gud sendte en stor Profet til denne Slægt for at aabenbare dem Mormons Bog, som det store og sidste advarende Budskab, en Forberedelse for hans Søns Abenbarelse fra Himlene til at udføre Hævn over de Onde og Ugudelige, hvorledes blev da dette Budskab modtaget? Vi svare: Folket begyndte straks at lyve om det, og de har vedligeholdt denne Lyven fra den Tid indtil den nærværende. En erklærede, at Mormons Bog havde sin Oprindelse paa en Maade, en Anden paa en anden Maade; En lavede denne Løgn, og en Anden hin, og Bogtrykkerpressen har suffet under Vægten af Løgn publiseret for at hindre Folk fra at omvende sig ifølge dette Budskabs Fordringer. Flyveskrifter have fulgt paa Flyveskrifter, og Bind efter Bind er udgivet for at forblinde Folkets Øjne og forhærde deres Hjerter mod det eneste Budskab, hvorved de paa nogen mulig Maade kunne frelses, enten i denne Verden eller i den tilkommende. To af de kraftigste Maskiner, som Løgnens Fader har brugt til at udsprede disse Løgne, ere Præster og Avissskrivere. Disse have graadigen opsnappet Løgne af enhver Beskaffenhed og af den sorteste Slags, og mangfoldiggjort Millioner paa Millioner af Eksemplarer, og sendt dem med Dampvognens Hurtighed til Jordens fire Hjørner, medens de fromme Præster med et langt, skinhelligt Ansigt har gengivet disse Løgne fra Prædikestolen, og advaret deres Menigheder med mange fromme Suf og hykleriske Taarer at tage sig iagt for Mormons Bog og at forfaste den uden nogen Undersøgelse, at uddrive Herrens Tjenere fra deres Huse, og ikke lytte til dem for et Øje-

blik, men forkaste dem som Bedragere uden at høre dem eller modbevise dem. Disse Løgne have haft deres forønskede Virkning i at tillukke Kirker og Forsamlingshuse, og Folkets Huse og Hjarter for Herrens Tjenere og for det store Budskab om Omvendelse, som Gud har sendt dem at forkynde. Det glæder „Løgnens Fader“, og Mørkets Hære fryder sig med en djævelsk Glæde ved Udsigten til at høste en overflødig Høst af Sjæle, som de have bedraget ved deres Løgne, og hvem deres Præster have skuffet med deres Hylkeli.

22) De Personer, som opfandt disse Løgne mod Guds Tjenere, og mod det guddommelige Budskab om Omvendelse, som indeholdes i Mormons Bog, ere ikke de eneste, som ere skyldige; de ere ikke de eneste, som ville blive straffede i Hædsøen som Løgnere; men Alle, som have publiseret disse Løgne, og yndet at læse og høre dem, ville dele den samme Skæbne. Den, som elsker Løgn, er ligesaa straffskyldig som den, der laver Løgn; begge ville gaa til det samme Sted, og begge ville lide den anden Død, medmindre de omvende sig.

23) Det er en skæffelig Ting at forkaste en Guds Profet, eller en Guds Tjener, eller en Aabenbaring fra Gud, især at forkaste et Budskab saa uendelig vigtig som det, Gud har givet i Mormons Bog; og Djævelen ved, at han er vis paa Folket, dersom han kun kan faa dem til at forkaste det, og derfor er han saa utrættelig i sine Bestræbelser til at opfinde alle Slags Løgne for at udføre sin ondskabsfulde og djævelske Hensigt.

24) Men, det kan spørges: Hvorledes skulle de ydmyge, retskafne Sjæle skelne mellem Sandhed og Løgn. Skulle de fordømmes tilligemed Løgnere, fordi de ere bedragne ved Løgne? Vi svare, at Alle ville vorde fordomte, som tillader sig selv at blive bedrager; thi der er Adgang for Enhver at komme til Sandhedens Lys; og det staar ikke i Djævelens Magt at opfinde saa troværdige Løgne, at han herved kan forhindre den virkelig Retskafne fra at opdage Sandheden, som hører til Frelse og Salighed. Skriften har udtrykkeligen erklæret: „Forbandet er hver den, som forlader sig paa Mennesket og holder Kød for sin Arm.“ Følgelig maa Enhver, som sætter sin Tillid til og stoler paa almenyndede Løgne, opfundne af Djævelen til at forhindre Folket fra at

opdage Sandheden, være under den samme Forbandelse, og paa Dommens Dag blive fordømt til sammen med Løgnere. Hvad Undskyldning kan den have, som forkaster Sandheden, fordi Djævelen har opfundet Løgne, og næsten alle Mennesker tro dem? Skriften siger os, at vi skulle „prøve alle Ting og holde fast ved det Gode.“ Der maa findes nogen ufejbarlig Regel, hvorefter man kan prøve, og adskille det Gode fra det onde, ellers vilde vi aldrig være bleven formanet til at gøre det. Dette ufejlbare Prøvemiddel, hvorved man kan opdage Sandheden, er det Lys, som Gud allerede har givet os, og som han vil give os, dersom vi blot vil søge efter det paa den rette Maade. Men om Nogen tillader sig selv at blive forblendet ved uinspirerede Mænds Løgne saa vidt, at han lukker sin Dør og sit Hjerte for Undsøgelsen, og forkaster Himlens Budskab i Mormons Bog for udspredte Nygters Skyld, eller fordi hans Præster forkaster det, saa er han retfærdigen dømt, fordi han lader sig blive saaledes bedragen og vildledet af deres Forstifter, som han ved ikke en Gang bekender sig at være inspirerede af Gud. Han sætter Lid til Mennesket og gør Kød til sin Arm, det Øjeblik han tillader Andre at dømme for sig i Anliggender, saa uendelig vigtige, og som angaar hans Sjæls Frelse; derfor er han forbandet af Gud, og vil dø og gaa til Helvede, uagtet hans tilsyneladende Retsindighed, medmindre han omvender sig. Derfor kan ingen Mand, eller Kvinde, eller noget Barn, som er kommet til Ansvarlighedsalderen, vorde retfærdiggjort for et Øjeblik i at forkaste Guds aabenbarede Vilje, som er indeholdt i Mormons Bog, i Særdeleshed dersom han eller hun aldrig foretog sig at undersøge disse guddommelige Sandheder.

25) Men det vil være en vanskelig Sag for Nogle af dem, som har offentliggjort Løgne, fyldestgørende at omvende sig. For Eksempel, mange Avisredaktører have været Redskaber i Djævelens Haand til at publisere en stor Masse af de sorte Løgne mod Sandheden, og mod de saa retskafne og ydmyge Sjæle, som have annammet samme. Ved Udspredelsen i det Store af disse Løgne have de opirret Folket til Opløb og Forfølgelse, og til at udgyde de Uskyldiges Blod. Omendskønt det kunde staa i deres Magt at omvende sig og tildels give

Erstatning, kunde de dog aldrig tilfulde genoprette den store Skade, de have foraarsaget. De kunne bruge deres Aviser i samme Udstrækning til at publisere Mormons Bogs Sandheder, som de have publiseret Løgne mod den og de Hellige, og saaledes bestræbe sig for at modvirke det Onde, som de ere skyldige i, men de kunne aldrig genkalde de Uskyldige fra deres Grave, hvem de paa en middelbar Maade have været de grusomme Medvirkere til at myrde ved de ugadelige og ondskabsfulde Løgne, som de have udspredt i en saadan Udstrækning. Saadanne ville derfor finde det svært at omvende sig; skøndt endog disse kunne i nogle Tilfælde have været bevægede af almindelige Fordomme, og forledte til at gøre mange Ting i deres Uvidenhed mod Sandheden, mod Gud og mod hans Folk, for hvilket det kan være muligt for dem, som Tilfældet var med Paulus, at erholde Tilgivelse og Frelse ved at anname Sandheden, og derefter hellige alle deres Kræfter til at trykke, offentliggøre og udspredde samme. Men hvad de end monne gøre for at indhente det Forsømte og give Skadeserstatning, ville de dog altid have Marsag til at fortryde, at de nogen Sinde have skrevet eller trykt Noget mod et saa stort og herligt Budskab, som det der nu er aabenbaret ved denne sidste Husholdning. Men dersom vi kunne se Tegn paa Omvendelse og Forbedring fra deres Side, skulle vi gladeligen tage dem ved Haanden, og forsøge paa at oprejse og opmunstre dem i den store Kamp til at godtgøre de store og mangfoldige Onder, som de have udført gennem Pressen.

26) Hvad Ondt har ikke Løgne affstedkommet i vor Verden! Det var formedelst Djævelens Løgn, at vores første Forældre blev overtalte til at æde af den forbudne Frugt; det var formedelst Løgne, opfundne af den Onde, at de hellige Profeter blev forkastede af de forskellige Slægter, til hvilke de sendtes. Derfor figer Frelseren til sine Disciple: „Salige ere I, naar man bespottet og forfølger eder, og taler allehaande Ondt mod eder for min Skyld, og lyver det, thi saa have de gjort med Profeterne, som vare før eder.“ Alle Profeter og inspirerede Mænd blev belpjede, og Folket overtaltes ved disse Løgne til at forkaste de eneste Midler til deres Saliggørelse. Det var formedelst Løgnere

og falske Bidner, at Verdens Frelser blev fordømt til at korsfæstes; det har været formedelst falske Bidners Bidnesbyrd, at Jøderne fra Slægt til Slægt have vedblevet at forkaste Jesus af Nazareth som den sande Messias; det var formedelst Løgn, at de blev overtalte til at tro, at hans Disciple kom og stjal hans Legeme af Graven. Formedelst Løgne tro Millioner i nærværende Tid, at den store Guds Profet Joseph Smith var en Bedrager. Formedelst Troen paa Løgne blev Millioner i forrige Tider udryddede af Jorden og sendt ned til Helvede; og formedelst den Tillid, som denne Slægt sætter til Avisberetninger, og de opspundne Løgne mod Mormons Bog og de Hellige, vil Millioner endnu blive bortfejet, og deres Del anvist dem i den „Sø, som brænder med Flid og Svovl,” i Selskab med Fortidens Løgnere og dem, som elskede samme.

27) Nogle Løgne er mere giftig end andre og begregnet paa at gøre langt mere Skade. At lyve i den Hensigt at bedrage eders Næste — at lyve for at skade Nogens gode Navn og Rygte — at lyve i den Hensigt at paaføre den Uskyldige Straf og beskytte den Skyldige, er saare store Synder. Men sammenlignede med Løgne imod et guddommeligt Budskab, sendt fra Himlen, bliver de forholdsvis ubetydelige. I de førstnævnte Tilfælde er Løgnene mod Menneskene, i de sidstnævnte mod Gud. I de førstnævnte skader de deres Næste timeligen; i de sidstnævnte skader de ham aandeligen ved at forblinde hans Sind mod Sandheden, og det endog den eneste Sandhed, hvorved han kan frelses og blive saliggjort. Løgne mod en Åabenbaring, som Gud giver til Frelse for en Slægt, vil derfor betragtes paa Dommens Dag som meget store Ønder, og Straffen vil vorde i Forhold dertil.

28) Vi har nu paavist tre meget store Synder, hvori denne Slægt er meget skyldig for Gud. Disse Synder ere: først Mordet paa Guds Profeter og Hellige, og sammes Bifald ved at lade Morderne gaa ustraffede og tillade dem at broute af deres blodige Gerninger paa den mest offentlige Maade; for det Andet: de hundrede Tusinder af offentlige Skøger, som tillades at begaa Forbrydelser af den affydeligste Beskaffenhed i alle store Stæder og Byer i Kristenheden, uden at der tages til-

stræffelige Forholdsregler ad Lovgivningens Vej til at undertrykke dem; og for det Tredje: den store Synd at lyve mod, hvad Gud har aabenbaret i Mormons Bog til Nationernes Frelse og til at berede dem for hans Søns Tilkommelse. Disse er tre af de mest fremragende Synder, fra hvilke denne Slægt maa paa det oprigtigste omvende sig, dersom den skal undgaa de truende Ulykker, hvormed den ellers ganske vist vil vorde hjemføgt.

29) Et andet Onde af ikke ringe Størrelse er den uhyre Masse af falske Lærdomme, som leres og i en vid Udstrekning troes og udøves i Kristenheden. Lærdomme, som ere beregnede paa at ruinere Sjælen, ere i nogle Henseender større Onder end dem, som kun har Indflydelse paa vort timelige Velfærd. Et Menneske, som ved Uredelighed besviger sin Næste for hans Ejendom, og bringer hans Familie i Nød og timelig Undergang, er i høj Grad straffskyldig for Gud, og vil, dersom det ikke omvender sig og giver Skadeserstatning, blive strengt straffet; men hvor meget større vil ikke dens Fordommelje og Straf vorde, som formedelst Underfundighed skuffer sin Næste med en falsk Lærdom, der er beregnet paa at gøre ham og hans Familie ulykkelig, ikke for Tiden, men for Evigheden? Tyve og Røvere ere mindre skyldige for Gud, end saadanne falske Lærere.

30) Vi ville nu omtale nogle af disse Sjæle fordærvende Lærdomme, som leres i Kristenheden, og som Millioner have været dumme nok til at tro. For det Første have disse falske Lærere formastet sig til at nægte Nødvendigheden af fortsat Åabenbaring fra Gud, og have virkelig i ligefrem Modscætning til Bibelen, overtalt hele Nationer til at tro paa denne fordcærvede og ugudelige Læresætning. Den store Ugudelighed i denne Læresætning viser sig, naar man tager i Betragtning, at den giver al Kristendom og bibelsk Religion et dødeligt Hug. Dette frygtelige Bedrageri blev opfundet, straks efter at Apostlene var hensøvede, af en Hob fordcærvede og ugudelige Apostater, som havde afveget saa langt fra Gud, at de ikke kunne faa nogen Meddelelse fra ham; og da de frygtede for, at den mere retskafne Del af Menneske-Slægten vilde opdage en stor Forskel mellem deres frafaldne Tilstand og den sande Kirkes, hvilken altid var, uden nogen Undtagelse, velsignet med Profeter og inspi-

rerede Mænd, besluttede de at bruge al deres Spidsfindighed og List til at indbilde Folket, at de allerede havde Abenbaring nok, og ikke behøvede videre Meddelelse fra Himlen. Om de blot kunde faa Folket til at tro denne kraftige Vildfarelse, vidste de, at den vilde paa det Virksomste forblinde dem med Hensyn til deres Frafald. Det lykkedes dem tilsidst, dog ikke uden en stor Samvittigheds-Strid blandt den retskafne Del af Folket. Disse kunne ikke faa beredvilligen samtykke i en saa fremmed og uhørt Læreætning. De skuede tilbage paa den hele Historie om Guds Handlemaade med sit Folk, fra den Tid Mennesket blev skabt indtil deres Dag, og de kunde ikke opdage et eneste Tilfælde af et sandt Guds Folk, uden de jo havde fortsat Abenbaring fra ham; og de, som ikke havde disse Velsignelser, angaves at være Hedninger, eller i en Frafalds-Tilstand. Der sagdes dem udtrykkeligen i Skriften, at „hvor der ikke er Syner, omkommer Folket.“ Der udfordredes derfor ikke liden Anstrengelse fra disse ugudelige Apostaters Side til at indføre og faa Folket til at tro en Læreætning, saa fuldkommen ny og fremmed og saa ligefrem modsat det hele Indhold af guddommelig Abenbaring. Men ved Djævelens Hjælp, og efter en lang Kamp, hvorunder Tusinder blev martyrede og henrettede, lykkedes det dem tilsidst at udgive en kirkelig Lov, som ikke alene bestemt udelukkede al videre Abenbaring, men ogsaa virkelig indskrænkede Troen for dets frafaldne Samfund til et vist Antal Bøger, som de kaldte „kanoniske“. Dette fandt Sted ved den tredje Kirkeforsamling i Carthago Aar 397. Det forbødtes Alle at antage Noget som Guds Ord, undtagen nogle saa kanoniske Bøger, som denne Kirkeforsamling af Frafaldne havde samlet. Denne fordærvelige Lov havde sin forønskede Virkning til at paaføre Efterkommerne den Sjæle forærvende Vildfarelse, at Gud ikke vilde tale mere til de Dødelige. Dette store Bedrageri er blevet overført til vor Tid, og er lært overalt i Kristenhedens Nationer.

31) Dersom denne Vildfarelse var indskrænket til en mørk Afkrog af Jorden, blandt uciviliserede Barbarer, vilde den ikke være saa frygtelig i sine Følger, men at være anammet af Millioner af de mest civiliserede Folk paa vor Klode, og det endog i ligefrem Trods mod

Bibelen, gør den langt forargeligere for Guds Nasyn. Den er beregnet paa at ødelægge Millioner efter Millioner af Sjæle; thi hvorledes kunne de forvente at blive frelste med Bibelen i Hænderne, dersom de tillade sig at tro eller huse en saa ubibelsk og ugudelig Lærdom i deres Hjarter? Forventer I, at Herren vil frelse eder, naar I med Frækhed erkære, at I ikke behøve Profeter og Åabenbarere — at I har Nok af Guds Ord allerede? I kan ikke undskynde eder med Uvidenhed, ligesom de mange hundrede Millioner, der ere døde i de forgangne Århundreder, og som aldrig begünstigedes med det Privilegium at være tilladt at læse Bibelen. I kan ikke have nogen Undskyldning, fordi eders Præster, eders Naaboer og eders Fædre have lært eder dette Bedrageri. I have Bibelen og kunne læse og dømme for eder selv, og hele Indholdet af denne hellige Bog vil paa det klareste viser eder det modsatte. Bibelen vil underrette eder om, at saalænge som den sande Kirke var paa Jordens, var den begünstiget med fortsat Åabenbaring; den vil sige eder, at den sande Kirke blev styret og vejledet bestandigen ved Profeti og Åabenbaring — ved levende Åabenbarere og inspirerede Mænd. Den vil sige eder, at Alt, hvad der er udenfor denne Tingenes Orden, er ikke af Gud, men af Mennesker. Dersom I derfor, formedelst Traditioner og almenyndede falske Lærereres Indflydelse, vil tillade eder selv at blive besværede og bedragne af saadanne urimelige, ubibelske og anti-kristne Lærdomme, maa I aldeles ikke smigre eder med, at I kunne blive frelste og salige; thi Gud vil ikke frelse dem, som forkaste Lærdommen om fortsat Åabenbaring. Dette er derfor et andet stort Ønde, i hvilket denne Slægt er i høj Grad skyldig for Gud, som har faldet paa dem ved sine Tjeneres Røst og ved Åabenbarings Røst i Mormons Bog, og opfordret dem til at omvende sig fra dette Ønde, og ikke mere give Agt paa falske Lærdomme om denne højst vigtige Sag, erkærende, at alle dem som ikke ville omvende sig fra saadanne Ting, skulle afhugges og nedsendes til Helvede, for der at forvares indtil Dommen.

32) En anden falsk Læresætning, lært og næsten almindelig troet af denne ugudelige Slægt, er, at det ikke længere er de Troendes Rettighed at modtage de mira-

kuløse Tegn, som er dem lovet i Skriften. Jesus, f. Efs., underretter os i de bestemteste Udtryk, nedskreven i det sidste Kapitel hos Markus, saavel som mange andre Steder i Bibelen, om at visse mirakuløse Gaver skulde gives de Hellige, hvor som helst Evangeliet blev prædiket, troet og adlydt. Og for at ikke nogen ugudelig Apostat eller falsk Lærer skulde forsøge paa at indskräne Forjættelsen om Tegnene for de Troende i Kristi Kirkes første Tider, erklærer han paa det Eftertrykkeligste, at „**Enhver Skabning**“ i hele Verden, som vil tro paa Evangeliet og blive døbt, skulde ikke alene blive frelst, men ogsaa have Magt til i hans Navn at „uddrive Djævle“ — „tale med nye Tunger“ — „tage paa Slanger“, og „dødelig Gift skulde ikke skade dem“ — og „paa de Syge skulde de lægge Hænderne, og de skulde helbredes.“ Og nu, spørger jeg, hvo skulde have troet, at mange Slægter af kristne Trosbekendere ville opstaar, som, med Bibelen i deres Hænder, ville have den frække Uforskammethed at erklære, at de Troende have ingen Ret til at fordre disse vor Herres Forjættelser? Tænk blot selv, kære Læser, paa de Millioner, som bekende at tro paa Evangeliet, og som myldrer paa Gaderne paa Sabbats-Dagen for at gaa til deres forskellige Guds-dyrkelses-Steder, og end ikke en af de forsamlede Millioner gør den mindste Fordring paa Jesu Forjættelser med Hensyn til Evangeliets Velsignelser; de falder sig selv Troende, skønt de have ikke de Troendes Tegn, og dog forkaster hver eneste Sjæl af dem hans Ord med Hensyn til de forjættede Tegn; de ere meget villige til at fordre en af Forjættelserne, som staar i Forbindelse med disse samme Tegn, nemlig Salighed; men de andre Forjættelser, udtalte af det samme hellige Bøjen og ved den samme Lejlighed, er aldeles forkastet, og skulde en eller anden ørlig og ydmyg Sjæl begynde at søge efter de forjættede Tegn og formane sine Brødre til at gøre det samme, vilde han øjeblikkelig blive udraabt som en Sværmier eller en Vanvittig, og skulde han vedblive at gøre det samme, vilde han vorde udelukket af deres Samfund og udstødt af deres Synagoger som en farlig Person. Hvad vil der nu blive af alle disse falske Lærere, som saaledes afflasse Jesu Forjættelser? Og hvad vil der blive af det Folk, som taaler

og tillader sig selv at blive ledet af saadanne Hyklere? De ville vorde nedstødte til Hølvede, hver eneste Sjæl af dem, dersom de ikke omvende sig fra disse falske Lærdomme. Ja, enhver Mand og Kvinde, Præsten som Folket, dersom de ikke angre at de have forkastet Evangeliets mirakuløse Gaver og Kræfter, ville ligesaa sikkert blive nedsendte til Hølvede, som de ere levende Væsener. I maa ikke smigre eder med, at I skulle undslippe; thi der er ingen anden Udvej for eder, end at omvende eder og føge paa det Alvorligste efter Evangeliets mirakuløse Gaver, hvilke I og eders falske Lærere have affkaffet i eders Ondskab og Hykleri. Tro ikke, at I kunne følge den store Hob i deres Gudfrygtigheds Skin, og med dem fornægte dens Kraft, og undfly det hellige Væsens retfærdige Brede, hvis Ord I have forkastet. I skulle dømmes paa den yderste Dag efter hans Ord, som I havde i dette Liv; dersom I have annammet og adlydt det, er det godt, hvis ikke, vil det fordomme eder, og I ville gyse tilbage for hans Aasyn, som gav Ordet, og eders brødetyngede Samvittighed vil vorde plaget af Frygt og Pine, og Hølvedes Kvaler ville angribe eder, og I ville komme til at føle, at Guds hellige Ord er ikke utalt forgæves, og at det ikke kan forkastes ustraffet.

33) Et andet meget fremherskende og stort Onde er ogsaa i Landet. Mange Tusinde af disse fordærvelige falske Lærere, som have fornegtet Nødvendigheden af Evangeliets mirakuløse Gaver og Kræfter, og som have forkastet Profetiens og Åabenbaringens Gaver i Kirken, vover endogsaa at staa frem og forrette nogle af Evangeliets hellige Handlinger, som om de virkelig havde præstelig Myndighed fra Gud; og mange Tusinde have fordristed sig til at modtage Evangeliets hellige Ordinancer af saadanne fordærvelige og Sjæle fordærvende Kirkelykleres Hænder. Er der nogen Ondskab, som grænser nær til Gudsbespottelse, maa det være denne. Hvad kan være mere uguadeligt i Herrens Øjne, end at Menneskene affkaffer som unødvendige næsten alle Evangeliets herligste Gaver, og prædiker for deres Tilhørere, at de ere unødvendige i disse Dage og derefter har den formastelige Frækhed at uddele Herrens hellige Nadvere og foregive at døbe med præstelig Myndighed i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Saadan en himmel-

trodsende Dudsak er skiftet til at nedsenke disse elendige ublu Bedragere i det dybeste Hælvede. Og dersom Folket ikke angre, at de have modtaget Daab og andre af Evangeliets hellige Handlinger af saadanne Bedrageres Hænder, maa de tage Følgerne; thi naar de Blinde lede de Blinde, figer Jesus, ville de falde i Graven tilsammen, og de Bedragne saavelsom Bedragerne maa alle høste Lønnen for deres egne onde og fordærvelige Handlinger.

34) Vi vide, at Mange af eder ville blive vrede paa os og have os, fordi vi taler saa ligefrem til eder om eders Ugudelighed. Men vi ere ikke blevne udfendte for at smigre eder med smukke Taler, eller for at fortælle, at det staar godt til med eder; men vi ere udfendte for at fremstille klart og tydeligt for eders Forstand, eders Synder, eders Bederstyggeheder og eders onde Gerninger, som I uophørlijgen udøver for den Almægtiges Nasyn, og for at opfordre eder i hans Navn, som sendte os, til at fortryde alt dette og vende om til Herren og annamme Evangeliet, som Gud har aabenbaret, ellers vil enhver af eder sikkert vorde fordømt. Det er lige meget, om vi behager eller mishager eder, om vi vinder eders Venskab eller opvækker eders bitre Had; vort eneste Formaal er at udføre hans Willie, som sendte os og trofast at udføre vor Pligt imod eder.

35) Mange andre Ting kunde nævnes, som det vilde være nødvendigt for eder at omvende eder fra, men da I have meget af Guds Ord blandt eder, som viser eder dette, vil det ikke være nødvendigt for mig at beskrive ethvert særskilt Onde i dette Kapitel. Mange af eder ere skyldige i at bespotte det hellige Væsen, som gav eder Tilværelse, og i bestandig at tage hans Navn forfængeligt. Mange af eder ere skyldige i at bedrage og tage ulovlig Fordel af eders Næste; i at bære falske Vidnesbyrd; i at bagtale, bespotte og tale ondt om hverandre; i at undertrykke de Fattige; i at være hovmodige og ophøje eder selv med megen Stolthed. Mange holder deres Rigdomme og Ejendomme tilbage fra Enten og den Faderløse, fra den Fattige og den Trængende, medens I og eders falske Lærere fraadse med Jordens Overflødighed og pryde eders Kapeller, Synagoger og Kirker med alle Slags kostbare Prydelser; og I klæder

eder selv i Silke og Fløil og fint Linned og ihukomme iffe, at Gud gav eder alle disse Ting for at ikke I alene skulde være velsignede, men ogsaa for, at I kunne velsigne de Fattige og Nødlidende. Fra alle disse Ting og mange andre Onder maa I omvende eder, ellers kunne I ingenlunde arbe Guds Rige; thi de Fattiges og Trængendes Skrig opstiger til Gud og raaber imod eder.

36) Da vi nu have fremstillet de onde Ting, i hvilke I ere skyldige, komme vi til den anden Del af vort Emne, nemlig: Beskaffenheten af den Anger, som følger med sand Omvendelse. Der ere forskellige Slags Anger. Tyve, Røvere, Mordere, Horkarle osv. ere ofte bedrøvede, fordi de ere blevne grebne i de Forbrydelser, de have begaet. De ere ikke bedrøvede, fordi de have synet imod Gud eller forulæmpet Andre; men de ere bedrøvede, fordi deres Forbrydelser ere blevne bragte for Dagen, eller fordi de ere blevne forhindrede i at virkliggøre den Nydelse, de ventede. Dette er Verdens Anger, og den er af den samme Natur, som de onde Aanders Anger i Helvede; de ere bedrøvede, naar det staar feil for dem at fuldbyrde deres ondskabsfulde Planer imod Gud og hans Folk. Denne Slags Anger virker Død.

37) Andre have en Slags Anger, der er bevirket af Frygt. De føle sig overbeviste om, at de have i talrige Tilselde brudt Guds Lov, og de frygte højlingen for Folgerne paa den store Dommens Dag; men alligevel føle de ingen Attraa til at forbedre sig. De sørge over, at der er en Lov, given af Gud, eller Straf i den tilkommende Verden. De elske Ugudelighed og sørge over, at de en Gang maa staa til Ansvar for Gud for alle deres onde Gerninger. De ere bedrøvede, fordi de ikke kunne vedblive at synde og bedrage deres Næste og opdynde Rigdomme, uden at blive foruroligede ved Tanken om tilkommende Straf. Mange ere overbeviste i deres Hjerter om, at Mormons Bog er en guddommelig Åabenbaring, og de ere bedrøvede, fordi Gud igen taler til Menneskene og fordi der ikke er en mere almenhndet Maade at blive frelst paa; de sørge over, at de ikke kunne blive salige uden at underkaste sig Verdens Brede og Spot for at modtage det Budskab, som Gud nu har sendt. Sandelig, der ere mange Ting, som skaber Sorg i Verden.

38) Men den Anger, som er antagelig for Guds

Nashn, er den, som leder til sand Omvendelse eller Forbedring i Opførsel; det er den Sorg, som opstaar ikke alene af Frygt for Straf, men af et rigtigt Begreb om Syndens onde Følger; det er den Sorg, som opstaar ved Kundskaben om vor egen Uværdighed og Modscetningen af vor egen nedværdigede og faldne Tilstand til Guds Barmhjertighed, Godhed og Hellighed. Vi ere bedrøvede over, at vi nogen Sinde skulde nedlade os til at gøre Ondt; vi ere bedrøvede over, at vi have gjort os uværdige for Gud; vi ere bedrøvede over vor egen faldne Naturs Svaghed. Denne Slags Anger vil lede os til at adlyde enhver af Guds Besalinger, den vil gøre os ydmhyge og barnlige i vore Sindelag; den vil tildele os Sagtmeldighed og Ydmhyghed i Sindet; den vil gøre vort Hjerte blødt og vor Aand angergiven; den vil bringe os til at vaage med stor Omhyggeeligheid over ethvert Ord, enhver Tanke og Handling; den vil fremkalde for vor Erindring vor forrige Fremford mod Menneskene, og vi ville føle os meget øengstlige og omhyggelige for at give Oprejsning til alle dem, som vi paa nogen Maade kunne have foreurettet. Den vil lære os at have Deltagelse for de Fattige og Trængende og dersom vi have Rigdom, at afhjælpe deres Trang; den vil bringe os til at besøge de Syge og Sorgfulde, og at gøre alt, hvad Evangeliet fordrer, for at lindre deres Lideller; disse og mange andre gode Ting ere Følgerne af en gudfrygtig Anger over Synden. Dette er Omvendelse, ikke i Ord, men i Gerning; og det er den Anger, som Himlen finder Behag i.

39) For det Tredie, den Bekendelse, som er nødvendig for den Angergivne for at gøre ham endnu mere antagelig for Guds Nashn, er noget, som ikke skulde blive overset af dem, som ikke ønsker alene at forbedre sig, men ogsaa at erholde Tilgivelse for begaaede Synder. Om vi ogsaa løsribe os fra vore Synder, og forbedre vort Levnet, kunne vi ikke vente Tilgivelse for vore tidligere begaaede Synder, uden at vi ydmhygt bekende dem. Har vi fornermet eller syndet imod en eller anden Næste, er det vor Pligt, ikke alene at give Erstatning, men at gøre en passende Bekendelse og søge hans Tilgivelse. Vi hør ogsaa bekende vore Synder for Gud med en gudfrygtig og angergiven Aand.

40) Og sluttelig skulde denne Bekendelse være ledsaget

af et Løfte og en Beslutning ikke at synde mere. At bekende vores Synder for Gud vilde ikke være til noget særdeles Gavn, om vi ikke varer bestemte paa at forsage dem. Uden et Løfte og en Pagt med Gud, at vi ville forsage Synd med en uroffelig Beslutning, at vi for Fremtiden ikke ville give efter for det Onde, vil vor Bekendelse og Omvendelse være forgæves, og vi kunne ikke vente at blive tilgivne; thi Israels Hellige kan ikke bedrages, og vil ikke tilgive dem, som blot bekende deres Synder, og alligevel ikke fatter den Beslutning at forsage dem; en Syndsbekendelse, som ikke er ledsgaget af den Beslutning at forsage sine Synder, er intet. Andet end højtidelig Be-spottelse mod Gud og vil forøge vor Brøde og følgelig Himmelens Mishag imod os. Der gives Mange som ere bange for at aflægge Løftet om ikke at synde mere, af Frygt for, at de skulle bryde det. Sandelig, saadanne Tanker ere ikke rigtige; thi hvorledes kunne de vente at blive tilgivne og erholde Frelse, uden at slutte og indgaa en saadan Pagt? Dersom du befandt dig i et Hus, om-spændt af Flammer, og blev tilbuddt den Lykke at slippe ud, vilde du saa blive derinde af Frygt for, at en eller anden fremtidig Ulykke skulle hændes dig? Nej, du vilde glad modtage det eneste Middel til Redning. Nu vel da, hvorfor tillader du Djævelen at franarre dig det eneste mulige Middel til Salighed, af Frygt for et indbildt Onde, som du, ved Guds Naade, vil have Magt til at afværge? Dersom du holder dig tilbage, og ikke indgaar i Pagt med Gud af Frygt for at bryde den, vil du aldeles sikkert omkomme i dine Synder. Hvorimod, dersom du gør Brug af din fri Vilje, omvender dig og indgaar en højtidelig Pagt ikke at synde mere, vil Guds Naade være tilstrækkelig til at op holde dig i Prøvelsens og Fri-stelsens Time.

41) Vi have nu fremstillet de mest fremragende Principper, der ere forbundne med sand Omvendelse. Og enhver oprigtig Sjæl vil nemt indse, at hvad Gud fordrer af Menneskene er, først: at søge flittigt for at kunne kende Godt fra Ondt og at komme til Kundskaab om, hvilke Synder og Onder de ere skyldige i; for det Andet: at være paavirket af en gudfrygtig Sorg over, at de nogen Sinde have syndet imod et Væsen saa stort og godt som Gud; for det Tredie: at gøre en til Hensigten passende

Bekendelse for Gud om alle tidligere begaaede Synder, og endelig at en saadan Bekendelse maa ledsages af et høitideligt Løfte eller en Pagt, ikke at synde mere; og at vort Hjerte bør være fast og uroffeligt i denne Pagt. Enhver, som vil gøre dette, vil faa en Del af Kristi Mand hvilende paa sig, der tildeler dem Hjertets Ydmighed, Blidhed og Sagtmodighed. Men denne Anger sikre dem dog endnu ikke Syndssorladelse; den bereder kun Hjertet til rettelig at adlyde en stor og hellig Ordinance, som Gud har indstiftet udtrykkeligen til Syndssorladelse. Vi mener Daabens Ordinance. Da denne hellige Handling er af faa megen Vigtighed, og indstiftet udtrykkelig for de høbærige Troendes Belsær, at de maa erholde Tilgivelse for alle tidligere Synder, ville vi i det næste Kapitel betragte denne Indstiftelses Beskaffenhed og Hensigt. Men imidlertid, førend vi begynder paa denne Undersøgelse, tillad os, kære Læser, at formane dig til at omvende dig fra enhver af de onde Gerninger, som vi have fremstillet for dig i dette Kapitel; hvis du er skyldig, og ligeledes fra enhver Synd, som du muligvis har begaaet. Omvend dig af dit ganske Hjerte. Beslut dig til hverken at spise eller drifke, førend du har begyndt denne uendelig vigtige Handling. Husk hvor meget der staar paa Spil, det er hverken mere eller mindre end din Sjæls evige Salighed, evigt Liv paa den anden Side Graven. Af, hvor mange Millioner ere ikke nedscenfede i deres Grave med ubodærige Hjærter! Du kan blive bortrykket i et Dieblik, førend du venter det. O! giv da Agt paa den advarende Stemme; lad dit Hjerte være ydmigt og din Mand angergiven; bekend dine Synder for Gud, og forsag dem, og bered dig i enhver Ting, til at modtage Tilgivelse ved Daabens Ordinance.

Tredie Kapitel.**Vand-Daaben.**

Daabens Elde. — Dens Maade. — Dens Hensigt. — Hvem skulle døbes? — Dens Nødvendighed, den er væsentlig til Salighed.

1) Daaben er det Emne, som vi nu har til Hensigt at fremlægge for Læserens omhyggeligste, oprigtigste og alvorligste Opmærksomhed. Den er en guddommelig Ordinance, aabenbaret til det faldne Menneske som en af de Pligter, der paahviler ham, og henhører til hans Frelse. Denne Ordinance ville vi behandle under følgende Afdelinger: —

Første. Daabens Elde.

Andet. Daabens Maade.

Tredie. Daabens Hensigt.

Fjerde. Hvem skulle døbes?

Femte. Daabens Nødvendighed.

2) Den første Afdeling af Emnet, som er fremstillet til Undersøgelse, er:

Daabens Elde.

Vi have mange berømte Skribenters Vidnesbyrd om, at Daab blev udøvet af Jøderne som en religiøs Handling i Aarhundreder før vor Frelsers Fødsel. Det er fortalt, at Jøderne ikke alene omfør, men ogsaa døbte Alle, som omvendte sig til deres Tro; og at, i Salomons Dage, et meget stort Antal af de omboende Nationer blev omvendte og døbte.

3) Det antages af Nogle, at Jøderne, før Kristi Tid, ikke døbte dem, som vare af jødisk Herkomst, men blot dem, som vare omvendte af de fremmede Nationer. Men det er vist, at Daab blev udført under Mose Lov paa en talrig Mængde Jøder; thi Johannes den Døber, som igennem sine Fædres Slægtlinie, var lovlig Arving til det aaroniske Prestedømme, udøvede denne Rettighed, døbte mange tusinde Jøder til deres Synders Forladelse; og

dette endogsaa paa en Tid, da Mose Lov var i fuld Kraft. Jesus selv var heller ikke endnu bleven døbt. Ingen af de gamle Anordninger vare endnu tilintetgjorte, og ingen nye Anordninger vare endnu indstiftede. Og Johannes døbte saaledes, medens han var under den strængeste Forpligtelse til at holde den gamle Lov; og fra Jerusalem og hele Judea og fra hele Egnen rundt om Jordan gifte ud til ham, og han døbte dem i Jordan, og de bekendte deres Synder. (Matth. 3, 5, 6.)

4) Johannes erklærer udtrykkelig, at Hensigten med Daaben var „til Syndsforsladelse“. Markus 1, 4. Dersom Daab til Syndernes Forladelse var nødvendig under den jødiske Lov i Johannis Dage, var den ligesaa nødvendig i Salomons, Davids, Samuels og Mose Dage. Var det vigtigt at udføre denne Handling paa de jødiske Proselyter, for at de kunne erholde Syndsforsladelse, maatte den være ligesaa vigtig for Jøderne selv.

5) Endstønt Daaben var en Handling, højtideligholdt under den jødiske Lov, var den alligevel ikke udsprungen under denne Lov; den dannede en Del af den, men tilhørte en høiere Lov, til hvilken Mose Lov „blev føjet paa Grund af Overtrædelse“. Den høiere Lov var intet mindre end Evangeliets, af hvilke Daaben er en Ordinance. Dersor figer Apostelen Paulus, talende om Jøderne i Ørkenen: „Thi ogsaa for os er Evangeliet forkyndt, ligesom for dem; men Ordet, som blev forkyndt for dem, gavnede dem ikke, fordi det ikke blev forenet med Troen i dem, som hørte det.“ Heb. 4, 2. Der ses af dette Skrifsted, at det Evangelium, som prædikedes efter Kristus, var meget gammelt, efter som det blev prædiket for Israel i Ørkenen; „men Ordet, prædiket for dem, gavnede dem ikke“, fordi: „det ikke var forenet med Tro i dem, som hørte det.“

6) Det vilde blive indrømmet af alle, at to af Evangeliets Principer, nemlig: Tro og Omvendelse, bleve lært blandt Israeliterne i hele den Tid, Mose Lov var i Kraft. Hvorfor skulde det da betragtes som noget saa besynderligt, at et tredie af Evangeliets Principer, nemlig Daaben, eksisterede samtidig med de andre to?

7) Jøderne maa, medens de vare under Loven, have betragtet Daaben at være af meget stor Vigtighed, ellers vilde de ikke have kommet fra Egnen rundt omkring i

saadan stor Mængde, for at blive døbte i Jordanen. Endog saa mange af de selvretfærdige Fariseere og Sadduceere kom for at blive døbte, hvilket de aldrig vilde have gjort, dersom de havde betragtet Daaben som en ny Ordinance, udsprungen netop i den Tid, og for første Gang indført i den jødiske Nation. De vilde have betragtet den som et Tillæg til Mose Lov og forkastet den med øiensyntlig hellig Forfærdelse; men istedetfor at have Twivl om dens Guddommelighed, kom de frem, endog saa i deres ubodfærdige Tilstand, og begæredie Daab, uden mindste Spørgsmaal angaaende selve Ordinancens Guddommelighed. Men Johannes figer til dem: „J Øgleunger! hvo lærte eder at undfly den kommende Bredie? Bære da Omvendelsens værdige Frugter.“ Matth. 3, 7. 8.

8) Endskønt altsaa Jøderne ikke havde nogen Twivl i deres Sind angaaende Daaben som en guddommelig Indstiftelse, synes dog nogle af dem at twivle om Johannis Myndighed til at forrette den; thi medens Johannes døbte i Bethabara paa den anden Side Jordan, næsten 30 Mile fra Jerusalem, sendte Jøderne Præster og Leviter fra Jerusalem, for at spørge ham: „Hvo er du?“ Han nægtede ikke, men bekendte: „Jeg er ikke Kristus.“ Og de spurgte ham: „Hvad da? er du Elias?“ Og han sagde: „Jeg er det ikke.“ „Er du den Profet?“ Og han svarede: „Nej.“ Da sagde de til ham: „Hvo er du, at vi kunne give dem Svar, som have udsendt os, hvad figer du om dig selv?“ Han svarede: „Jeg er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Gører Herrens Veie rette, som Profeten Esaias haver sagt.“ Og de, som varde udsendte, varer af Fariseerne. Og de spurgte ham og sagde: „Hvi døber du da, dersom du ikke er Kristus, ei heller Elias, ei heller den Profet?“ Johannes svarede dem og sagde: „Jeg døber med Vand.“ Joh. 1, 19—26. — Disse Fariseere twivlede øiensyntlig om Johannes' lovlige Myndighed, men udtrykte ingen som helst Twivl om Vanddaabens guddommelige Oprindelse, forudsat, at den blev forrettet af en Profet eller af En med guddommelig Myndighed.

9) At Daaben var vigtig under den jødiske Lov, kan endnu tydeligere ses af Jesu Svar til Johannes, da den sidste, paa Grund af sin egen Uværdighed, vægredie sig ved at døbe sin Frelser. Jesus sagde til ham: „Tilsted det nu, thi saaledes hør det os at fuldkomme al Retsfæ-

dighed." Da tilstede han ham. (Matth. 3, 15.) Der-
som der nu ikke havde været nogen Lov, som fordroede, at
alle Mennesker skulde døbes, kunde Jesus have opfyldt „al
Retsfærdighed“ uden at gaa ned i Jordanen. Derfor maa
der have været en Lov angaaende Daaben, med hvilken
baade Jesus og Johannes vare vel bekendte, og de vidste
begge, at „al Retsfærdighed“ kunde ikke opfyldes uden at
adlyde denne Lov.

10) At Daaben var vigtig i alle Tidsalderne før
Kristus, er paa det Bestemteste erklaaret i vor Frelsers
Ord til Nikodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg dig,
uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke
indkomme i Guds Rige.“ (Joh. 3, 5.) Da nu Abel,
Enok, Noa, Abraham, Isak, Jakob og alle Profeterne og
retfærdige Mænd før Kristus virkelig ere indgaaede i
Guds Rige, maa enhver af dem være blevet „født af
Vand“ saavel som af Aand. Deraf følger, at Vand-Daaben
maa være blevet forrettet under enhver Husholdning fra
den retfærdige Abels Dage af lige ned til Johannes den
Døber. Uden Tvivl var Nikodemus vel bekendt med
denne gamle Lov, men havde aldrig betragtet den i det
Lys, som en anden Fødsel. Derfor spørger han med For-
undring: „Hvorledes kan dette ske?“ Jesus svarede og
sagde til ham: „Er du en Lærer i Israel og ved ikke
dette?“ Joh. 3, 9. 10. Det er øiensynligt af dette Spørgs-
maal, at der af „en Lærer i Israel“ fordroedes at være
vel bekendt med Vand-Daabens gamle Ritus. For en
„Lærer i Israel“ var det uundskyldeligt at være ubidende
om denne Institutions Egenskab, i Særdeleshed naar intet
Menneske i nogen Tidsalder eller Husholdning kunde ind-
komme i Guds Rige uden den.

11) Daaben eksisterede ikke alene under Moyses Lov,
men alle Israels Hærfarer blev døbte „i Havet“, førend
Moyses Lov blev udtordnet fra Sinai Bjærg. Om denne
Kendsgerning bærer Apostelen Paulus følgende Vidnesbyrd:
„Endvidere, mine Brødre, vil jeg, at I skulle mindes, at
vore Fædre var alle under Skyen, og de gif alle gennem
Havet, og de vare alle døbte til Moses i Skyen, og de
aade alle den samme aandelige Måd, og de draf alle den
sammie aandelige Drif; thi de draf af den aandelige
Klippe, som fulgte dem; men Klippen var Kristus.“
(1 Korinth. 10, 1—4.) Denne Daab i Havet fandt Sted

omtrent tre Maaneder førend Herren steg ned paa Sinai Bjærg, og omtrent fire eller fem Maaneder, førend Loven blev dem given paa de twende Stentavler, eller førend Aaron blev indviet til Præstedømmets Embede. (Se 2. Moseb., 14. Kap., ogsaa 19. Kap. 1., samt 5. Moseb., 9. Kap. 11, 18. 25.) Daaben i Høvet blev uden Twivl forrettet paa dem umiddelbart efter at de varne komme sikker over paa tørt Land paa den østlige Strandbred. Da de varne befriede fra alle deres Fjender og leirede i Sikkerhed paa den østlige Kyst, udenfor al synlig Fare, vilde de naturligvis føle Tilbøielighed til at efterkomme denne højtidelige Lov, uden hvilken de ikke kunne indkomme i Guds Rige.

12) Band-Daabens Ordinance blev udført paa Israel i det røde Hav af Mænd, som havde Myndighed dertil; thi endskønt Mose Lov ikke endnu var given, og endskønt Aaron og hans Sønner ikke endnu var udvalgte ifølge Loven, formedesst den hellige Salvelse, var der dog mange Præster iblandt Israeliterne, som varne ordinerede til at gøre Tjeneste, ikke under Loven fra Sinai, thi den var endnu ikke given, men under den højere Lov, som forud eksisterede, henhørende til den patriarchalske Husholdning. Det mindre Præstedømme blev siden efter fortsat i Levi Stammme; men de Præster, som døbte ved det røde Hav, var uden Twivl valgte af forskellige Stammer ifølge deres Retfærdighed, uden Hensyn til deres Slægtlinie. Disse Præster ere omtalte som værende blandt Israel, førend Herren udkaarede Aarons Hus af Levi Stammme. (Se 2. Moseb., 19. Kap. 6. 24. 29.) Og Herren sagde til Moses: „Lad ogsaa **Præsterne**, som komme nær til Herren, hellige sig, at Herren ikke skal ramme dem.“ (22. Vers.) Disse Præster, som her omtales, kunne have været af Melchisedeks Orden, eller ogsaa af en Orden, lig den, som siden efter fortsattes i Levi Stammme. Til hvilken af disse Ordener, de hørte, er ikke aabenbaret; men det er aabenbaret, at de varne Præster, anerkendte af Gud, og at de „kom nær til Herren“ i deres Embedsforvaltning. Baaide det melchisedekske og aaronske Præstedømme havde Myndighed til at døbe, som Eksemplet er givet i Jesu og Johannes den Døbers Embedsudøvelse.

13) Men alle Israels Fædre blev ikke alene døbte i Høvet, men ogsaa i Herlighedens Sky; det er „de dræf

af den aandelige Klippe, som fulgte dem, og denne Klippe var Kristus." Og Kristi Herlighed overskyggede dem som en Sky om Dagen og som en Ild om Natten. De havde Tro paa Kristus, og blev døbte med Alanden, og draf endogsaa af den samme aandelige Klippe, som de døbte Troende, der levede efter Kristus. Derfor var det samme Evangelium, som prædikedes efter Kristus, ogsaa prædiket Narhundreder før Kristi Tid, med alle dets Besalinger, Ordinancer og Velsignelser. Og Folket vidste om Kristus, og troede paa ham som deres tilkommende Genløser, med den samme Tro og det samme Haab, som dem, der levede efter hans Komme. Og de blev fødte af Vand og indgik i Guds Rige i alle Tidsalderne, naar et bemyndiget Præste-dømme var paa Jorden.

14) Men Israels Daab i det røde Hav var ikke Oprindelsen til denne hellige Indstiftelse; den var saa gammel, som det evige Evangelium selv, af hvilke den udgør en Del. Apostelen Paulus figer: „Men da Skriften forudsaa, at Gud vilde retfærdiggøre Hedningerne ved Troen, prædikede den forud Evangeliet for Abraham, sigende: „I dig skulle alle Slægter velsignes." Gal. 3, 8. Det er øjensynligt, at Hedningerne og alle Nationer skulle velsignes i Abraham; det vil fige ved at blive Abrahams Sæd ved Antagelse (Adoption), eller ved at modtage det samme Evangelium som Abraham modtog, og vandre i hans Fodspor. Uden Tro kunde Hedningerne ikke blive retfærdiggjorte og blive Abrahams Sæd; thi Paulus figer videre: „Thi J. saamange som ere døbte til Kristum, have iført Kristum." „Men ere J. Kristi, da ere J. jo Abrahams Sæd og Arvinger efter Forjettelsen." Gal. 3, 27. 29.

15) Det er ikke at undres over, at Jøderne, under Mose Lov, døbte alle nyomvendte af fremmede Nationer, eftersom de ikke kunde paataage sig Kristum eller blive Abrahams Sæd uden Daab. Det samme Evangelium, som blev prædiket for Abraham for at retfærdiggøre ham, var siden efter altid bestemt til at retfærdiggøre Hedningerne og alle Nationer, og da vi finde, at Daaben blev modtaget af de Sidste, maa de Første ogsaa have modtaget den. Derfor maatte Abraham saa vel som hans antagne Børn indgaa i Guds Rige ved den nye Fødsel, eller ved Daaben af Vand og Aland.

16) Vi bemærke, at Marcis Evangelium er betitlet af

dets Forfatter: „Begyndelsen til Jesu Kristi, Guds Søns, Evangelium.“ Men det er meget klart, at denne aldeles passende Titel havde ingen Hentydning paa, at Evangeliet da for første Gang var fremkommet, men havde udtrykkelig Hensyn paa Begyndelsen af de Tildragelser, som indbefatter Jesu Kristi Fødsel, Reiser og Gerninger, som Forfatteren agtede at fortælle i sin Beretning eller Bog. At denne Titel ikke havde nogen som helst Hentydning paa Evangeliets Oprindelse, er vel bekendt af den kendsgørnig, at Tro og Omvendelse og andre Evangeliets Præsenterede eksisterede i Alrehundrede forud, og blev prædiket for Israel i Ørkenen og for Abraham, den store Fader til alle døbte Troende af alle Nationer.

17) Endog selve Jordens Daab blev døbt i den nægtige Syndflod. Jordens Daab, for at afsto dens Synder, og dette var en bogstavelig Fremstilling af alle bødfærdige Troendes Daab til at afsto deres Synder. Ligesom Noa blev frelst fra Vandet i Arken, saaledes ere de bødfærdige Troende frelste i Guds Rige ved Vand-Daaben. Apostelen Petrus, da han taler om Noas Ark, udtrykker sig meget passende, idet han siger: „Guds Langmodighed ventede i Noa Dage, medens Arken blev bygget, i hvilken faa, nemlig otte Sjæle blev frelste i Vandet, hvis Modbilledede, Daaben, nu frelser os.“ Petr. 3, 20. 21.

18) Noa var en Retfærdighedens Prædikant, og opfordrede den dalevende Slægt til at omvende sig. Men Retfærdighed kommer ved Evangeliet, thi Paulus siger: „Thi derudi (det er, i Evangeliet) aabenbares Guds Retfærdighed fra Tro til Tro.“ Rom. 1, 16. 17. Dersom Retfærdigheden bliver aabenbaret ved Evangeliet, kunde Noa ikke have prædiket Retfærdighed, og været en „retfærdig Mand og fuldkommen i hans Slægt“, uden at forstaa det.

19) Apostelen Paulus siger, at Jesus Kristus „bragte Liv og Uforkænkelighed for Lyset ved Evangeliet.“ 2. Tim. 1, 10. Det følger heraf, at hvo som helst, der i nogen Tidsalder har haft Kundskab om „Liv og Uforkænkelighed“, maa have erholdt dette Lys igennem Evangeliet. Derfor maa Enoch, som blev forvandlet ved Troen til Liv og Udødelighed, have været vel bekendt med Evangeliet.

20) Den retfærdige Abel, som var en Profet og levede

samtidig med Adam, maa have forstaet Retfærdighedens Lov, og haft Kundskab om Kristi Offer, paa hvilken det Offer, han ofrede i Tro, var et Villedede. Af disse Omstændigheder er det sikkert, at han kendte Evangeliet.

21) Efter disse nu omtalte Kendsgerninger, kan det ikke fornuftigt betvivles, at Evangeliet, med alle dets Beitingelser, Love, Ordinancer og Velsignelser, var bekendt i Verden saa tidlig som i Adams Dage. Og at Tro, Omvendelse og Daab, eller Fødsel af Vand og Aland, var bekendt for Adam og alle hans retfærdige Efterkommere, som nogen Sinde indgik i Guds Rige.

22) Men de Hellige have et forsøgt Vidnesbyrd af den bestemteste Beskaffenhed, at Vand-Daaben begyndte med den menneskelige Slægts store Stammeader. For Kundskaben om den Kendsgerning, skylder vi en Tak til en Aabenbaring af Enoks Profetie, aabenbaret til Profeten Joseph Smith, i December 1830. Se »Pearl of Great Price«, Pag. 1, 2, 3.

23) Enok talede Guds Ord og sagde:

„Gud har kundgjort for mine Fædre, at alle Mennesker maa omvende sig.“ Og han kaldte paa Fader Adam med sin egen Stemme og sagde: „Jeg er Gud, jeg skabte Verden og Menneskene, før de blev til.“ Og han sagde ogsaa til ham: — — „Vend dig til mig, og lyt til min Røst, og tro og omvend dig fra alle dine Overtrædelser, og bliv døbt i Vand i min enbaarne Søns Navn, som er fuld af Maade og Sandhed, hvilket er Jesus Kristus, det eneste Navn, som skal gives under Himlen, hvorved Frelse skal komme til Menneskenes Børn; I skulle bede om alle Ting i hans Navn, og hvad som helst I bede om, skulle gives eder.“ Og vor Fader Adam talede til Herren og sagde: „Hvorfor maa Menneskene omvende sig og døbes i Vand?“ Og Herren sagde til Adam: „Se, jeg har tilgivet dig dine Overtrædelser i Edens Have.“ Deraf kom den Tale ud iblandt Folket, at Kristus havde udsønet for Arvesynden, hvorfor Forældrenes Synder ikke kunne falde paa Børnenes Hoveder, thi de ere rene fra Verdens Grundlæggelse af.

24) Og Herren talede til Adam, sigende: „Efter som dine Børn ere undfangne i Synd, saa undfanges ogsaa Synd i deres Hjerter, naar de begynde at vokse op, og de smage det bitre, paa det, at de maa lære at vurdere

det Gode. Og det er dem givet at kende Godt fra Ondt; derfor kan de handle frit for sig selv; og jeg har givet en anden Lov og Befaling til dig; læs det derfor til dine Børn, at alle Mennesker, hvor som helst, maa omvende sig, ellers kunne de paa ingen Maade arve Guds Rige, thi intet urent kan bo der, ellers være i hans Ærhed; for i Adams Sprog er „Helligheds-Menneske“ hans Navn; og hans enbaarne Søns Navn er „Menneskets Søn“, nemlig Jesus Kristus, en retfærdig Dommer, som skal komme.“

25) „Jeg giver dig en Befaling at lære disse Ting frit til dine Børn, sigende, at efter som de ere fødte til Verden ved Faldet, som bringer Død, og ligesom der af Vand og Blod og Alanden, som jeg har skabt, er af Støvet blevet en levende Sjæl, ligesaa maa de fødes paany af Vand og Aland, og renses ved Blod, ja, min Enbaarnes Blod, til Himmeriges Riges Hemmeligheder, at I maa blive helligede fra al Synd, og nyde det evige Livs Ord i denne Verden, og evigt Liv i den tilkommende, ja udødelig Herlighed. Thi ved Vandet holde I Budet, ved Alanden blive I retfærdiggjorte og ved Blodet blive I helliggjorte, saa at eder gives Himmelens Vidnesbyrd — Trøsteren — Den udødelige Herligheds fredsmelige Ting — alle Tings Sandhed — den, som opliver alle Ting — den, som kender alle Ting og har al Magt, overensstemmende med Visdom, Barmhjertighed, Sandhed, Retfærdighed og Dom.

26) Og nu, se, jeg siger eder, at dette er Saliggørelsens Plan for alle Mennesker: Min Enbaarnes Blod, som skal komme i Midten af Tiden. Og se, alle Ting har sin Lighed og alle Ting ere skabte og dannede til at bære Vidnesbyrd om mig, baade Ting, som ere timelige og Ting, som ere aandelige, som ere i Himmelene oven til, og Ting, som ere paa Jorden, og Ting, som ere i Jorden, og Ting, som ere under Jorden; baade oven til og nedentil, alle Ting bære Vidnesbyrd om mig.

27) Og det skete, da Herren havde talt med Adam, vor Fader, paakaldte Adam Herren, og han blev ført bort af Herrens Aland, og ført ned i Vandet, og lagt under Vandet, og blev bragt op igen af Vandet, og saaledes blev han døbt; og Guds Aland neddalede over ham, og saaledes blev han født af Alanden; og han blev oplivet i sit Indre. Og han hørte en Stemme ud af Himmel.

sigende: Du er døbt med Jld og med den Hellig-Aland. Dette er Faderens og Sønnens Bidnesbyrd fra nu af og for evigt; og du er efter hans Orden, som var uden Dages Begyndelse eller Alars Ende, fra al Evighed. Se, du er et i mig, en Søn af Gud; og saaledes kan alle blive mine Sønner, Amen.

28) Enok siger videre i sin Profeti:

Og det skete, at Herren sagde til mig: Se! og jeg skuede og saa Sharons Land, og Enoks Land, og Omners Land, og Henis Land, og Shems Land, og Haners Land, og Hanannihahs Land og alle Indvaanerne deri; og Herren sagde til mig: Gaa til dette Folk og sig dem, at de skulle ombende sig, at jeg ikke skal komme og slaa dem med Forbandelse og de skulle dø. Og han gav mig en Besaling, at jeg skulde døbe i Navnet Faderens og Sønnens, som er fuld af Raade og Sandhed, og den Hellig-Alands, som bærer Bidnesbyrd om Faderen og Sønnen."

29) I første Mosebog, saaledes som den er oversat ved Inspiration af den nyere Tids store Profet, Joseph Smith, læse vi, at Noa prædikede Omvendelse og Daab. Vi give følgende Uddrag:

30) „Og i de Dage var der Kæmper paa Jorden, og de søgte Noa for at borttage hans Liv; men Herren var med Noa, og Herrens Kraft var over ham.

31) Og Herren ordinerede Noa efter hans Orden og besalede ham, at han skulde gaa ud og forkynde hans Evangelium for Menneskenes Børn, ligesom det blev givet til Enok.

32) Og det skete, at Noa raabte til Menneskene, at de skulle ombende sig; men de lyttede ikke til hans Ord, og endogsaa efterat de havde hørt ham, kom de frem for ham, sigende: Se, vi ere Guds Sønner, have vi ikke taget til os selv Menneskets Døtre, og spise og drikke vi ikke, og tage vi ikke tilægte og give bort i Egteskab? Vore Hustruer føde os Børn, og disse ere mægtige Mænd, som ligne Oldtidens, — Mænd af stor Berømmelse. Og de lyttede ikke efter Noæ Ord.

33) Og Gud saa, at Menneskenes Ugudelighed var blevet stor paa Jorden, og ethvert Menneske var hovmodigt og indbildsk i sit eget Hjertes Tanke, og de vare onde bestandigen.

Og det skete, at Noa vedblev at prædike for Folket,

sigende: Lyt og giv Agt paa mine Ord; tro og ombend eder fra eders Synder, og lad eder døbe i Jesu Kristi, Guds Søns Navn, ligesom vore Fædre gjorde, og J. skulle modtage den Hellig Aands Gave, at J. kunne faa alle Ting aabenbarede; og dersom J. ikke gør dette, vil Syndfloden komme over eder. Alligevel lyttede de ikke dertil, og det angrede Noa, og det smærtede ham i hans Hjerte, at Herren havde skabt Mennesket paa Jorden, og det bedrøvede ham. Og Herren sagde: Jeg vil udrydde Mennesket, som jeg har skabt, fra Jordens Overflade, baade Mennesker og Dyr, og allehaande Kryb, og Fuglene i Luftten; thi det angrer Noa, at jeg har skabt dem, og at jeg har gjort dem, og han har paakaldt mig, og de have søgt efter hans Liv. »Pearl of Great Price«, Pag. 16, 17.

34) Af de foregaaende Anførsler ser man, at den store Saliggørelsesplan, kaldet Evangeliet, var kendt iblandt Menneskene før Syndfloden, fra Adam til Noa, i hvilken Tid Bauddaaben blev lært, saa vel som Tro og Omvendelse.

35) J. Abrahams Historie, aabenbaret for Seeren Joseph Smith, underrettes vi om, at det samme Evangelium lærtes Abraham ligesom hans Fædre. Følgende er et Uddrag:

36) „Men jeg, Abraham, og min Brodersøn Lot, bade til Herren, og Herren viste sig for mig og sagde: Staa op og tag Lot med dig, thi jeg agter at føre dig ud af Haran og at gøre dig til en Tjener, for at bringe mit Navn til et fremmed Land, som jeg vil give til din Sæd til en evig Ejendom, dersom de lytte til min Røst. For jeg er Herren, din Gud; jeg bor i Himlen, og Jorden er min Fodskammel; jeg rækker min Haand ud over Havet, og det adlyder min Røst; jeg byder Binden og Ilden at være min Vogn; jeg figer til Bjærgene: Big bort! og se! de borttages af en Hvirvelwind i et Øjeblik, pludseligt. Mit Navn er Jehovah, og jeg kender Enden fra Begyndelsen af; dersor skal min Haand være over dig, og jeg vil gøre dig til en stor Nation, og jeg vil velsigne dig over al Maade, og gøre dit Navn stort blandt alle Nationer, og du skal være en Velsignelse for din Sæd efter dig, og i deres Hænder skulle de frembære dette Embede og Præstedomme til alle Nationer, og jeg vil velsigne dem i dit Navn, thi saamange som vil modtage dette Evan-

gelium, skulle blive kaldte efter dit Navn, og skulle blive regnet som din Sæd, og de skulle staa op og velsigne dig som deres Fader, og jeg vil velsigne dem, som velsigne dig, og forbande dem, som forbande dig, og i dig, det er: i dit Præstedømme og i din Sæd, som er dit Præstedømme (thi jeg giver dig en Forjættelse, at denne Rettighed skal vedblive i dig og i din Sæd efter dig, det vil sige, din virkelige Sæd eller din legemlige Sæd), skulle alle Slægter paa Jordens velsignes; ja, med Evangeliets Velsignelser, hvilke er Saliggørelsens Velsignelser, ja, det evige Livs." Se »Pearl of Great Price«, Pag. 21.

37) Saaledes ser man, at Alle, som i kommende Tids-aldere annamme det samme Evangelium som Abraham, skulle blive Abrahams Børn, og han skal kaldes deres Fader, og de skulle velsignes ved ham; derfor frelses Fader Abraham og alle hans adopterede Børn ved det samme Evangelium, efter at være fødte først af Vand og derefter af Alanden, og dette er den eneste Maade, hvorpaa de kunne indgaa i Guds Rige.

38) Den Levning af Josephs Stamme, som gif ud fra Jerusalem til Amerika, omtrent sekshundrede Aar før Kristus, holdt ikke alene Mose Lov, men døbte de bøfærdige Troende, overensstemmende med Evangeliet. Dette vedbleve de at gøre indtil Kristus kom og aabenbarede sig for dem, og viste dem sit Legeme efter sin Opstandelse, paa hvilken Tid han besalede, at Mose Lov skulle affkaffes og Evangeliet alene vedblive. Se deres gamle Historie, kaldet „Mormons Bog“.

39) Da Saliggørelsens Plan, kaldet Evangeliet, var udtænkt eller antaget i Evigheden førend Verden begyndte, maa dens Alder være høiere end Jordens. Skønt Adam upaatvivleligt var den Første, som modtog Daab paa Jordens, var dog selve Indstiftelsen af meget større Ælde, eftersom den var indstiftet som en af Betingelserne for Frelse, førend Verdens Grundlæggelse, og som, for saa vidt os er bekendt, maa have været en Ordinance fra al Evighed, blot optaget efter de hellige Indstiftelser, ved hvilke ældre, faldne Verdenes blevne frelste. Men lad dette forholde sig som det vil; det er vist, at Daaben er ligesaa gammel som Tro, Omvendelse, Syndsforladelse, Alandens Gave og Frelse i Guds celestiale Rige.

40) Vi ville nu undersøge den anden Afdeling af vort Emne, nemlig:

Daabens Maade.

Vi agter ikke at indlade os paa en vidtløstig Undsøgelse af Daabsmaaden, men blot at ansøre nogle saa Steder af Guds Ord om dette Emne, forbundne med nogle saa Beviser. Den Sætning, som vi agte at bevise, er, at Daaben er en Neddyppelse.

41) Det er ikke nødvendigt at omtale Ordets Nedstammelse fra det Græske, som i Grundteksten betyder at nedscenke, at neddyppe; men vi skulle fortælle nogle saa Eksempler paa fordums Daab, saaledes som de ere fortalte i Skriften. Johannes den Døber bestenkede ikke ellers øste Vand paa Folket, og kaldte det Daab, men han døbte talrige Mængder „i Jordans Flod.“ Mark. 1, 5. „Jesus kom fra Nazaret i Galilæa, og døbtes af Johannes i Jordanen; og straks, der han steg op af Vandet, saa han Himmelene aabnede, og Aanden ligesom en Due komme ned over ham; og der skete en Røst fra Himmelene, sigende: Du er min Søn, den elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed.“ Mark. 1, 9. 10. Af disse Skrifsteder er det tydeligt, at de, som vilde døbes, kom fra alle Egne rundt omkring „til Jordans Flod“ — „stege ned i Floden“ — „døbtes i Floden“ — og „stege op af Vandet.“ Disse Kendsgerninger, forenede med den oprindelige Betydning af Ordet: at nedscenke, at dypppe, bevise, at de, som fremstillede sig, bleve dyppede eller nedscenkede i Jordanen. Den samme Maade brugtes saa vel efter som før Jesu Korsfæstelse; da Philippus døbte Kammersvenden „nedstege de begge i Vandet, baade Philippus og Kammersvenden, og han døbte ham.“ „Men der de opstege af Vandet, hørtrykkede Herrens Aand Philippus.“ Ap. G. 8, 38. 39. Dersom Bestenkelse eller Overøselse havde været Daab, kunne de have staaet paa det tørre Land, ved Bredden og forrettet Handlingen, men i Stedet derfor „nedstege de begge i Vandet“, og „stege op af Vandet“, beviseende derved tydeligt, at de kunde ikke staa paa tørt Land og blot overøse eller bestenkende og kalde dette en Daab, hvilket mange af Nutidens falske Lærere gør.

42) Johannes begav sig til saadanne Egne, hvor der

var Floder og tilstrækkeligt Vand til at ned sænke i. Dersom prædikede han i Ørkenen omkring Jordan; han gik ogsaa til Bethabara, hinsides Jordan, paa dens østlige Bredde, hvor han døbte store Mengder, som kom fra Jerusalem, en tredive engl. Miles Afstand; han døbte ogsaa i Enon, nær ved Salem, fordi der var „meget Vand“. Joh. 3, 23. Enon var omtrent 50 engl. Mile fra Jerusalem; og Larsagen, hvorfor Johannes valgte dette Sted, saa fjernt fra Jerusalem, var: „fordi der var meget Vand.“ Dersom Daab var simpelthen at bestænke eller at øse lidt Vand paa den, som skulle døbes, vilde det ikke have været nødvendigt at vælge et Sted, hvor der var „meget Vand“. En Kande Vand vilde have været tilstrækkelig til at bestænke eller overøse Mange med. Den virkelige Kendsgerning, at „meget Vand“ udfordredes, beviser upaatvivleligt, at de Paagældende blev ned sænkede.

43) Dersom Bestænkelse eller Overøselse vilde svare til Daab, kunde den udføres i en privat Bolig, og der udfordredes ikke meget Vand. Men Stokmesteren, endskønt det var Midnat, kunde ikke modtage Ordinancen uden at gaa ud af sit Hus til et Sted, hvor der fandtes tilstrækkeligt Vand. Der fortelles, at der skete pludselig et stort Jordskælv, saa at Fængslets Døre aabnedes ved Guds Kraft, og at Stokmesteren bragte Paulus og Silas ud af Fængslet og ind i sit Hus, hvor de prædikede Herrens Ord for ham og for „alle, som varre i hans Hus“. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og astoede deres Saar; og han blev straks døbt og alle Hans. Og han førte dem op i sit Hus og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Hus i Tro paa Gud. Ap. G. 16, 25—35. Det er tydeligt nok, at de ikke blev døbte i Huset; thi efter Daaben „førte Stokmesteren dem op i sit Hus“, hvor de før havde prædiket for ham og hans Familie. Midnattens Mørke forhindrede dem ikke fra at gaa ud og forrette Ordinancen. All denne Ulejlighed kunde været undgaaet og deres Klæder forblevet tørre og usorstyrrede, dersom Bestænkelse eller Overøselse havde været Daab.

44) De romerske og klolessensiske Kristne blev begravede med Kristus i Daaben. Paulus siger til Menigheden i Rom: „Vide I ikke, at vi, saamange som ere

døbte til Kristum Jesum, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skal vi og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skal vi og være det i Lighed med hans Opstandelse." Rom. 6, 3. 4. 5. Se ligeledes Colos. 2, 12. Død i en naturlig Betydning er Alandens og Legemets Adskillelse. Alanden sættes da fri fra dens „jordiske Hus“ eller Tabernakel. Ordet Død mener altid en Adskillelse eller Fjernelse. I Lignelsen om den „forlorne Søn“ siges den fra Familien adskilte og bortfjernede Søn at være død. Ved hans Tilbagevenden og Genforening med sin Fader, sagdes der om ham, at „han var død, og var blevet levende igen.“ Paa samme Maade mener „Død for Synden“ Synderens Fraskillelse fra hans Synder; derfor „den som er død for Synden, er frigjort fra Synden.“ Denne Dødstilstand eller Fraskillelse fra Synden indkommer vi i ved Daaben. „Derfor ere vi begravne med ham ved Daaben til Døden.“ „Og I vare Syndens Tjenere, men ere nu af Hjærtet blevne den Lærdomsform lydige, hvilken I have anammet; og frigjorte fra Synden ere I blevne Retfærdighedens Tjenere. Rom. 6, 7. 17. 18.

45) Daaben blev derfor indstiftet til at forestille eller vise Kristi Død, Begravelse og Opstandelse. Ved Begravelsen i Vandet forestilles, at vort gamle Menneske er dødet med alle dets Gerninger, at ligesom Kristus en Gang døde for Synden, saaledes dø vi for Synden; at ligesom han afførte sig sit Legeme, saaledes aflægger vi vort „gamle Menneske“ eller det naturlige Menneske; at ligesom hans Legeme blev nedlagt i Graven, saaledes begraves vi i Vandet. Thi vi vide dette, at vort gamle Menneske er forsæt med ham, paa det, at Syndens Legeme skal blive tilintetgjort, saa at vi ikke fremdeles skal tjene Synden. „Thi hvo, der er død, er frigjort for Synden.“ Rom. 6, 6. 7. Ved Opstandelsen af Vandet forestilles Kristi Opstandelse, at ligesom han opstod fra Graven til evigt Liv, saaledes opstaa vi fra vor Vand-Grav „til et nyt Liv“, eller til det evige Liv, som er i Kristo. „Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skal vi og være ham lig

i hans Opstandelse." Dersom vi nu ere døde med Kristi, tro vi ogsaa, at vi skal leve med ham; efterdi vi vide, at Kristus, efter at han er oprejsjt fra de døde, dør ikke mere; thi Døden hersker ikke mere over ham. Saaledes anse ogsaa I eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Kristo Jesu, vor Herre." Vers 5. 8. 9. 11.

46) Overøselse eller Bestenkelse ligner ikke nogen Begravelse eller Opstandelse; men Nedskænkelse i Vandet og Fremkomsten af Vandet, ligner begge Dele. Hvad Lighed eller Sammenligning er der mellem at stænke nogle Draaber Vand paa Hovedet, og en Begravelse? Vilde noget fornuftigt Menneske anse et Lig for at være begravet, naar kun en Haandfuld Jord var kastet paa dets Hoved? Vilde det ikke være at gæFFE den sunde Fornuft, at falde et saadant Lig begravet? Vilde det ikke paa samme Maade være en højtidelig Gækkelse for Gud, meget nær grænsende til Gudsbespottelse, at foregive i den hellige Treenigheds Navn at begrave et Menneske, med Kristum ved Daaben og kun at stænke lidt Vand paa Hovedet? Hvilkens Fornærmelse mod Faderen, Sønnen og den Hellige Aand at bruge deres hellige Navn i Forbindelse med saadant gudsbespotteligt Gæfferi! Hvilkens Fornærmelse mod ham, som døde, som blev begravet, og som opstod igen fra Graven, at foregive at højtideligholde disse store Begivenheder ved Bestenkelse, i Stedet for Begravelse i og Opstandelse af Vandet. O, Kristenhed! Rigtigt beskrev Apostelen Johannes dig i Lighed med en utugtig Kvinde „fuld af Bespottelsens Navne!“ Du har besmittet dig med Vederstyggeheder af enhver Slags; du har forandret det ældgamle Evangeliums Ordinance; du har i Stedet derfor indført en Ceremoni, opfundet af Mennesker, som du falder Daab, og som kun er Bestenkelse; du har bespottet den hellige Treenigheds Navn ved at udføre disse fornærmelige Gæfferier for de høje Himles Aasyn.

47) Da vi nu af Bibelen have bevist, at den sande Døbemaade er „Neddypelsen“, ville vi nu anføre den opstandne og forherligede Jesu Ord, som han talte til de tolv Apostler, som han udvalgte blandt Oldtidens Beboere af Amerika til at være sine Tjenere, og til hvem han gav Fuldmagt til at døbe.

48) „Og det skete, at han (Jesus) talede til Nephi,

(thi Nephi var iblandt Mængden) og han bød ham at komme frem. Og Nephi stod op og gik frem, og han bøiede sig for Herren og kyssede hans Fødder. Og Herren bød ham rejse sig op. Og han rejste sig op og stod for ham. Og Herren sagde til ham: Jeg giver dig Magt til at døbe dette Folk, naar jeg igen er opfaren til Himlen. Og atter kaldte Herren Andre og talede ligeledes til dem, og han gav dem Magt til at døbe. Og han sagde til dem: Paa denne Maade skulle I døbe, og der skal ingen Twistigheder være iblandt eder. Sandelig siger jeg eder, at hvo, som omvender sig fra sine Synder, formedelst eders Ord, og ønsker at vorde døbt i mit Navn, dem skal I døbe paa denne Maade. Se, I skulle gaa ned og staa i Vandet, og i mit Navn skulle I døbe dem. Og nu, se: disse ere de Ord, som I skulle sige, efter at have kaldet dem ved Navn: Med Fuldmagt af Jesum Kristum døber jeg dig i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands, Amen. Og da skulle I nedlade dem under Vandet, og bringe dem op igen uaf Vandet. Og paa denne Maade skulle I døbe i mit Navn." Mormons Bog, Pag. 602.

49) Vi ville nu gaa over til den tredie Afdeling af vort Emne, nemlig:

Daabens Hensigt.

Daaben blev indstiftet til „Syndernes Forladelse“. Daaben udsøner ikke for Synderne, men Jesu Kristi Blod blev udgydt i dette Øjemed, uden hvilket det ikke kunde være tilstaaet Menneskesægten Tilgivelse paa nogen som helst Betingelse. Endskønt Kristus har udsønet for Verdens Synder, har han alligevel ikke tilgivet dem. Udsøning for Synder er helt forskelligt fra Syndstilgivelse. Den første gives formedelst Guds Barmhjertighed, ved at hengive sin Søn, uafhængigt af Menneskets Handlefrihed; den anden gives ved Kristus, formedelst Udøvelsen af Menneskets Handlefrihed. Udsøningen sker ved frivillig Maade alene, uden Gerninger, medens Tilgivelsen gives af frivillig Maade, kun paa Betingelse af Gerninger.

50) Den første Betingelse, som Synderen har at efterkomme, er at tro paa Jesu Kristi Evangelium; den anden er Omvendelse fra alle Synder; den tredie er Daab til Syndernes Forladelse. Enhver af disse Betingelser ere Gaver fra Gud til det faldne Menneske, købt for ham

ved Forsoningen; men Mennesket maa benytte sin Handel-frihed og modtage dem, ellers ville de tilbudte Gaver ikke gavne det. Det er en aldeles feilagtig Ide at antage, at Gud maa udføre disse Handlinger for Mennesket. Dersom de nogen Sinde udføres, maa Mennesket alene udføre dem. Gud vil ikke tro for Mennesket, heller ikke vil han om-vende sig for Mennesket, ei heller vil han blive døbt til Forladelse for Menneskets Synder; dette er noget for Skabningen at gøre, og som den har Kraft til at udføre, formedelst Forsoningen.

51) Mange have anset Daaben som kun „et udvortes Tegn paa indre Maade“; men det er en af Menneskenes uinspirerede Forskrifter, og ikke nogen bibelsk Læresætning. I Stedet for at Daaben er „Tegnet paa en indre Maade“, er den netop den Ordinance, ved hvilken den bødfærdige Troende erholder Syndernes Forladelse, som retfærdiggør og bereder Hjærtet for Modtagelsen af „en indre Maade“. Syndsforladelse og „en indre Maade“ går ikke forud for Daaben, men følger efter den.

52) De talrige Skarer, som kom til Johannes, blev ikke døbte i Jordan, fordi de tidligere havde faaet Til-givelse og indre Maade, men de kom og bekendte deres Synder og blev døbte til sammes Forladelse. Mark. 1, 4. 5.; Luk. 3, 3.

53) De Tufinder, som det stak i Hjærtet paa Vinse-festens Dag, spurgte Petrus og de øvrige Apostle, sigende: „I Mænd og Brødre, hvad skulle vi gøre? Da sagde Petrus til dem: Omvender eder og enhver af eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til „Syndernes Forla-delse“, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave.“ Ap. G. 2, 37. 38. Paa den samme Dag blevet Tretufinde døbte, ikke som et Tegn paa en tidligere Forladelse af deres Synder, men „til deres Forladelse“; thi Daab er den af Gud bestemte Maade, hvorpaa de bødfærdige Troende blive tilgivne.

54) Ananias, som Gud sendte, for at prædike Evan-geliet for Saulus og Tarsus, sagde til ham: „Hvi tøver du? Staa op og lad dig døbe, og dine Synder afts og paakald Herrens Navn.“ Ap. G. 22, 16. Saulus havde troet, omvendt sig, fastet og bedet omtrent tre Dage, og alligevel vilde Herren ikke afts hans Synder førend efter

Daaben. Uden Tro, Omvendelse og Daab er der ingen Forjættelse i Evangeliet om Tilgivelse.

55) Men er det ikke muligt under nogen Omstændighed at saa Syndesforladelse før Daaben? Vi svare: Jo. Det er sandt, at Evangeliet lover ikke Tilgivelse førend efter udvist Lydighed til denne Ordinance, men alligevel kan Gud afvige fra den sædvanlige Maade at tilgive paa, og i enkelte Tilfælde give den, førend man har adlydt Tilgivelses-Ordinancen. Naar Gud ser, at et Menneske har Tro paa ham og er fast besluttet paa at adlyde enhver af Evangeliets Fordringer, saasnart som Lejlighed gives, saa kan han antage Viljen i Gerningens Sted og give ham Tilgivelse, som om Daaben allerede var blevet foret. Gud antog sin Søns tilbudte Offer, Alartusinder før dette Offer blev givet paa Korsset. Gud antog Abrahams tiltænkte Offer af Isak som om den virkelige Handling var blevet udført. Et Menneske, som tror og omvender sig af sit ganske Hjerte og har til Hensigt at vorde døbt, kan i enkelte Tilfælde blive tilgiven, før han saa Lejlighed til at opfylde sin Pligt.

56) Da en vis Mand, som var værkbruden, blev bragt til vor Herre, sagde han til den Værkbrudne, da han saa hans Tro: „Søn, vær frimodig, dine Synder ere dig forladte.“ Matth. 9, 2. Da Jesus kaldte denne Mand „Søn“, saa er det muligt, at han tidligere var blevet døbt til Syndernes Forladelse, og at de Synder, som ved denne Lejlighed tilgaves, var Synder, som var begaaede efter at han var blevet født af Vand. Men lad dette være som det vil, vist er det, at Manden havde stor Tro, vilde af sit ganske Hjerte adlyde Alt, hvad der maatte fordres af ham, og da Jesus saa hans gode Hensigter, tilgav han ham, som om han allerede havde adlydt.

57) Kvinden, som kom og badede Jesu Fødder med sine Daarer og tørrede dem med sit Hovedhaar, og kyssede og salvede dem, blev kaldet en stor Synderinde; men Jesus sagde til hende: „Dine Synder ere dig forladte.“ „Din Tro har frelst dig; gaf bort i Fred.“ Luk. 7, 48.

50. Det er tydeligt af denne Kvindes Tro og alvorlige Omvendelse, at hun i sit Hjerte vilde adlyde alle Evangeliets Fordringer; af denne Aarsag gaves Tilgivelse, idet Viljen svarede for Gerningen, indtil Lejlighed tillod hende at adlyde.

58) Da Petrus prædikede for Cornelius' Husfolk, faldt den Hellig-Aland paa dem, og det endog før de blev døbte. Men straks efter blev de beslæde at lade sig døbe i Herrens Navn. Cornelius havde set en Engel og ventede paa at adlyde hvilke som helst Befalinger Petrus maatte anse passende at give ham; og da Gud saa hans Beredvillighed til at adlyde, gav han ham den Hellig-Aland, som ellers ikke var forjættet før efter Daaben. I alle disse Tilfælde er Viljen og Hensigten at adlyde i Fremtiden, af Gud blevet betragtet, som om den allerede var sat i Udsærelse; og under disse Omstændigheder kan det synes, som om han i enkelte Tilfælde afgiver fra Evangeliets Plan at give Forladelse paa.

59) Men i alle disse Tilfælde vilde deres Synder, dersom Individerne efter erholdt Tilgivelse skulde have afflæsset at blive døbte til Syndernes Forladelse, blive beholdne og erindrede imod dem; thi deres Synder vare blevne tilgivne blot paa Betingelse af fremtidig Lydighed. Dersor figer Gud: „Men naar en Retfærdig vender sig bort fra sin Retfærdighed og gør Uret, og gør efter alle de Bedersthyggeligheder, som den Ugudelige gør, skal han da leve? Al hans Retfærdighed, som han har gjort, skal ikke ihukommes, i sin Forgriselse, som han har forgrebet sig med, og Synd, som han har synDET, i dem skal han dø.“ Ezech. 18, 24. En saadan Mand vil, omendskønt han en Gang er blevet tilgivne, og alligevel har vendt sig bort fra Lydighed, have alle sine tidligere Synder erindrede imod sig. Endskønt Gud kan tilgive Synder før Daaben, vil, da denne er en høitiidelig Ordinance for Tilgivelse, de Synder, som kun betingelsesvis ere blevne tilgivne visseligen blive erindrede imod ham, og han vil omkomme i dem, dersom han afflæar at adlyde den.

60) Røveren paa Korset troede uden al Twivl paa Kristus af sit ganske Hjærté og omvendte sig ydmygt, og vilde med største Glæde være blevet døbt, hvis det havde været muligt; dersor blev Viljen antagen i Gerningens Sted, saa at han sikrede sig et Løfte fra Frelseren om, at han paa den samme Dag skulde være med ham i Paradis, eller i Andeverdenen, hvor Jesus gif hen for at prædike Evangeliet for dem, som vare døde, eller for Alanderne i Forvaringen. Se 1. Petr. 3, 18-20 samt 4, 6. Skønt den virkelige Fødsel af Vand er nødvendig for at

komme ind i Guds Rige, saa er der dog andre Boliger af mindre Herlighed end hans Rige, hvor den bodsærdige Røver, tilligemed de Forløste fra Alandernes Fængsel, kunne erholde deres Arv.

61) Paradis figter ikke altid til det Sted, hvor de Retfærdiges Alander opholde sig; men under Tiden til det Sted, hvor de hedengangne Alander ere, eller til Alander-verdenen i almindelig Forstand. En af Artiklerne i de kristne Kirker figer, at Kristus nedsteg til Helvede, efter at han var forsætstet, og da Røveren gif did, hvor han gif hen, maa han følgelig ogsaa have gaaet til Helvede, eller som Petrus falder det „et Fængsel“, hvor Alanderne af de Mennesker, der omkom i Syndfloden, havde været forvarede i mere end to tusinde Aar, og til hvem Jesus gif og prædikede Evangeliet, „at de kunde blive dømte for Mennesker i Rødet“, eller ligesom Mennesker, der høre Evangeliet i Rødet. I dette Paradis eller Fængsel for de Genstridige i Noe Dage, kunde Røverens Aland blive undervist i Evangeliet, og hvis han og de andre derværende Alander annammede det, kunde de blive forløste, ikke ind i Guds celestiale Rige, hvis Herlighed er sammenlignet med Solen, men i den terrestriale Herlighed, som er sammenlignet med Maanen; thi det er umuligt at komme ind i det celestiale Rige uden at være født baade af Vand og Aland. Var Røveren født af Vand? Hvis ikke kom han aldrig ind i Guds Rige.

62) Da Daaben er til „Syndernes Forladelse“, saa lad Ingen smigre sig med, at han kan sikre sig denne uskatterlige Belsignelse, uden han allerede er blevet døbt, eller uden han agter at blive det ved første gunstige Lejlighed. Joseph Smith, de sidste Dages store Profet og Seer, erholdt Tilgivelse for sine Synder flere Aar før Fuldmagten til at døbe blev gengiven til Jorden, og førend han blev døbt; men Tilgivelsen var kun betingelsesvis grundet paa hans Forstet at være lydig i Fremtiden. Dersom han, naar en gunstig Lejlighed tilbødtes ham til at annamme Daab til hans Synders Forladelse, havde afflæaet at efterkomme den, vilde de Synder, som betingelsesvis varne blevne tilgivne flere Aar forud, være blevne erindrede imod ham, og han vilde være blevet retfærdigt fordomt. Gud har kun en Plan i Evangeliet, hvorpaa han tilgiver Synder, og de tilsyneladende Afvi-

gelses fra denne Plan er i Virkeligheden ikke Afgivelser, men kun en Tilgivelse af Synderne paa Forhaand, fordi det er den Bodsærdiges Hensigt at adlyde Tilgivelses-Ordinancen og alle andre Fordringer bekendtgjorte for ham. Barmhjærtighed og Tilgivelse gaves i alle Generationer før Kristus, ikke fordi der havde været noget uendeligt stort Offer gjort til at udsone for Synderne, men fordi det var „Hensigten“, at et saadant Offer skulle blive gjort i Fremtiden. Dersom det havde været muligt, at dette Sonoffer kunde have slaaet fejl, saa vilde de Synder, der var blevne tilgivne i de hedengangne Generationer være blevne tilbagekaldte og erindrede imod de Individer, der bedrev dem; thi Guds Retfærdighed vilde ikke have tilladt deres Tilgivelse. Saaledes kunde heller ikke Guds Retfærdighed tillade en Synders Tilgivelse, som, naar en gunstig Lejlighed tilbydes, forsømmer at efterkomme Tilgivelses-Ordinancen. Hans forrige Synder maa, skønt en Gang betingelsesvis tilgivne, blive tilbagekaldte og staa imod ham, for at tilfredsstille Retfærdighedens Fordringer.

63) Da vi nu have afhandlet Daabens Elde, Maade og Hensigt, ville vi gaa over til den fjerde Afdeling af vort Emne, som er det næste i Ordenen, nemlig:

Hvem skulle døbes?

Hvilke ere skifte til at modtage Daab? Vi svare: Alle dem, som ere i stand til at tro Evangeliet og omvende sig. De, som Johannes døbte i Jordan, vare ikke Børn, men Personer, som vare i stand til at omvende sig og befende sine Synder. De, som Jesu Disciple døbte, vare i stand til at være hans Disciple. Joh. 3, 26. 4, 1. 2. I det Hverv, som Jesus overdrog Apostlene, bød han dem at „lære“ alle Folk og døbe dem, og sagde, hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig. Disse Individer maa have været i stand til først at blive lært, og for det andet at tro; saadant kunde ikke have været tilfældet med smaa Børn. De tre Tusinde, som blev døbte paa Pentekostens Dag, blevne opfordrede til at omvende sig før Daaben, og de „annammende Ordet med Glæde“. Derfor kunde de ikke have været Børn. Samaritanerne, som blev døbte af Philippus, vare Mænd og Kvinder, i stand til at tro; derfor var der heller ikke Børn iblandt dem,

der døbtes. Ap. G. 8, 12. Stokmesteren og hans Hus
vare i stand til at blive prædiket for, og til at fryde sig i
Herren, og følgelig ingen Børn. Og i Sandhed, vi have
ikke et eneste Eksempel paa Barnedaab i den hellige Skrift.

64) Spæde Børn have ikke Synd. Derfor behøve de
ikke Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Kristus
har udsonet for Adams Synd, og smaa Børn ere levende-
gjorte i ham uden Tro, Omvendelse, Daab eller nogen
som helst Gerning. De ere ubetinget frelste ved Forso-
ningen. Arvesynden er ikke en Synd, hvorfra Adams
Efterkommere kan omvende sig; thi de have ufrivilligt
faaet Del i den, og da de ikke kan omvende sig fra den,
vil Daaben være til ingen Nytte, hvad Tilgivelsen angaar.
Daaben er til Forladelse, ikke for Arvesynden, men for
den gørlige Synd. Hvis smaa Børn behøve Daab, be-
høve de ligeledes Tro, Bekendelse og Omvendelse; thi
Daab, uden Ledsgagelse af disse Ting, nytter intet. Det
er de troende, bekendende og omvendte Individer, som er-
holder Tilgivelse ved Daaben, og ingen Andre; derfor
faa smaa Børn, om de ere Syndere, ikke Tilgivelse ved
Daaben, og maa følgelig forblive i deres Synder og gaa
til Helvede. Men smaa Børn ere ikke Syndere; de ere
retfærdiggjorte i Kristo og Medarvinger til Guds Rige.
Da de ikke have nogen Synd at faa tilgiven, behøver de
ingen Tilgivelses-Ordinance. Der er intet Bibelsted, som
fordrer, at smaa Børn skulle fødes paany. Frelserens
Ord til Nikodemus viser os Umuligheden af, at „Nogen“
kan komme ind i Guds Rige, uden den nye Fødsel af
Vand og Aand; men Jesus hentyder intet Steds til, at
smaa Børn behøve denne nye Fødsel; — i Sandhed, om
de behøvede den, funde de ikke erholde den, thi den nye
Fødsel, kan ikke tilstaaas uden Tro og Omvendelse, saavel-
som Daab.

65) Døbningen af spæde Børn forudsætter, at de ere
Syndere. Men vi have overflødigen bevist, at de „ere
hellige“, formedelst Kristi Forsoning, og at de med
Hensyn til Uskyldighed og moralisk Renhed „høre Guds
Rige til.“ Thi „ligesom ved ens Fald (uden nogen Med-
virken af Andre) Fordømmelse kom over alle Mennesker,
saaledes skal ogsaa, formedelst ens Retfærdighed, (naturligvis uden nogen af de Øvriges Medvirken) Livsens Ret-

færdighed komme over alle Mennesker." Rom. 5, 18. Men Bildfarelse er ligesom Oversvømmelse af Vand. Den standser ikke her. Dens Følger ere mange; de ere ogsaa mørke og fordærvelige. De, som praktiserer Barnebestænkelse, drage Folkets Opmærksomhed bort fra Evangeliets sande Ordinance angaaende de spæde Børn. Og han sagde til dem: "Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke; thi Guds Rige høre Saadanne til." "Og han tog dem i Favn, lagde Hænderne paa dem og velsignede dem." Mark. 10, 14. 16. Dette er den guddommelige Institution, og Barnebestænkelse er en blot menneskelig Indstiftelse, og den leder Forældrene, som bringe deres Børn hen for at bestænkes, i Stedet for at bringe dem til Herrens Tjenere for at velsignes, til at forsvemme den Orden og det Eksempel, som den Herre Jesus har vist os.

66) Endvidere, denne fordærvelige Skif saar Sæden til Genstridighed i Børnenes Hjærter. Naar de komme til Skælsaar og Alder, og den sande evangeliske Daab fremstilles for dem, saa er Intet mere almindeligt end at høre dem sige: "Vi ere jo døbte; vores Mødre lod os kristne, da vi var smaa Børn." Saaledes bliver denne menneskelige Tradition Grundvolden for deres Genstridighed. Lad alle retskafne og retsindede Fædre og omme, kærlige Mødre gaa frem og indvi deres Børn til Gud ved at underkaste dem den hellige Ordinance "Velsignelsen". Lad dem holde sig fra at være Deltagere i en saa færdærvelig Usandhed, og en Opsætfighed, saa ødelæggende i sine Følger paa deres dyrebare Afskom.

67) Barnedaaben blev indstiftet af ugudelige Apostater flere Aarhundreder efter Kristus, og er bleven os overleveret af falske Lærere fra den Dag af indtil nu. Millions ere blevne bedragne af denne sjælefærdærvende Lære. Millions ere blevne forhindrede fra at vorde døbte til deres Synders Forladelse under den falske og tonnme Indbildning, at Barnedaaben var tilstrækkelig. O! hvor skufede ville ikke alle Saadanne blive, naar de vaagne op af deres frygtelige Bildfarelse, og finde, at Barnedaaben er en Bederstyggleghed for Gud!

68) Den femte og sidste Afdeling af vort Emne, som vi ville drøfste, er:

Daabens Nødvendighed.

Efter alt, hvad der er blevet sagt om Daabens Hensigt, synes det næsten at være overflødig at dvæle ved dens Nødvendighed. Men da der i nærværende Tid ere Mange, som anse Daaben for uvæsentlig, og tro, at de kunne vorde frelste uden den, føle vi, at det er af uendelig stor Vigtighed at rette paa denne falske og farlige Forestilling.

69) Hvis Daaben er en Ordinance, hvorved Synden tilgives, som vi overflødigene have bevist den at være, saa maa den være væsentlig til Frelse, med mindre man kan blive frelst i sine Synder. Hvis man kan blive frelst uden at komme ind i Guds Rige, saa kan man blive frelst uden den ny Fødsel af Baud. Men er Syndernes Forladelse og Indtrædelse i Guds Rige nødvendige til Salighed, da er Daaben ligesaa nødvendig.

70) Profeten Elisa sagde den Spedalske fra Syrien, Maaden, hvorpaa han kunde blive ren, nemlig ved at to sig syv Gange i Jordans Flod. Men han for bort i stor Brede, idet han tænkte, at Vandene i Syrien var ligesaa gode som i Jordan; men siden efter adlyd han, overtalt dertil af sine Tjenere, Opfordringen, og blev renset. Dersom han nu havde toet sig i en anden Flod, vilde det ikke have hjulpet ham; ellers dersom han havde toet sig mindre end syv Gange, vilde det ikke have været ham til noget Gavn; Gud har beskrevet Midlerne, og de maa bogstavelig efterkommes, ellers vil Belsignelsen ikke paafølge. Ligeledes er det med Hensyn til Daaben.

71) Da Israels Børn blevet bidte af giftige Slanger, bød Gud, at en Kobberslange skulde oprejses, paa det, at enhver, som saa paa den, skulde vorde helbredet. Alle de, der var bidte og som ikke vilde se paa den, anseende det for at være af ingen Vigtighed, døde af deres Gift. Ligedan med alle Syndere, der ikke ville lade sig døbe, da de anse det for uvæsentligt; de ville dø i deres Synder og blive dømte.

72) Det hjælper ikke hvor moralisk og retsærdig en Mand er, heller ikke hvor mange Belsignelser han kan have modtaget; han vil, dersom han forsømmer Daaben, visseligen gaa Slip af Frelsen. Endskønt Cornelius var en retsærdig Mand, og gav store Almisser til de Fattige,

og havde set en Engel, manglede han alligevel en Ting, som var nødvendig til hans Frelse; og han var nødt til at sende Bud efter Petrus, der skulde sige ham Ord, hvorved han og hans Hus skulde vorde frelste. Da Petrus kom, falst den Hellig-Aland paa Cornelius og hans Hus-folk, og de talede i Tungemaal og prisede Gud. Men dog manglede de en Ting, uden hvilken de ikke kunde blive frelste. Dette var Vand-Daaben. Dersor „bød Petrus dem at lade sig døbe i Herrens Navn.“ Kunne de med al deres Retfærdighed blive frelste uden at adlyde denne Besaling? Nej, de kunne ikke; thi Engelen havde sagt, Petrus skulde sige dem Ord, hvorved de skulde vorde frelste. Hvis de altsaa havde forkastet hans Ord eller hans Besaling med Hensyn til Daaben, kunde de ikke være blevne frelste. Heraf ses, at Vand-Daaben er af stor Vigtighed til Frelse, og det bedste Menneske, der nogen Sinde levede, kunde ikke blive frelst uden den.

73) Vi have nu gennemgaaet Daabens Aelde, Maade og Hensigt, og have tillige paavist, hvilke der ere de rette Modtagere af denne hellige Ordinance, og vist, at den er absolut nødvendig til Salighed for alle Mennesker, hvor retfærdige de end maatte være. Og førend vi slutter dette Kapitel, ville vi i Herrens Navn formane alle Folk til at omvende sig fra sine Synder og blive døbte til Forladelse af samme, og de skulle blive fyldte med den Hellig-Aland.

74) Kære Læser! Har du i Sandhed omvendt dig fra enhver Synd? Er dit Hjerte hdmigt og din Aland anger-given? Ønsker du at blive døbt til dine Synders Forladelse? Hvis saa er, sog efter en Guds Mand, som virkelig er bleven kaldet og ordineret til denne Fuldmagt, som Gud atter har gengivet ved hellige Engles Betjening; og naar du har fundet en Saadan, som har Fuldmagt fra Himlen til at døbe, gaa med ham til Vandet, og han vil døbe dig i Faderens, Sønnens og den Hellig-Alands Navn, og da vil dine Synder blive tilgivne paa Jordens, og Belsignelsen vil blive beseglet i Himlen, og derefter skal du ogsaa blive døbt med Jld og den Hellig-Aland.

75) Men da den Hellig-Aland er en Belsignelse af en saadan uendelig Vigtighed, ville vi i det næste Kapitel tage fat paa dette Emne og vise, hvorledes denne kostbare Gave bliver modtaget, og hvad dens Virkninger ville være, naar man har faaet den. Men imidlertid formane vi dig,

kcere Læser, til at berede dig til at tro, omvende dig og blive døbt til dine Synders Forladelse, for at funne modtage denne store, himmelske Gave, at den maa bo hos dig, og at dit Legeme og din Åland, efter at være blevet renset, formedelst Lydighed, maa være dens hellige Tempel fra nu af og for evigt.

Fjerde Kapitel.

Den Hellig-Åland.

Den Hellig-Ålands Allestedsnærværelse.

1) Mennesket ser sig omgivet af et Universum af Stoffer, fyldte med iboende Kraft. Enhver Partikel synes at handle og virke. Til en Tid ser vi disse Stoffer udøve en stærk Sammenhængsdrift, til en anden Tid at lægge et kemisk Slægtskab for Dagen, eller at fremvise Loven om almindelig Tyngderaft. I en Tilstand ser vi dem antage en gasagtig Form, i en anden en flydende, atter i en anden Tilstand en fast; under Tiden sammenføje de sig i uregelmæssige Former, til andre Tider krystaliserer de sig i de fuldkomneste og skønneste geometriske Figurer, til en Tid danne de fine og nydelige Blomster, fremstillede de prægtfuldeste og hændigste Farver, til en anden Tid forbundne med den taarnhøie, haarde Eg, som trodse Narhundreders rasende Storme. I Sandhed, hele Naturen synes at virke, som om den var fuld af Liv, Visdom og Kraft. Intet ligger i Dvale; Intet handler paa Slump uden Lov. Enhver Partikel synes at være i Stand til at indtage utallige Stillinger, og i enhver af disse regeres den fremdeles ved Lov, og sætter sig aldrig op imod eller afviger fra hin vidunderlige Krafts Bestyrelse, hvorved den regeres og paavirkes.

2) Denne fine, levende, kraftige Virker fornemmes ved dens Operationer at være vidt og bredt udspredt i alle de af Naturens Stoffer, som ere komne indenfor Menneskets Jagtagelse. Ikke en Substans er fritagen, ikke en

Partikel undgaar dens kraftige Indflydelse, ikke en afviger fra den Sti, som er beskifket ved Visdommen og Kraften i det levende, virksomme, aandelige Væsen, som er i den.

3) Men hvad er dette levende, selvbevægende, kraftige og vidunderlige, aandelige Væsen? Hvad er det, som saa rigeligt gennemstrømmer den hele Natur? som ordner, forbindes, forener og bevirger alle dens Stoffer? som organiserer dem i Vækster, Dyr og Verdener? som forskønner, bepryder og gør baade Jordens og Himmelens Fremstillinger saa storartede, og som udfolder en saa fuldendt Dygtighed og Visdom i alle dens afvekslende Virkninger? Hvad er Navnet paa dette det kraftigste af alle aandelige Væsner? Er det Varme? Er det Magnetisme? Er det Elektricitet? Er det Galvanisme? Er det Lys? Vi svare: Alle disse ere dets Virkninger — Tilkendegivelserne af dets Kraft, efter som det virker paa, i og igennem de synlige og usynlige Elementer. Disse ere nogle af de udvendige og mere almindelige Fremstillinger af dets Herlighed, medens dets usynlige Virkninger, dets hemmelige Kræfter og dets evige Herligheds Fylde ere tilbageholdte fra de Dødeliges Blik. Varme, Lys, Elektricitet og alle de forskellige og storartede Fremstillinger i Naturen, er kun Bevægelser, Swingninger og Kraftytringer af det levende, alt gennemtrængende og vidunderligste aandelige Væsen, fuld af Visdom og Kundskab, kaldet den **Hellig-Aland**.

4) Daaben med den Hellig-Aland er af saa stor Vigtighed, at vi kunne ikke føle os retfærdiggjorte uden at anføre den hellige Skrifts Forjættelser med Hensyn til den. Da Mængden strømmede til fra alle Egnene rundt omkring, for at blive døbte af Johannes den Døber i Jordans Flod, sagde Johannes til dem: „Jeg døber eder vel med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Sko jeg ikke er verdig at hære; han skal døbe eder med den Hellig-Aland og Jld.“ Matth. 3, 11.

5) Ifølge dette Skriftsted blev Daaben med den Hellig-Aland og Jld lovet Alle, som Johannes døbte med Vand og som vare sande Bødfærdige. Deres Omvendelse og Vanddaab sikrede dem ikke alene Syndernes Forladelse, men ogsaa Forjættelsen om en større Daab, som Jesus skulde meddele dem. Nogle have antaget, at Daaben med den Hellig-Aland og Jld var blot bestemt for Apostlene

og nogle faa Andre, for at gøre dem til Bidner om Jesus; men en saadan Formodning er fejlagtig og i lige-frem Modscætning til Skriften. Enhver af Johannis Disciple undervistes udtrykkeligen om, at denne større Daab var bestemt for dem.

6) Jesus blev døbt først med Vand i Jordans Flod „for at opfylde al Retfærdighed“, og dette var et Lydig-heds-Eksempel eller Mønster, som alle Andre skulde følge. Straaks efter at Jesus kom op af Vandet, bad han, og „Himlene aabnedes, og den Hellig-Aland for ned i legemlig Skikkelse som en Due over ham, og en Røst stete fra Himlen, som sagde: Du er min Søn, den Elskelige, i dig haver jeg Behagelighed.“ Luk. 3, 21. 22. Dette var den anden Daab, som Jesus modtog. Og Faderen tilkendegav sit Bisfalde ved denne Lejlighed ved at tale fra Himlene med lydelig Røst og erklære, at Jesus var hans enbaarne Søn.

7) Enhver bødsærdig Troende, som vil følge dette Jesu Eksempel i at blive døbt først med Vand, er berettiget til og vil modtage den anden Daab med den Hellig-Aland og Ild; thi Forhættelsen er, at Jesus, som blev født med den Hellig-Aland, skulde meddele alle sine Efterfølgere denne hellige Daab. De to Slags Daab, som modtages af Guds Søn, ere derfor de samme, som alle Mennesker maa modtage for at blive Guds Sønner og anerkendes som saadanne ved Guds Røst eller ved hans Alands Røst, hvilket er det samme. Lad Ingen smigre sig med, at han kan blive en Guds Søn uden disse to Slags Daab. Det er ved at vorde fødte af Kød, at vi blive Menneskenes Sønner; saaledes er det ved at blive fødte af Vand og Aland, at vi vorde Guds Sønner; og der gives ingen anden mulig Maade, hvorpaa vi kunne blive hans Sønner, uden at vorde fødte af disse to Elementer: „Vand og Aland“, efterfølgende det Eksempel, som Jesus gav. Dersom Jesus, der var hellig, havde behov at døbes med Vand, „for at opfylde al Retfærdighed“, hvormeget mere behøve ikke vi, som ere vanhellige, at blive døbte med Vand, ikke alene for at „opfylde al Retfærdighed“ ved at holde Guds Bud, men ogsaa for at erholde, formedelst denne Handling, Syndernes Forladelse, saa at vi kunne blive beredte for den større Daab med den Hellig-Aland, og saaledes fødes paa ny af disse to rensende Elementer, uden hvilket Jesus

paa det udtrykkelige erklærede, at Ingen kan indkomme i Guds Rige.

8) Daaben med den Hellig-Aland hentydes til af Frelseren paa hans Himmelfartsdag. „Der han var forsamlet med dem“, det er med sine Disciple, „befol han dem, at de ikke skulde vige fra Jerusalem, men oppebie Faderens Forjættelse, hvilken, sagde han, I har hørt af mig; thi Johannes døbte vel med Vand, men I skulle døbes med den Hellig-Aland, om ikke mange Dage.“ Ap. G. 1, 4. 5. Kort derefter „bleve et hundrede og thve af Disciplene alle opfyldte af den Hellig-Aland og begyndte at tale med andre Tungemaal.“

9) Ilddaaben havde uden Twivl Hentydning til den Hellig-Alands lutrende Egenskaber, der ligesom Ilden fortærer og tilintetgør de onde Tilbøjeligheder hos dem, som modtog den. De Dele af den Hellig-Aland, der antog Skikkelse af Tunger og gjordes synlige, havde Uldseende af Ild. Det er til samme Slags Daab, som Profeten Malakias hentyder, da han forudsiger den anden Tilkommelse. Efter at have sagt, at Herren „skal pludseligen komme til sit Tempel“, spørger Profeten: „Men hvo kan taale hans Tilkommelsesdag? og hvo kan staa, naar han skal ses? thi han er som en smæltende Ild, og som Tvætterens Sæbe. Og han skal sidde som den, der smælter og renser Sølvet; og han skal rense Levi Børn, og lutre dem som Guld og som Sølv.“ Mal. 3, 1. 2. 3. Der udfordres en Ild af en stor Grad til at smælte og rense Guld og Sølv; og endskønt Levi Sønner, paa hvilke denne Ild skulle sættes, ville udholde samme uden at fortærer, vil den dog fortære de Ugudelige, ligesom Avner eller Halm, og Herren vil fuldstændig rense sit Tærssegulv.

10) Denne samme Slags Daab er hentydet til hos Esaias: „Hører I, som ere langt borte, hvad jeg haver gjort, og I, som ere nær, fornemmer min Styrke! Syndere i Zion ere forskrækkede, Bævelse haver betaget Hylkere, som sige: Hvo af os kan bo hos en fortærende Ild? Hvo af os kan bo hos Evighedens Brynde? Den, som vandrer i Retfærdigheder, og som taler Oprigtigheder, den, som foragter den Binding, der kommer af Andres Undertrykfelse, den, der ryster sine Hænder for at beholde Skent, den, som stopper sit Øre for at høre Blodskylde, og som lukker sine Øjne fra at se paa det Onde, han, han skal

bo i de høie Steder, Klippernes Befæstning skal være hans Døphøielse; hans Brød bliver givet ham, hans Vand er sikker. Dine Øjne skulle beskue Kongen i hans Deilighed, de skulle se det langt fra liggende Land." Es. 33, 13.

17. Den „fortærende Ild“ og „Evighedens Brynde“, som her tales om, er Ilden af Guds Herlighed, og de, som bo hos den, og i dens Midte, ville være de rene af Hjærtet, som frevet er i foregaaende Bibelsted, medens Frygt vil betage Synderne og Hylsterne i Zion, som ser dette brændende, fortærende Element indhylle de Retfærdiges Boliger og Førsamlinger.

11) Ild-Daaben er omtalt med stor Thydelighed af Esaias i følgende Ord: „Paa den samme Dag skal Herrens Grøde være til Deilighed og til Herlighed, og Jordens Frugt til Øpperlighed og Præydelse hos de Undkomne i Israel. Og det skal ske, at den Overblevne i Zion, og den, som er tilovers i Jerusalem, skal faldes hellig, hver den, som er freven til Livet i Jerusalem, naar Herren skal asto Zions Østres Skarn og bortslylle Jerusalems Blod midt ud af den, ved en Aand, som dømmer, og ved en Aand, som optænder en Ild. Og Herren skal skabe over hver Bolig paa Zions Bjærg, og dens Førsamlinger en Sky om Dagen, og Røg og skinnende Ildslue om Natten.“ Es. 4, 2—5. Heraf kan man se, at Zions Børn skulle blive hellige og skulle bo i en skinnende, luende og fortærende Ild, kaldet „Evighedens Brynde“, som vil indhylle deres Boliger og Førsamlinger, og være rundt omkring deres Personer, hvilke vil, ved denne Ilds Lysglans, straale ligesom Mose Ansigt fordom. Naar dette ske, er det intet Under, at Synderne i Zion ville blive forsækkede, og at Frygt vil betage Hylsterne! Saadanne Personer ville i de Dage ikke kunne taale Herrens Ild og Herlighed. Derfor ville de blive kastede hen til deres eget Sted, hvor deres Ørm ikke dør, og deres Ild ikke udslukkes.“

12) Moses blev døbt med den Hellig=Aland og med Ild, saa at hans Ansigt skinnede med en saadan Glans, da han kom ned fra Sinai Bjærg, efter at have været hos Herren i mange Dage, at Israels Børn ikke kunde taale Lysets Klarhed og Styrke, men flyede og stode langt borte. Moses var nødt til at indhylle sit Ansigt, for at skjule dets Glans for Israel. Det er

den selv samme Ild, som saa ofte er bleven set at omgive hellige Engle, naar de have vist sig for de Døde-lige i deres Herlighed. Det var den selv samme Ild, som hvilede over Israels Tabernakel og Leir i fyrettyve Aar i Ørkenen. Det var denne Ild, som trængte frem blandt Oprørerne og fortærede dem i Tusindvis. Det var denne Ild, som fortærede det Offer, som Elias ofrede, og som endog fortærede Alterets Stene og Vandet, som var udgydt over samme. Det var den samme Ild, som opfyldte Salomons Tempel, da det indviedes. Det er den samme Ild, som omgiver den Israels Hellige; derfor kalder Paulus ham „en fortærerende Ild“. Det var den samme Ild og Hellig-Aland, der kom ned fra Himlen, lig Lyden af et veldigt Vejr paa Vinsefestens Dag, — der blev set i Form af adskilte Tunger — som styrede Disciplenes Tunger til at tale mange for dem selv ubekendte Sprog.

13) Ved at høre Lyden af den Hellig-Alands vidunderlige Neddalen over Disciplene, kom en stor Folke-møngde tilsammen og hørte paa dem. Petrus underrettede dem om, at den Hellig-Aland, som Disciplene just havde annammet, var den samme Aland, som Gud havde lovet ved Profeten Joels Mund at udgyde i de sidste Dage over alt Rød. Han belærte dem ogsaa om, at Jesus var opreist fra de Døde, og „efter at han nu er opphøjet ved Guds høire Haand og har annammet den Hellig-Alands Forjættelse af Faderen, haver han nu udgydt den, som I nu se og høre.“ Ap. G. 2, 33. Men der de det hørte, gif det dem igennem Hjærtet, og de sagde til Petrus og de andre Apostle: „I Mænd og Brødre! hvad skulle vi gøre?“ Men Petrus sagde til dem: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Alands Gave; thi eder og eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, saamange som Herren vor Gud vil falde dertil.“ Ap. G. 2, 33. 37—39.

14) Disse Skriftsteder, som ere nedskrevne i Apostlenes Gerningers første og andet Kapitel, bevise paa det Bestemteste, for det Første: at den Hellig-Alands Neddalen over de hundrede og tyve Personer var en Daab, ifølge Faderens Forjættelse. 1. Kap., 4. 5. For det

Andet: at Virkningerne af denne Daab med den Hellig-Aland baade saas og hørtes af mange Tusinde. 2. Kap., 33. Og endelig, at denne Faderens Forjættelse angaaende Daaben med den Hellig-Aland, var til den store Mængde, som Apostlene prædikede for; og til deres „Børn“ eller Efterkommere, og til „alle dem, som var langt borte“, menende fjerne Nationer; og til saamange, „som Herren, vor Gud, vil kalde der til“, menende alle Nationer, Slægter og Tungemaal, som vilde blive kaldede ved Evangeliets Prædiken; og til „alt Kød“, som skrevet er i Joels Profeti, henvist til ved denne Leilighed af Petrus. Derfor er Profeten Joel, Johannes den Døber og Jesus forenede i at bevidne, at Forjættelsen om Daaben med den Hellig-Aland er til alle Folk, som ville efterkomme Evangeliets Betingelser, som Forberedelse til dets Modtagelse.

15) Da vi nu have set, at Alle, som have faaet Tilgivelse formedelst Tro, Olivendelse og Vand-Daab, ere berettigede til Daaben med Ild og den Hellig-Aland, saa lad os dernæst undersøge, om denne himmelske Gave meddeles ved nogen Ordinance. Til Meddelelsen af Saliggørelsens Belsignalser har Gud fastsat visse Betingelser eller Ordinancer, hvorigennem han har behaget at give dem til Mennesket. Det var formedelst Paaskefestens Ordinance, at Israel blev frelst fra Fordærveren, medens Egypternes Førstefødte blevet ihjelslagte. Det var fordi Moses udstrakte sin Stav over det røde Hav, at Herren adskilte Vandet og frelste Israel fra sine Hjender. Det var ved at slaa paa Klippen, at Vand sprudlede frem og slukkede deres Tørst. Det var fordi Moses opløftede sine Hænder mod Himlen, at Israeliterne sejrede over Amalekiterne. „Og det skete, naar Moses opløftede sin Haand, da fik Israel Overhaand, men naar han lod sin Haand synke, da fik Amalek Overhaand. Men Mose Hænder blevet tunge, og derfor toge de en Sten og lagde under ham, og han satte sig derpaa; og Aaron og Hur holdt hans Hænder op, En paa den ene Side, og En paa den anden Side; og hans Hænder blevet holdte fast indtil Solen gik ned. Og Josva slog Amalek og hans Folk med skarpe Sværd.“ 2. Moseb. 17, 11—13. Det var ved at kaste et Træ i det bediske Vand i Marah, at det blev sødt. 2. Moseb.

15, 25. Det var ved at blæse i Væderhorn og ved at marschere omkring Staden Jericho, at Murene faldt ned. Det var fordi Præsterne bare Arken til Bredden af Jordans Flod, at dens Vand adskilte sig, og Israel gik over. Det var fordi Elisa slog Jordanen med Elice Kappe, at han gik over tørskoet.

16) Da Profetens Sønner spiste kogte Urter, blevede overtydede om, at nogle af dem var dødelig Forgift; derfor sagde de til Elisa: „Døden er i Gryden!“ Men ved den simple Handling at kaste Mel i Gryden tilintetgjordes de giftige Egenskaber. Ved den simple Handling, at Elisa bredte sig ud tre Gange over et dødt Legeme og bad, opreiste Gud samme til Liv. Elisa gengav ogsaa et dødt Barn Livet ved at brede sig to Gange ud over dets Legeme. „Og han steg op og laa over Barnet, og lagde sin Mund paa hans Mund, og sine Øjne paa hans Øjne, og sine Hænder paa hans Hænder.“ 2. Kong., 4, 34.

17) Tiden vilde flettes os, dersom vi skulde omtale de Tusinder af andre Eksempler, som findes baade i det gamle og det nye Testamente, hvorledes Gud skænkede sine Belsignalser formedelst Lydighed til en eller anden simpel Ordinance eller Fordring. De forordnede Midler, hvorved mange Belsignalser gaves, vare i mange Tilfælde aldeles vilkaarlige, og havde tilsyneladende ingen saadan Forbindelse som Marsag og Virkning. I de fleste Tilfælde vare disse vilkaarlige Midler paabudne for at prøve Folkets Tro; thi dersom de ikke havde tilstrækkelig Tro til at adlyde hvilket som helst Bud, hvor simpelt det end var, vilde Gud ikke skænke Belsignalseren. Hvad kunde være simplere end de Midler, som hentydes til i de to sidste Paragrafer? Og dog, hvor store vare ikke de Belsignalser, som fulgte disse simple Handlinger!

18) Nogle af disse Indstiftelser vare bestandige, og fortsattes fra Slægt til Slægt, og vare nødvendige under enhver Husholdning, saadanne som Vanddaab, Haandspaalæggelse, Bøn, Gudsdyrkelse o. s. v.; andre vare mere indskrænkede i deres Natur, og skulde kun iagttages en bestemt Tid; saadanne vare Omstærelsen, Paaskefesten og mange af Mose-Lovens Anordninger; atter andre vare indskrænkede til de særskilte Personer, til hvilke de gaves, og vare kun bestemte til at adlydes

en Gang; saadanne vare, at den syriske Spedalske toede sig syv Gange i Jordan, at den blinde Mand toede sine Øine i Siloams Dam, at Elisa kastede et Stykke Træ i Jordan, for at faa Jernøksen til at flyde op; at Petrus sendtes hen for at fange en Fisk og udtage af dens Mund en Penning til at betale Skatten med, Sendelsen af Tørklæder eller Linnedbuge fra Pauli Legeme, for at helbrede de Syge, og for at uddrive Djævle, og tusinde andre simple Midler, som vare bestemte kun for at velsigne de enkelte Individer, og hvis Jagttagelse ikke skulde fortsættes af Andre. Alle de sidstnævnte Anordninger gaves ved Aalandens Aabenbaringer, naar de behøvedes; de vare af en saadan Beskaffenhed, at deres Oprindelse ikke kunde udledes fra nogen fast eller bestandig Lov; men der udfordredes ny Aabenbaring i alle Tidsalbære for at frembringe dem.

19) I blant de vedvarende og faste Ordinancer, hvormed Gud i alle Husholdninger har meddelt Belsignelser, kan omtales

Haandspaalæggelse.

20) I den patriarchaliske Husholdning lagde Jakob, formedelst Herrens Aaland, sine Hænder paa Ephraim og Manasse, Josephs to Sønner, og velsignede dem ved Profetiens Aaland, dem og deres Slægter efter dem; og Jakobs Gud tog Hensyn til denne Belsignelse, og har opfyldt paa deres Aftkom det, som blev profeteret og beseglet paa deres Hoveder, formedelst den hellige Ordinance, Haandspaalæggelse. 1. Moseb., 48.

21) Under den mosaiske Husholdning lagde Moses, efter Guds Befaling, sine Hænder paa Josva, og han blev fyldt med Visdoms Aaland." 5. Moseb., 34, 9. 4. Moseb., 27, 18—23. Den betegnende Aarsag, hvorfor han fyldtes med Aalanden, var Haandspaalæggelse, som klarligvis viser, at Israeliterne forstod Beskaffenheten af denne hellige Ordinance, og vidste, at Gud anerkendte den som en Anordning, hvorved han udgød sin Aaland rigeligere paa sine Tjenere.

22) Ikke alene Israel, men ogsaa Syrierne synes at have kendt, at Haandspaalæggelsen var den Anordning, som almindeligen brugtes for at meddele Belsignelser. Da Naaman den Syrier derfor kom til Elisa med det

Ønske at blive helbredet for sin Spedalskhed, blev han
raadet til at gaa hen og to sig syv Gange i Jordan.
Da blev Naaman vred og for bort; og han sagde:
„Se, jeg tænkte, at han skulde vist komme ud til mig,
og staa og paakalde Herrens sin Guds Navn, og røre
med sin Haand paa Stedet, og skille mig af med Spe-
dalskeden.“ 2. Kong., 5, 11. Denne Mand, endskønt
han var af en anden Nation, troede, at Israels Gud
kunde helbrede ham, men blev i Førstningen synligen
skuffet, fordi Elisa ikke fulgte den sædvanlige Helbre-
delses-Maade ved at lægge sine Hænder paa ham og
bede for hans Helbredelse. Dersom der ikke havde været
en Ordinance i Israel, som almindeligen brugtes i dette
Øjemed, vilde vist ikke Naaman, som var af en fremmed
Nation, have ventet at faa nogen Belsignelse ved dette
Middel, fremfor noget andet.

23) Jesus selv, endskønt han var Guds Søn og besad al Magt i Himlen og paa Jordens, udøvede ikke almindeligen sin Magt uden en Ordinance. Derfor læse vi om en stor Mængde Syge og Lidende, som blev helbredede ved hans Hænders Paalæggelse. Han lagde ogsaa sine Hænder paa de smaa Børn, og bad for dem, og velsignede dem. En Gang gik han op paa et Bjærg, og „faldte til sig, hvilke han selv vilde; og de gik hen til ham. Og han ordinerede Tolv, at de skulle være hos ham, og at han kunde udfsende dem at prædike.“ Mark. 3, 13. 14. Han lagde sine Hænder paa en Kvinde, som i atten Aar havde været bundet af Satan, og hun blev løst fra den onde Aaland. Luk. 13, 11—16. Jesus sagde, at Alle, som troede hans Evangelium, skulle modtage visse Tegn, hvoriblandt det var forjættet, at „de skulle lægge Hænderne paa de Syge, og de skulle helbredes.“ Mark. 16, 18. Jesus lagde sine Hænder paa en blind Mand, og han blev for en Del helbredet; og han lagde atter sine Hænder paa hans Øine, og han blev fuldkommen helbredet. Mark. 2, 22—26.

24) Haandspaalæggelse synes at have været en stor og hellig Ordinance, hvorved Guds Søn sædvanligvis helbredede de Syge, aabnede de Blindes Øine, gengav de Døve deres Hørelse, styrkede de Svage, befriede dem, der vare bundne af Djævle, ordinerede til Præstedømmet og udgød Belsignelser over smaa Børn. Haandspaalæggelse synes at have været en stor og hellig Ordinance, hvorved Guds Søn sædvanligvis helbredede de Syge, aabnede de Blindes Øine, gengav de Døve deres Hørelse, styrkede de Svage, befriede dem, der vare bundne af Djævle, ordinerede til Præstedømmet og udgød Belsignelser over smaa Børn.

læggelse var den hellige Ordinance, hvorved Jesus lovede, at alle Troende skulle helbrede de Syge. Haandspaalæggelse var den Ordinance, hvorved Apostlene og Profeterne ordinerede Mænd til forskellige Embeder i Tjenesten, beskikkede dem til forskellige Missioner og beseglede Profeti- og Tungemaals-Gaven og andre Gaver paa dem. Ap. G. 13, 1—4; 1. Tim., 4, 14.; 2. Tim., 1, 6. Det synes at have været vel forstaaet i alle Husholdninger, at der er en guddommelig Ordinance, hvorved Ordination, Fuldmagt, patriarchalske og profetiske Belsignelser, Børne-Belsignelse, Visdoms-Belsignelse, Gave til at profetere, helbrede og tale i Tungemaal, og talrige andre Tilkendegivelser meddeltes.

25) Det var ved denne hellige og guddommelige Ordinance, at Daaben med den Hellig-Aland og Gld meddeltes. De troende Samaritaner havde, endskønt de vare blevne fødte af Vand og havde faaet en stor Glæde paa Grund af deres Synders Tilgivelse, ikke modtaget den Hellig-Aland; de vare blevne fødte af Vand, men ikke af Aaland. Den Hellig-Aland var tilbageholdt fra dem, fordi de ikke havde gennemgaaet den hellige Ordinance „Haandspaalæggelsen“. Philippus havde Myndighed til at døbe dem med Vand, men han havde ikke Myndighed til at forrette denne højere Ordinance. Udførelsen af denne Ordinance tilhørte et høiere Kald end det, som Philippus eller Johannes den Døber havde. Jesus og de, som vare ordinerede til det samme Apostelskab som han, vare de eneste, som havde Fuldmagt til, ikke alene at forrette Vand-Daab, men til at forrette den endnu større Daab med den Hellig-Aland og Gld ved Haandspaalæggelse.

26) Derfor, „da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de kom ned, bade for dem, at de maatte faa den Hellig-Aland. (Thi den var endnu ikke falden paa Nogen af dem, men de vare alene døbte i den Herres Jesu Navn.) Da lagde de deres Hænder paa dem, og de sik den Hellig-Aland.“ Ap. G. 8, 14. 17.

27) Apostlene i Jerusalem vidste god Besked paa, at disse Samaritaner ikke kunde faa den Hellig-Aland, uden en bemyndiget Herrens Tjeners Haandspaalæggelse paa dem for denne Belsignelse. Samaritanerne havde troet;

de havde omvendt sig; de vare blevne døbte til Syndernes Forladelser; de havde faaet en stor Glæde; men uagtet alle disse Ting, manglede de en af de vigtigste og væsentligste af Evangeliets Belsignelser — den Hellig-Aands Gave. For at sikre sig denne Belsignelse maatte de efterkomme en højere Ordinance, som kun en højere Myndighed kunde forrette. Det var derfor af yderste Vigtighed, at en saadan højere Myndighed blev sendt fra Jerusalem, for at meddele dem Aanden, thi uden den kunde de ikke komme ind i Guds Rige.

28) Marsagen, hvorfor den Hellig-Aand blev tilbageholdt fra Samaritanerne, indtil den blev meddelt ved Haandspaalæggelse var, at Gud havde til Hensigt, at de og alle Andre skulde forstaa, at Haandspaalæggelsen var en guddommelig Ordinance; og at Folket ikke alene maatte forvente Syndernes Forladelse, men den Hellig-Aands Gave ved Evangeliets Ordinancer, forrettet af guddommeligt bemyndigede Mænd.

29) For at vise den Agtelse, som Gud havde for denne Ordinance, vilde han ikke meddele den Hellig-Aand til Saulus af Tarsus, uden ved dette Middel. Ananias sagde til Saulus angaaende denne Genstand følgende: „Herren, Jesu, som aabenbaredes for dig paa Veien, ad hvilken du kom, har udsendt mig, at du skal faa dit Syn igen og fyldes med den Hellig-Aand“. Ap. G. 9, 17. Det ser ud, som at Sauli Tro, Omvendelse, Bønner og Fasten ikke var nok til at gøre ham berettiget til denne kostbare Gave, uafhængigt af en Administrator. Det er meget almindeligt i nærværende Tid, at man tror at modtage Aanden Gave uden en bemyndiget Herrrens Tjeners Haandspaalæggelse. Men den Plan, hvorved Gud meddeler Belsignelser, afgiver almindeligen fra den af Menneskene opfundne. Dersom Saulus kunde have annammet Aanden uden en Guds Mands Betjening, hvorfor sendte Herren Ananias til ham, for at han maatte „fyldes med den Hellig-Aand?“

30) Vi læse ogsaa, at Epheserne „lode sig døbe i den Herres Jesu Navn. Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig-Aand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og profeterede.“ Ap. G. 19, 5—6.

31) Naar Paulus taler om Begyndelses-Grundene i Guds Ord, nævner han „Læren om Daab og Haands-paalæggelse“ i Forbindelse med Tro og Omvendelse. Hebr. 5, 12. 6. 2.

32) Af disse Skriftsteder lære vi, at Haandspaa-læggelsen før Daaben med den Hellig-Aland var en af de første Ordinancer, som skulde administreres straks efter Vanddaaben, idet den var ligesaa væsentlig til Menneskets Saliggørelse som Tro, Omvendelse og Vanddaab, Herrens Nadvere, Bøn osv.; thi Ingen kunne blive frelste uden at annamme den Hellig-Aland; og Ingen kan annamme denne Gave, som ikke er villig til at modtage denne Evangeliets Ordinance. Naar et Menneske har det Først i sit Hjerte at adlyde enhver af Evangeliets Fordringer, kan Herren under Tiden forunde ham Syndernes Forladelse og den Hellig-Alands Gave, førend han adlyder nogen udvortes Ordinance, som i Tilfældet med Cornelius og hans Husfolk. Men skulde nogen, efter at have annammet disse Belsignelser, nægte at adlyde disse Ordinancer, ville Belsignelserne vorde dem fratagne og de kunne ikke blive frelste.

33) Gud har i vor Tid gengivet Apostelskabets Myndighed til Jorden og befalet sine Tjenere at raabe til alle Nationer, Prester og Folk, at de skulle omvende sig og lade sig døbe til Syndernes Forladelse, og han har ogsaa befalet sine Tjenere at bekræfte den Hellig-Aland paa alle døbte Troende ved at lægge deres Hænder paa dem i hans Søns, Jesu Kristi Navn. Af Lydighed til disse guddommelige Befalinger, besøge nu denne Kirkes Apostle og Tjenere de ikke-israelitiske Nationer, raabende Omvendelse og formanende Folket til at forsage deres Synder og tro paa det store og uendeligt vigtige Budskab, som indeholdes i Mormons Bog, hvilket Gud har i sin Barmhjærtighed aabenbaret ved hellige Engle, for at berede et Folk, der kan taale Herrens den store og forfærdelige Dag.

34) Alle, som med oprigtige Hjørter ville modtage dette forberedende Budskab før Kristi Tilkommelse, vil faa et Vidnesbyrd om dets guddommelige Troværdighed ved den Hellig-Alands Tilkendegivelser. Og disse Tilkendegivelser skulle være saadanne, at de skulle give dem den fuldkomneste Kundskab om dets Sandhed, saa at de

kan bære Vidnesbyrd, ikke blot som Troende, men ogsaa som Vidner, idet de faar Kundskab fra Gud. Tro paa et guddommeligt Budskab er en Ting, men Kundskab er en anden. Tro leder til Lydighed, men Kundskab følger Lydighed. Tro kommer af Vidnesbyrd, fremstillet for Sindet udenfra, men Kundskab kommer af den Hellig-Aands ligefremme Virken paa Sindet, hvilket giver større Forvisning end den, som kan erholdes paa nogen anden Maade.

35) Har du ikke, kære Læser, modtaget Daaben med Jld og den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af en, som har Myndighed fra Gud? Dersom du ikke har, er du ikke en ny Skabning i Kristo; du er ikke blevet født af Aanden; du er uberedt til at komme blandt Væsener, som bo hos Gud; thi de ere fyldte med den Hellig-Aand, idet de ere blevne rensede og lutrede ved Aanden og fornyede i Sindet. Uden at du er renset, helliget, lutret og gjort til en ny Skabning, formedelst denne opvækende, livingivende og almægtige Aand, kan du ikke indkomme i Himlen og bo hos Gud. Skuf dig ikke selv og antag, at du kan faa denne kostbare Gave ved blot at bede om den, naar du ikke er villig til at adlyde de Ordinancer, som Gud har forordnet, og hvorved du kan annamme denne Belsignelse. Smigre dig ikke selv med, at Gud vil høre dine Bønner, naar du beder om hans Aand, dersom du ikke adlyder. Dine Bønner ville være en Bespottelse, med mindre du er villig til at adlyde, hvad der fordres, hvor simple Ordinancerne end kunne være.

36) Tillad mig, kære Læser, paa en mild og kærlig Maade at formane dig til, at du, snarest ske kan, omvender dig fra alle dine Synder og lader dig begrave i Vandet til Syndernes Forladelse ved en, som har Myndighed, og bliver befræstet, som den hellige Skrift lærer, til Annammelse af den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse. Om du vil gøre disse Ting, skal du visse- ligen blive døbt med den Hellig-Aand og Jld, og vorde fyldt med Guds Kærlighed og nyde et herligt Haab om et evigt Liv.

Femte Kapitel.

Aandelige Gaver.

Opregningen af de aandelige Gaver. — Deres Uddeling i Kirken. — Aabenbarings-Gaven. — Profetiens Gave. — Gaven at udlægge Tungemaal. — Seerens Gave, eller den Gave at kunde se med Urim og Thummin. — Den Gave at se Syner og drømme Drømme. — Ingen Lighed mellem Bibelens Religion og den nyere Kristendom.

1) **Aandelige Gaver** ere de Velsignelser, som gives af den Hellig-Aand til alle dem, der ere delagtig-gjorte i den. Naar som helst den Hellig-Aand tager Bolig i et Menneske, saa ikke alene renser, helliggør og lutrer den det i Forhold til, som det underkaster sig dens Indflydelse, men den meddeler det tillige nogle Gaver i den Hensigt at gavne det selv og Andre. Ikke en, som er bleven født af Aanden, og som forbliver trofast, ved-bliver at være blottet for en aandelig Gave. En, der er uden en aandelig Gave, har ikke Guds Aand boende i sig i tilstrækkelig Grad til at frelse ham; han kan ikke kaldes en Hellig eller et Guds Barn, thi alle Hellige, som udgør Kristi Kirke, ere døbte i den samme Aand, og enhver, uden Undtagelse, er delagtigjort i en eller anden aandelig Gave.

2) De aandelige Gaver, som ere meddelte til Kirken, ere meget talrige, hvoriblandt vi ville omtale følgende: Aabenbaringer og Profetier; Oversættelse af hellige Skrifter fra fremmede og ubekendte Sprog; at kunne se ved Urim og Thummin, eller en Seers Gave; Syner, Drømme og Drømmes Udtydning; at kunne skelne mellem Engle og Aander; Magt over Djævle og urene Aander; Magt til at modvirke dødeligt Gift, dæmpe Ildens Ræsen og tillukke vilde Dyrks Mund; Magt over Træer, Bjørge, Jord, Luft og Vand; Magt til at helbrede de Syge, Lamme, Blinde, Døve og Stumme; til at slaa de Ugadelige med Plager, Hunger og Død; til at tale med nye Tunger, eller at udlægge samme; til at udføre

store Mirakler, opreise Døde, eller at optages fra Jorden til Himlen. Alle disse og mange andre, altfor talrige til at opregnes, ere Gaver fra Gud til Kirken ved den Hellig-Aands Virksomhed og Kraft, der er udgydt over sammes Medlemmer.

3) Ethvert Medlem erholder ikke alle disse Gaver, men de ere uddelte i hele Samfundet, ifølge Aandens Vilje og Visdom. Til Nogle gives en, til Andre en anden; Nogle faa mindre Gaver, Andre større; et Medlem kan maaske kun have en Gave, en anden kan have mange; en kan maaske have Magt til at tale i forskellige Nationers Sprog, en Anden kan have den Gave at udlægge dem; en kan have den Gave „at helbrede de Syge“, men ikke „Tro til at helbredes“, naar han selv er syg; Nogle kunne have Magt til at helbrede de Syge, men ikke Magt til at gøre Mirakler, saasom at beherske Elementerne eller Naturens Love; Nogle kunne have Magt til at udføre store Mirakler, men ingen Magt til at se Syner, eller at bedømme Aanderne; Nogle kunne være fyldte med Profetiens Gave, men ikke have Gave til at se med Urim og Thummin; Andre kunne have en Seers Gave, men ikke Gave til at tale i Tungemaal eller udføre Mirakler. Til Nogle kunne alle disse Gaver være givne, saa at de kunne forstaa dem alle og være skikke til at opdage en eller anden falsk Gave, og til at præsidere over hele Kirken, saa at Alle kunne have Gavn deraf. Disse aandelige Gaver ere uddelte blandt Kirkens Medlemmer, overensstemmende med deres Trofasthed, Omstændigheder, naturlige Evner, Pligter og Kald, paa det, at det Hele kan blive retteligen undervist, befæstet, fuldkommengjort og frelst.

4) Til Undervisning for Alle, der ønske at lære, ville vi forklare nogle af de vigtigste aandelige Gaver, en for en, og begynde med

Aabenbarings-Gaven.

I alle Tidsalderne og Husholdninger, naar Guds Kirke har været paa Jorden, har Aabenbarings-Gaven været en af Aandens vigtigste Gaver. Den er væsentlig for Kirkens Tilværelse; thi uden den vilde Kirken blive ligesaa livløs som det menneskelige Legeme uden Føde, Drifte eller Luft. Ligesom det forkænkelige Legeme vil

ø og opløses uden disse nødvendige Elementer, saaledes vilde Kristi Legeme — Kirken — ø, opløses og ophøre at være til paa Jorden, hvis denne væsentlige aandelige Gave blev tagen fra den. Aabenbarings-Gaven er Kirkens aandelige Mad og Drikke og sande Liv. Uden den har Gud aldrig antaget og vil aldrig anerkende nogen Kirke som sin egen, i nogen Tidsalder eller Slægt, eller blandt noget Folk, Stamme eller Tungemaal.

5) Aabenbarings-Gaven er nødvendig i Kirken, for at aabenbare Læresætninger. Mange gode Principer ere i de forskellige Tidsalderne blevne aabenbarede med Hensyn til Saliggørelsens Lærdomme, hvilke ere blevne nedskrevne til Menneskets Gavn. Men disse nedskrevne Læresætninger vare aldrig bestemte til at erstatte Nødvendigheden af Aanden Aabenbaringer med Hensyn til de samme Genstande. Fordi Aanden aabenbarede Læren om Tro og Omvendelse til Menneskene før Syndfloden, var det ikke sagt, at de paafølgende Aabenbarere efter Syndfloden ikke skulde faa de samme gode Principer aabenbarede til dem. Fordi Tro og Omvendelse blev aabenbaret i Mose-Bøgerne, var det ikke sagt, at de samme Lærdomme ikke skulde paany aabenbares hos Jeremias, Ezechiel og i andre af det Gamle Testaments Skrifter. At Matthæus, Markus og Johannes bleve inspirerede til at skrive Lærdomme, det hindrede ikke Petrus, Paulus, Jakob og Juda fra at skrive om de samme, drevne ved Aanden. Det er i Sandhed en af Inspirationens Særfender, at den samme Lærdom gentagende aabenbares i forskellige Tidsalderne og ved forskellige Aabenbarere. Aarsagen, hvorfor der er en Gentagelse af Aabenbaringer om den samme Genstand, er ikke fordi den er fuldkommen ubekendt, men fordi der ere mange andre Principer forbundne med den, hvilke det er af Vigtighed at aabenbare, og som ikke kunde fremstaa med den samme gode Virkning, dersom de affondredes fra Principer, som forдум bleve aabenbarede.

6) En anden Aarsag, hvorfor den samme Lærdom gentagende aabenbares i efterfølgende Generationer, er fordi den maaske ikke er saa tydelig for de efterfølgende Generationer, som for den, for hvem den aabenbaredes, idet de Sidste ere aldeles ubekendte med Omstændighederne, hvorunder den gaves. For at bortrydde denne

Dunkelhed, aabenbarer Gud den samme Lærdom i efterfølgende Tidsalderne med saadanne Forklaringer, som ere nødvendige for at gøre dem tydelige for Alles Forstand. Sproget er under Tiden dunkelt og meget usfuldkomment, i Særdeleshed naar hellige Skrifter ere blevne oversatte fra et Sprog til et andet af uinspirerede Mænd. Aabenbarernes virkelige Mening er ikke altid fuldstændig forstaaet, derfor opstaar der Meningsforskelse og stor Uenighed. For at bortrydde disse Onder er Aabenbarings-Gaven nødvendig, for at bekendtgøre Lærdommen paany, i et Sprog, som kan forstaaes, og saaledes forene de Helliges Anskuelser og gøre dem til et.

7) Aabenbarings-Gaven er nødvendig i Kirken, ikke alene for at aabenbare i større Tydelighed, hvad der tildels er blevne fordunklet ved Traditioner og mange andre forenede Aarsager, men ogsaa for at bringe Lærdomme for Dagen, som næsten eller ganske have været tabte, saasom Ægteskab for Evigheden, Formerelsen af Menneskesslægten efter Opstandelsen, alt Køds Aanders Forudtilværelse, Aandernes Forløsning fra Forvaringen ved at prædike Evangeliet for dem, Daab for de Døde, Dyrenes Forløsning og Uddødelighed og en Mængde andre Lærdomme, som tydeligen en Gang have været forstaaede, hvilket Skriften tilkendegiver ved mere eller mindre dunkle Hentydninger. Aabenbarings-Gaven vil derfor aabenbare og tydeliggøre saadanne Lærdomme, som have været tabte for Verden i Aarhundreder.

8) I forskellige Husholdninger er der almindeligen nogle aldeles nye Lærdomme, som ikke have været aabenbarede i nogen foregaaende Tidsalder. Aabenbarings-Gaven er derfor nødvendig, for at paapege hvilke Lærdomme, der ere bestemte til at være særegne for den Husholdning, i hvilken de ere givne. Omskærelsen var særegen fra Abraham til Kristus; Paaskefesten og mange af Israels Love og Ordinancer vare særegne under den mosaiske Husholdning; Herrens Nadvere var særegen for den kristne Husholdning; Samlingen af alle Ting til et, baade i Himlen og paa Jordens, hvilke ere i Kristo, er særegen for Tidernes Fyldes store og sidste Husholdning. Indsamlingen af de tolv Israels Stammer, Opbygningen af det gamle og nye Jerusalem, og Forberedelserne for den anden Tilkommelse, vil indeslutte mange

Lærdomme, Ordinancer, Forordninger, Bud og Indstiftelser, som ere føregne for den sidste Husholdning. Åabenbarings-Gaven er derfor nødvendig, for at frembringe både nye og gamle Ting.

9) Åabenbarings-Gaven er nødvendig for at tilfende give de Kald, som Gud paalægge Menneskene. Der er mange Beskikkelser i Kirken, saasom til Apostle, Profeter, Evangelister, Biskopper, Eldste, Hyrder, Lærere og Diaconer. Uden Åabenbaring kunde det ikke vides, hvilke Aanden udvalgte til at indsættes i disse ansvarsfulde Stillinger. Uden Åabenbaring kunde der altsaa ingen lovlige Autoriteter blive bestikkede, og Kirken vilde som en nødvendig Følge ophøre paa Jorden, naar de sidste, som vare beskikkede ved Åabenbaring, forlode dette Liv. Det indrømmes både af Katolifer og Protestanter og næsten af den hele Kristenhed, at der ikke har været Åabenbaringer siden det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning; følgelig kunde ikke nogen blive kaldt til Tjenesten efter det Tidsrum, og derfor maatte Kirken, da de Embedsmænd, som levede i Slutningen af det første Aarhundrede døde, have ophørt. Det vil sige paa den østlige Halvkugle.

10) Åabenbarings-Gaven er ogsaa nødvendig for at bekendtgøre Pligterne for Kirkens Embedsmænd. I den kristne Kirke i Apostlenes Dage blev Ordets Tjenere bestikkede til at udføre Missioner i forskellige Lande ved den Hellig-Ånds Åabenbaring; de blev ogsaa vejledte ved Åabenbaring i deres daglige Pligter; de blev forbudte ved Åabenbaring at besøge visse Steder, som de agtede at besøge, og blev befalede at besøge visse Lande, hvortil de ikke agtede sig. Uden Åabenbaring kunde de hverken kaldes til Tjenesten eller handle i samme, var de endog blevne kaldede. Tag derfor blot denne ene aandelige Gave bort, og Kirken vilde nødvendigvis ophøre paa Jorden.

11) En anden meget vigtig aandelig Belsignelse, som er nødvendig for Kristi Kirkes Tilværelse paa Jorden er:

Profetiens Gave.

Denne Gave er en Belsignelse, meddelt ved den Hellig-Ånd til Mange i Kirken, og anses som en af de

bedste Gaver. Apostelen Paulus formaner Menigheden med disse Ord: „Higer efter Kærligheden, tragter efter de aandelige Gaver, men mest at J maatte profetere. Thi den, som taler med et fremmed Tungemaal, taler ikke for Mennesker, med for Gud; thi ingen forstaaer det, men han taler Hemmeligheder i Aanden. Men hvo, som profeterer, taler Menneskene til Opbyggelse og Formaning og Trøst. Hvo, som taler med et fremmed Tungemaal, opbygger sig selv; men hvo, som profeterer, opbygger Menigheden. Jeg vilde, at J alle kunne tale med fremmede Tungemaal, men mere, at J kunde profetere; thi den, som profeterer, er større end den, som taler med fremmed Tungemaal, uden saa er, at han det udlægger, saa at Menigheden har Opbyggelse deraf.“

1. Kor. 14, 1—5.

12) Profetiens Gave gives til nogle i Menigheden til alle Medlemmers „Opbyggelse“, „Formaning“ og „Trøst“. Profetierne udsagte af Profeterne i Menigheden, ere af mere Gavn for Troende end for Vantro. Derfor figer Paulus, naar han sammenligner den større Nutte af at profetere, med dem, at tale med fremmede Tungemaal: „Derfor ere disse Tungemaal til et Tegn, ikke for dem, som tro, men for de Vantro; men den profetiske Gave er det ikke for de Vantro, men for dem, som tro. Naar altsaa den ganske Menighed kom til sammen, og alle talede med fremmede Tungemaal, men der kom Lægfolk eller Vantro ind, vilde de ikke fige, at J vare galne? Men dersom Alle profetere, og der kommer nogen Vantro eller Lægmand ind, da overbevises han af alle, han vises tilrette af alle, hans Hjertes sjulte Tanker aabenbares; og saa vilde han falde paa sit Ansigt og tilbede Gud, og forkynde, at Gud er sandeligen i eder.“

1. Kor. 14, 22—25.

13) Af disse Skriftsteder kan vi forstaa de virkelig store Bessignelser, som Troende fik formedelst Profetiens Gave; de blev opbyggede, formanede og trøstede. Ja, endog Vantro, for hvilke Paulus figer, at Profetiens Gave ikke er bestemt som et Tegn, overbevises, idet de saa deres Hjertes sjulte Tanker aabenbaredes, og nødes til at falde paa deres Ansigt og tilbede Gud. Naar Hjertets Hemmeligheder, som ikke kendes af Andre end de Paagældende selv, aabenbares klarligen ved Profetiens

Gave, saa overbeviser det dem saa kraftigen om, at Guds Aand maa i Sandhed være i saadanne Profeter.

14) Nogle have formodet, at Profeterne i den kristne Kirke var blot Formanere og ikke Aabenbarere af tilkommende Begivenheder eller sjulte Ting. Men som Tillæg til, hvad vi allerede have anført om denne Gaves Besstaffenhed, henviser vi til Følgende: „Men nu, Brødre! dersom jeg kom til eder, og talede med fremmede Tunge-maal, hvad gavnede jeg eder, dersom jeg ikke talede med eder enten ved Aabenbarelse, eller ved Kundskab, eller ved Profeti, eller ved Lærdom.“ 1. Kor. 14, 6. Dette Skriftsted beviser tydeligen, at Kristi Tjenere ikke alene formanedes, men ogsaa virkelig talede ved „Aabenbaring“. Åtter i det samme Kapitel spørger Paulus i det 26de Vers: „Hvad hør da ske, Brødre? Naar I kommer sammen, da haver hver af eder en Salme, han haver en Lærdom, han haver et fremmed Tungemaal, han haver en „Aabenbaring“, han haver en Udlæggelse.“ Deraf kunne vi forstaa, hvorledes den kristne Menighed dyrkede Gud i deres Førsamlinger. Formedelst den Hellig-Aands Virken modtog de Salmer, Lærdomme, Tungemaal, Udlæggelse af Tungemaal, Aabenbarelser og Profetier. Ved alle disse Gaver blev Menigheden høiligen opbygget; men især ved Aabenbarelse og Profetier. Ved de sidste aabenbaredes Hjertets Hemmeligheder, og Fremtidens sjulte Tildragelser bekendtgjordes tydeligen.

15) Profeter i den kristne Kirke vare meget talrige; og de vare saa ivrige i at underrette Menigheden om enhver Aabenbaring, som Gud gav dem, at de ikke iagttog Orden og ventede, den ene paa den anden; Flere plejede ofte at fortælle deres Aabenbaringer paa en Gang, hvilket frembragte Forvirring. Paulus irrettesætter dem for dette og giver dem den nødvendige Undervisning angaaende Maaden, hvorpaa de skulle forkynde deres Profetier. Han siger i det 29de Vers: „Af Profeter tale to eller tre og de andre bedømme det.“ Dette var meget mere overensstemmende med god Orden, end at de alle skulle profetere paa en Gang. Naar to eller tre Profeter, den ene efter den anden, havde forkyndt, hvad Gud havde aabenbaret dem, vare de andre Profeter, som lyttede til, beredte til at bedømme, om de Profetier, de havde hørt, vare af Gud, eller om de vare hænget ved menneskelig Bisdom.

Og paa denne Maade blev Menigheden forhindret fra at blive bedrager ved falske Abenbaringer og Profetier. Ved at iagttaage denne Orden og kun lade to eller tre Profeter tale, førend Bedømmelsen afgaves, havde deres Forsamlinger en bedre Lejlighed til at erindre, hvad som blev aabenbaret, end om Bedømmelsen var blevet udsat, indtil alle havde talet. Alter figer Paulus i det 30te til det 33te Vers: „Men dersom en Anden, som sidder der, faar en Abenbaring, da tie den Første. Thi *I* kunne alle profetere, den Ene efter den Anden, at alle kunne lære, og alle blive formanedede. Og Profetens Aander ere Profeter underdanige — thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud, ligesom i alle de Helliges Menigheder.“

16) Dersom, medens en Profet udtalte sin Abenbaring for Forsamlingen, en anden Profet, som sad der, modtog en Abenbaring, vilde det være mest ordentligt, at den sidste sad stille paa sin Plads, indtil den første havde udtalt; „thi“ figer Apostelen, „*I* kunne alle profetere, den Ene efter den Anden. Den Kendsgerning, at flere modtog Abenbaringer paa en Gang, var ingen Marsag, hvorfor de skulle udtale dem paa en Gang. Profetiens eller Abenbaringens Aand er ikke en uimodstaelig Aand, som borttager Profeternes Handlekraft og tvinger dem til at tale; men Profeters Aander ere Profeter underdanige“, for at bruges paa en ordentlig eller uordentlig Maade, eftersom de behage.

17) Efter at Apostelen havde opregnet den store Mangfoldighed af aandelige Gaver og havde beskrevet dem, og tydeligen forklaret deres uundværlige Brug i den kristne Kirke, og havde paavist den Orden, som skulle iagttaages i deres Udbøvelse, figer han i det 37te Vers: „Dersom nogen tror sig at være en Profet, eller Aandelig, han anerkende, at det, som jeg skriver til eder, er Herrens Bud.“ Der vare nogle Ting, som Apostelen skrev i nogle af sine Epistler, hvorom han blot afgiver sin egen Menig og erkender, at han ikke havde nogen Befaling fra Gud angaaende dem; men med Hensyn til den Orden, han nedlagde angaaende Abenbaringer, Profetier og andre aandelige Gaver, belærer han dem tydeligen, at den var af Gud, og formaner enhver aandelig Mand til at erkende, at det store System af mirakuløse Gaver, hvorom han skrev, var grundlagt ved „Herrens Bud“.

18) At afflasse fra den kristne Kirke Alabenbarere, Profeter og andre Gaver, er hverken mere eller mindre end at afflasse „Herrens Bud“. Kristenhedens Nationer have i de sidste sytten Aarhundreder haft den uforkammende Frethed at afflasse disse „Herrens Bud“, og at sige, at de ikke længere ere nødvendige; og dog have disse samme frasaldne Kirkesamfund, efter Forkastelsen af disse „Bud“, haft den Dristighed til hyffelst og bespotteligen at kalde sig kristne Menigheder og Bibeltroende; og mange Millioner have troet deres skammelige Bedragerier.

19) Det tilkommer ikke det svage, skrøbelige Menneske at afflasse „Guds Bud“. De guddommelige Befalinger med Hensyn til Nødvendigheden, Ordenen og Brugen af aandelige Gaver i den kristne Kirke, kan blot hæves af ham, som gav dem. Og da der aldrig har været givne nogen Aflaffelses-Lov, som tilbagekalder disse Bud, saa maa de endnu være i fuld Kraft i den kristne Kirke, naar som helst og hvor som helst en saadan Kirke er grundlagt paa Jordens. Og alle Kirkesamfund, som ikke tro paa og udøve disse Bud, ere ikke Kristi Kirke; thi de have forkastet baade den kristne Læres Bud og Belsignelser; ingen af de Kræfter, som ere Kristendommens Særkender, findes iblandt dem; de ere ligesaa ufrugtbare som Figentræet, der ikke bar nogen Frugt, og som hentørredes under Guds Søns Forbandelse.

20) En anden Belsignelse, som er til stor Nytte i den kristne Kirke, er:

Gaven at udlegge Tungemaal.

Denne Gave udgør en særskilt Afdeling af den mere almindelige Gave „Alabenbaring“. Gud har aabenbaret mange vigtige Principper til Folk af forskellige Sprog, og for at disse Principper kunde vorde nyttigere i Almindelighed, har han givet nogle Alabenbarere og Profeter Magt til at oversætte hellige Skrifter fra et Sprog til et andet. Hele Jordens havde i mange Generationer et Sprog, paa hvilken Tid Oversættelses-Gaven var unødvendig. Men ved Bygningen af det store Taarn gjorde Gud et særøgent Mirakel ved at bringe Folket til at glemme sit Modersmaal, og ved at give dem forskellige nye Tunge-maal i Stedet. Ved denne mindeværdige Lejlighed blev Gaven „at tale i nye Sprog“ given de Ugudelige som en

Forbandelse. Denne Forbandelse er gaaet i Aar gennem de paafølgende Tidsalderne indtil vore Dage.

21) Naar Gud giver en Aabenbaring i et af disse Sprog, for at nedskrives til Gavn for Nationer af forskellige Sprog, saa inspirerer han sine Profeter til at oversætte saadanme hellige Skrifter ved den Hellig-Aands Kraft. Gud gav mange Aabenbaringer til hebraiske Profeter i det hebraiske Sprog. Nogle af disse Aabenbaringer ere blevne oversatte ved menneskelig Visdom i mange andre Sprog og kaldet Bibelen. De samme Aabenbaringer ere blevne oversatte mange Gange af forskellige Udgivere, men ikke to Oversættelser stemme overens. De ere ikke alene forskellige i Ord og Stil, men ogsaa i Mening, ifølge Oversætterens forskellige Begreber. Disse modsigende Oversættelser ere udbredte blandt Folket under Navn af Guds Ord, medens de i Virkeligheden ere Oversætterens Ord, og tilmed Ord, udvalgte ved deres menneskelige Visdom.

22) De originale hebraiske Manuskripter og Stentavler, hvorpaa Guds Aabenbaringer vare nedskrevne, tilligemed de ægte Afskrivninger af samme indeholde det rene Guds Ord; men Oversættelser deraf i andre Sprog af uinspirerede Mænd vilde ikke være Guds Ord, hvilket klarligen er vist af enhver Oversætter, idet han giver en forskellig Gengivelse af alle de Andre. Bibelen paa Engelsk, Fransk, Tysk, Italiensk, Spansk, Dansk, og paa Sandhed paa alle Jordens Sprog, undtagen det, hvori den er blevne given, er derfor ikke Guds Ord, men uinspirerede Oversætteres Ord. Det kan hænde, at en Sætning hifst og her er af disse uinspirerede Oversættere gengiven med de samme Ord, som en inspireret Oversætter vilde have benyttet. Men Folket er ikke i Stand til at bedømme, hvilke af disse enkeltstaende Sætninger ere blevne gengivne paa Inspirationens Sprog. Derfor kan ingen Del af Bibelen, saavidt de uinspirerede Oversættere og Folket angaar, med Visshed kendes af dem at være Guds Ord.

23) De hebraiske og græske Manuskripter af Bibelen, hvorfra man har oversat, er spiensynsligt meget fordærvede, som ses af den Kendsgerning, at næppe to Eksemplarer stemme overens i noget Kapitel eller Vers. Da de originale Afskrifter have været tabte for Verden i mange Aarhundreder, ere de Lærde nødte til at oversætte fra

saadanne Lemlæstede, ufuldkomne og i saare mange Tilfælde modsigende Haandskrifter, som endnu eksistere. Denne Uvished, i Forbindelse med uinspirerede Oversættelser Ufuldkommenheder, gør Bibelen paa alle Sprog for nærværende Tid, øiensynsigen til Menneskeord i Stedet for Guds rene Ord.

24) For at Nationerne kunne have en fuldkommen Rettefnor til Salighed, er det nødvendigt, at de skulle have det rene Guds Ord, fri fra al den menneskelige Visdoms og Lærdoms Ufuldkommenheder, fri fra Aarhundreders sammendyngede Fejltagelser ved gentagne Udgivelser, fri fra samvittighedsløse og uguadelige Mænds Lemlæstelser og Forandringer, og fri fra den Vanfærdighed og Uvished, som opstaar paa Grund af de mange tabte Bøger.

25) For at afhjælpe alle disse Ønder, og give Nationerne det gamle og nye Testamente i deres Renhed, vilde der udfordres den Gave at kunde oversætte ved den Hellig-Alands Inspiration. Saadan en Gave gav Gud til de sidste Dages store Profet, Joseph Smith. Han var inspireret af Gud til at oversætte Skrifterne og til at aabenbare nogle af de tabte Bøger, saasom Enoks Profeti, Abrahams Bog, Abenbaringen til Moses, som ikke findes i de fem Mosebøger, tilligemed nogle andre Abenbaringer, som ikke nu ere i Bibelen. Ved denne store Aandens Gave oversatte han Mormons Bog fra Amerikas Oldtids-Beboeres oprindelige Sprog — et Sprog, aldeles ubekendt for den menneskelige Visdom i vore Dage. Ved denne Gave oversatte han Abrahams Bog fra ægyptiske Papyrusruller, udtagne fra Egyptens Gravhævelinger. Ved denne Gave oversatte han fra Pergamentet en hellig Abenbaring angaaende Apostelen Johannes og hans store Mission, „at profetere igen for mange Folk, Nationer, Tungemaal og Konger.“ Se Abenbaringen 10, 11.

26) Denne samme Oversættelsesgave havde Profeten Daniel, da han ved den Hellig-Alands Kraft oversatte den ubekendte Skrift, som et overnaturligt Væsens synlige Haand skrev paa Bægen i Beltsazars og hans uguadelige Hoffolks Nærverelse.

27) Den samme Aand, som satte en Guds Tjener i Stand til at tale i et ham ubekendt Sprog, giver ogsaa Udlæggelse eller Oversættelse. Dersom Aanden kan styre

ens Tunge, og bringe den til at udsige Ord af et ubekendt Sprog, saa kan den viesseligen ogsaa gøre ham bekendt med Betydningen af de udtalte Ord. Paulus underretter os om, idet han opregner de aandelige Gaver, at til en gives at tale i Tungemaal og til en anden Udlæggelse af Tungemaal. Under Tiden har en Person begge disse Gaver; derfor figer Paulus: „Lad ham, som taler i et ubekendt Tungemaal bede, at han maa udlægge.“ Dersom et ubekendt Sprog, talt mundtlig, kan udtolkes ved Aanden, saa kan et ubekendt Sprog, naar det er skrevet, blive udlagt eller oversat ved den samme Aand. Aanden er vel bekendt med ethvert Sprog og Tungemaal paa Jordens Jordvaanere et aldeles nyt Sprog, et saadant, som taltes i Begyndelsen. I Sandhed, den Dag vil komme, efter de uguadelige Nationers Ødelæggelse, at Herren vil give Folket et rent Sprog.

28) Hør, hvad Herren figer ved Profeten Zephaniæ Mund: „Min Bestemmelse er at sanke Hedningerne, for at jeg kan samle Rigerne og udøse min Fortørnelse over dem, ja, al min grumme Bred; thi hele Jordens skal fortørres ved min Nidkerheds Jld. Sandelig, da vil jeg give Folket „et rent Sprog“, at de alle sammen kunne paa-falde Herrens Navn og tjene ham endrægtigen.“ Zeph. 3. 8. 9. Denne Profeti viser klarlig, at ethvert Menneske, som er tilbage paa Jordens, vil paa den Dag blive velsignet med et nyt Tungemaal. Alle de gamle Sprog, som havde sin Oprindelse ved Babels Taarn, ville blive affkaffede. Forbandelsen af gamle Sprog og Modersmaal vil blive borttaget. Det nye Tungemaal vil blive „et rent Sprog“, et saadant, som Gud gav Adam i Begyndelsen. Dette vil blive „alle Tings Genoprettelsestid“, om hvilken Gud haver talet ved alle sine Profeters Mund fra Verdens Begyndelse af; af denne Grund maa det rene Sprog, som taltes i Skabningens Morgen, blive givet. Det blev taget bort ved et Mirakel, og det vil

blive gengivet ved et Mirakel. Indtil den Tid ville de overnaturlige Gaver af Tungemaal, Tungemaals Udlæg-gelser og Oversættelser være nødvendige; men efter den Dag det Fuldkomne kommer, ville de ophøre, som forudsagt af Apostelen Paulus. Da ville alle de tiloversblevne Indbaanere paa Jordens bede endrægtigen paa det samme rene Sprog.

29) Naar Rigernes Storhed under al Himlen skal gives den Allerhøjestes Hellige, vil det blive absolut nødvendigt for Forstandens og den moraliske Udviklings høje Standpunkt, som vil udmarkere det lykkelige Tidsrum, da hele Jordens skulde have et Sprog, at de guddommelige Love, som udgaa fra Zion — den store Konges Stad — skulle være ligesaa rene og fri for menneskelig Visdom, som da de først udgik fra den Helliges Mund. Paa denne Dag vil Bibler i forskellige Sprog, oversatte af uinspirerede Mænd, gaa af Brug og ikke efterspørges, og ville kun blive fremviste som Prøver paa babylonisk Daarskab.

30) I blandt Guds Riges føregne Velsignelser, kunne nævnes:

Seerens Gave, eller den Gave at kunne se ved Hjælp af Urim og Thummim.

Denne Gave er en særegen Aabenbarelse af Aanden for det naturlige Øje, saa vel som for Sindet. Urim og Thummim er en Sten eller anden Substant, helliget og opflaret af den levende Guds Aand og tilstillet dem, der have Seer-Gaven. Alle Hellige kunne ikke se ved Urims og Thummims Oplysning; men som vi allerede have sagt: „Til nogle gives en Gave, til andre en anden.“ Aaron og den Førstefødte af hans Sønner, som vare Øpperste-præster efter den levitiske Orden, blev velsignede med denne kostelige Gave. Og Gud bød, at Urim og Thummim skulle indsættes i Brystpladen, som bares af Øpperste-præsten. Fire Rader Edelstene, hvorpaa de tolv Israels Stammers Navne vare indgraverede, prydede Brystpladen; disse Stene vare indsattede i Guld, og Brystpladen var fæstet med Guldringe til et rigt broderet Ornament, kaldet Livkjortelen.

31) Urim og Thummim vare Brystpladens vigtigste Del; det er sandt, at de andre Dele vare ikke alene

smykkende, men vidnede storligen om en Øpperstepræsts vigtige Embede som Dommer i Israels. Men det var Urim og Thummin, som udtrykkeligen gør Brystpladen til en „Rettens Brystplade“. Dersor sagde Herren til Moses, efter at have beskrevet Mønstret for Livkjortelen og Brystpladen: „Og du skal sætte i Rettens Brystplade Urim og Thummin, og de skulle være over Aarons Hjerte, naar han gaar ind for Herren, og Aaron skal bære Israels Børns Ret paa sit Hjerte for Herren altid.“

2. Moseb. 28, 30.

32) Hvorledes Moses fik denne Urim og Thummin er ikke aabenbaret; men den er omtalt i dette Skriftsted som et Instrument, der allerede var i hans Besiddelse. Den blev ham maa ske givet af Herren paa Sinai Bjerg, eller den er maa ske overleveret til ham fra hans Forfædre.

33) Det var formedelst Urim og Thummin, at Aaron blev beredt til at dømme de tolv Israels Stammer. I alle vanskelige Sager, der opstode mellem Mand og Mand, spurgte Aaron Herren tilraads ved at se i dette hellige Instrument. Paa denne Maade bar han „Israels Børns Ret paa sit Hjerte for Herren bestandigen.“ Aabenbaringerne ved Urim vare uundgaaeligen nødvendige for en Dommer over Israels.

34) Efter Aarons Død gik Kjortelen og Brystpladen, som indeholdt Urim og Thummin, i Arv til hans Søn Eleaser, formedelst Fødselsret, og han blev en Dommer over Israels. Selve Josva, som efterfulgte Moses som en stor Besalingsmand og Fører for Israels, blev befalet at spørge Herren ved Præsten Eleaser, som skulle faa Aabenbninger for ham ved Urim. Dette er tydeligt fremstillet i følgende Skriftsted: „Og Herren sagde til Moses: Tag dig Josva, Nuns Søn, en Mand, i hvilken Landen er, og læg din Haand paa ham, og stil ham for Eleasers, Præstens Ansigt og for den ganske Menigheds Ansigt, og giv ham Besaling for deres Dine. Og læg af din Øpperlighed paa ham, paa det den ganske Israels Børns Menighed maa høre og lyde ham. Og han skal staa for Eleasers, Præstens, Ansigt, som skal spørge for ham efter Urims Vis for Herrens Aashn; efter hans Mund skulle de gaa ud og efter hans Mund skulle de gaa ind, han og alle Israels Børn med ham, ja, den ganske Menighed.“ 4. Moseb. 27, 18—21. Heraf

ville vi kunne se, at hele Israel gik ud, kom ind og blev regeret formedelst Abenbangerne ved Urim.

35) Kort førend Moses døde, velsignede han alle Israels Stammer og udtalte de vigtigste Belsignelser, som skulde udmaeve enhver af dem. Og om Levi sagde han: „Din Urim og din Thummim høre din hellige Mand til.“ 5. Moseb. 33, 8. Det er øiensynligt, at Moses betragtede dette hellige Instrument som en af de vigtigste Belsignelser, der var given til Levi Stamme, og af denne Grund er den nævnt først af de Belsignelser, som opregnes for hin Stamme. Alle de øvrige Stammer skulde modtage Abenbanger ved Urim og Thummim formedelst Levis Præstedomme, og der var øiensynlig Fare for, at dersom Levi-terne skulde vancere dette guddommelige Instruments hellige Brug ved at benytte det i urigtige og vanhellige Djemed, vilde Gaven, som var given som en stor Belsignelse, blive en stor Forbandelse, og for at forhindre dette, gav Moses den Befaling, som vi nylig have anført, nemlig: „Din Thummim og din Urim høre den hellige Mand til.“ De skulde henvende sig til den Hellige, naar, og i hvilke Hensigter, de vilde benytte dette guddommelige Instrument; de skulde ikke vanhellige dets Brug tværtimod den Helliges Billie ved at spørge efter Ting, som vilde være upassende eller forbudt.

36) Paa Grund af Ugudeligheden var det ofte Tilfældet, at Herren ikke vilde besvare de Spørgsmaal, som man gjorde ham. Vi have et Eksempel herpaa i Tilfældet med Saul, Israels Konge, efter hans Fal. „Og Saul adspurgte Herren, men Herren svarede ham Intet; hverken ved Drømme, eller ved Urim, eller ved Profeterne. 1. Sam. 28, 6. Og endog førend Sauls Fal, da hans Søn Jonathan uvitterligt brød sin Faders Ed, kunde denne ikke saa noget Svar fra Herren, førend han kævede sin Søn til Regnskab. Ved denne Lejlighed sagde Præsten til Saul: „Vader os holde os nær hid til Gud.“ Og Saul adspurgte Gud: „Skal jeg drage ned efter Phisterne? Vil du give dem i Israels Haand?“ Men han svarede ham ikke paa den Dag. 1. Sam. 14, 36. 37. Da Gud ikke svarede, vidste Saul, at der maatte være nogen, som havde syndet; thi naar Folket var retfærdigt, og de adspurgte Herren om noget, som var passende, forventede de altid at saa Svar.

37) Nogle have antaget, at Urim og Thummin kun
brugtes i Templet. Men vi finde, at Ab-Jathar, Præsten,
flygtede fra Nobe, bærende Livkjortelen i sin Haand, og
han kom til Staden Keila, hvor David den Gang opholdt
sig. Og David sagde til Ab-Jathar, Præsten: „Bring hid
Livkjortelen.“ Og David sagde: „Herre, Israels Gud!
Din Tjener har jo hørt, at Saul søger efter at komme
til Keila, for at fordcerve Staden for min Skyld. Mon
Mændene af Keila skulle overantvorde mig i hans Haand?
Bil Saul komme ned saasom din Tjener harer hørt?
Herre, Israels Gud! Kære, forknyd din Tjener det. Og
Herren sagde: Han vil komme ned. Da sagde David:
Mon Mændene i Keila skulle overantvorde mine Mænd i
Sauls Haand? Og Herren sagde: De skulle overantvorde
dig.“ 1. Sam. 23, 9—12. Livkjortelen blev altid baaren
i Forbindelse med Brystpladen; der er dersor god Grund
til at tro, at Urim benyttedes ved Spørgsmaalet i dette
Tilfælde. „Der vare 85 Mænd, som bare linnede Liv-
kjortler“, af Præsterne, som boede i Staden Nobe. Disse
havde uden al Twibl Urim, hvorved de kunde adspørge
Gud. 1. Sam. 22, 18. Den Præst, som boede i Michæ
Hus paa Ephraims Bjerg, havde en Livkjortel og et
Billede (Theraphim) og kunde adspørge Gud. De fem
Speidere af Dans Stamme anmodede denne Præst at
adspørge Herren for dem. Og de sagde til ham: „Kære,
spørge Gud ad, at vi maa vide, om vor Bei, som vi
vandre paa, skal vorde lykselig?“ Og Præsten sagde: Gaa
med Fred! eders Bei, som I vandre paa, er for Herren.“
Dom. 18, 5. 6.

38) I Esrae og Nehemicæ Dage var der visse Præster
af Barsillai Børn, som søgte at finde deres Slægtregister,
men kunde ikke. „Dersor blev de som Besmittede afviste
fra Præstedømmet.“ Og Hattirsatha sagde til dem, at de
skulde ikke æde af de særdeles hellige Ting, førend en
Præst stod med Urim og Thummin.“ Esra 2, 61—63;
og Nehem. 7, 63—65. Under Jødernes Fangenskab i
Babylon kan man se, at de vare berøvede dette hellige
Instrument; men straks efter deres Tilbagevenden saa de
Nødvendigheden af Urim til at forvisse sig om, hvor
Slægtregisterne vare blevne afbrudte.

39) Profeten Hoseas forudsagde Israels fremtidige
Ulykker, hvoriblandt han omtaler Tabet af Livkjortelen

og Billederne. Han sagde: „Israels Børn skulle blive mange Dage uden Konge, uden Fyrste, uden Offer, uden Støtte, uden Livkjortel og uden Billeder. Derfor skulle Israels Børn omvende sig, og føge Herren deres Gud, og David deres Konge, og de skulle frygte Herren og hans Godhed i de sidste Dage.“ Hoseas 3, 4. 5. Mange lange Aarhundreder ere svundne hen siden denne Profeti begyndte at opfyldes. Livkjortelen med den dertil hørende Rettens Brystplade, som indeholdt Urim og Thummim, har været borte i en to tusind Aar. Men da de „sidste Dage“ ere komne, i hvilke store Belsignalser skulle gives Israels Børn, som forudsforhændt i det 5te Vers, har Gud atter gengivet Urim og Thummim til den store Seer i den sidste Husholdning — Joseph Smith. Ved Hjælp af dette hellige Instrument oversatte han den guddommelige og hellige Optegnelse, Mormons Bog, eller det gamle Amerikas hellige Historie.

40) Jethro, Mooses Svigerfader, var en Efterkommer af Abraham, og en Præst for den allerhøjeste Gud, ikke efter Aarons Orden, men efter en højere Orden. Han var en Præst af Medians Efterkommere, der var Rethuræ, en af Abrahams Hustruers, fjerde Søn. Denne midianitiske Præst kom ind i Israels Lejr og gav Moses det Mønster, hvorefter hele Nationen skulle organiseres for den rette Udvælelse af deres theokratiske Regeringsform. Og Moses udførte alle de Ting, som denne store Præst lærte ham. Hvorefter Moses opfordrede ham til at følge med Israel; men Jethro (eller Hobab) sagde til ham: „Jeg vil ikke gaa med eder, men jeg vil gaa til mit Land og til min Slaegt. Og han sagde: Kære, forlad os ikke; thi efterdi du ved, hvorledes vi skulle leire os i Ørkenen, saa skal du fremdeles være vore Øjne.“ 4. Moseb. 10, 30. 31. Hvorledes kunde Jethro være Israel til Gavn paa deres Vandringer i Ørkenen? Ved at være ligesom deres Øjne, det er, ved at være deres Seer. Der er kun lidt Twivl om, efter hvad der er skrevet, at Jethro havde Urim, eller Seerens guddommelige Redskab, ved hvilket han kunde adspørge Gud; dette var Grunden til Mozes inderlige Ønske at beholde ham i Lejren, for at han kunde være som Øjne for Israel, under deres lange og besværlige Reise i en øde og gruopprækkende Ørken.

41) I Aabenbaringen til Johannes paa Den Patmos,

figer Jesus: „Den, som seirer, vil jeg give at øde af det skjulte Manna, og jeg vil give ham „en hvid Sten“, og et nyt Navn skrevet paa Stenen, hvilket Ingen kender, uden den, som annammer det.“ Alab. 2, 17. Der maa sandsynligvis være noget forbundet med denne Sten af større Verdi, end det nye Navn, som er skrevet paa den. Der er uden Twivl en Kraft forbundet med den, af samme Natur som den, der ledsagede Urim, eller Stenen selv, at være en Urim og Thummin for den Person, til hvem det nye Navn er blevet givet, og ikke for nogen anden. Enhver kan se i sin egen hvide Sten, men kan ikke opdage noget i de andres. Seeren Joseph figer i sin interessante Historie, at denne hvide Sten vil være en Urim og Thummin. Han figer ogsaa, at „Glarhavet“, som Johannes saa de Hellige staa paa, vil være Jordens i dens forherligede og usforkrænkelige Tilstand; og at den vil i denne herliggjorte Tilstand være en Urim og Thummin for alle de celestiale Væsener, som bebo den. Dersom en lidet Sten eller en anden Ting i Aarons Brystplade kunde ved Guds Kraft bringes til at skinne og oplyse Seerens Syn, saa kunde ved den samme Kraft hele Jordens vorde fyldt med Guds Aaland, og bringes til at skinne med celestial Herlighed lig Solen paa Himmelens Firmament. En herliggjort Verdens herliggjorte Indvaanere vilde saaledes have Midler til at se alle Riger og Verdener af en underordnet Klasse.

42) „Sølvbægeret“, som Joseph i Egypten bød ham, der forestod hans Hus, at lægge i Benjamins Sæf for at prøve sine Brødre, var sandsynligvis helligt som et Urim og Thummin for Joseph. Derfor befaledede Joseph den samme Tjener at sætte efter hans Brødre og sige dem: „Er dette ikke det, som min Herre drifffer af?“ og han, han kan vist forfare derved. Og da Josephs Brødre bleve bragte tilbage, sagde han: „Hvad er dette for en Gerning, I have gjort? Vide I ikke, at en Mand som jeg, kunde vist forfare?“ 1. Moseb., 44. Kap. Det vilde ikke være vanskeligere for Herren at hellige et „Sølvbæger“, og lade det blive begavet med de samme Egenskaber som Urim, end at hellige en Sten eller en anden Genstand i et saadant helligt Øjemed. Det var Gaven at kunne se i disse hellige Redskaber, som uden Twivl udgjorde Forskellen mellem en Seer og en Profet. Den Første vilde

være en Profet med Tilsjøjelsen af Gaven „Urim“, den Sidste en Profet uden dette guddommelige Redskabs Hjælp.

43) Den næste aandelige Gave, som vi vil betragte, er:

Gaven at se Syner og drømme Drømme.

Den Almægtige har anset det for godt at aabenbare for sit Folk i alle Tidsalderne mange herlige og vigtige Principper, ved forskellige Gaver. Under Tiden har han givet disse Alabenbaringer ved sin egen Røst; til andre Tider har han givet dem ved Engles Røst; under Tiden hviskes de ved Inspirationens Røst; til en anden Tid udfoldes de for Synet ved Urim; under Tiden ved nogle mirakuløse Tildragelser, og efter til andre Tider ved himmelske Syner og Drømme. Gud talte ved Profeten Joels Mund, sigende: „Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aaland over alt Kød, og eders Sønner og eders Østre skulle profetere, eders Ældste skulle drømme Drømme, og eders unge Karle skulle se Syner.“ Joel 3, 1. Den samme Profeti henviste Apostelen Petrus til paa Pinsefestens Dag, og erklærede, at den Aaland, som Joel talte om, kunde annammes af alle Nationer og Slægter paa Betingelse af Lydighed til Evangeliet.

44) Som Tillæg til at gøre baade Mænd og Kvinder i Kødet til Profeter, er det paa det eftertrykkeligste erklæret, at „de ældste skulle drømme Drømme, og de unge Karle skulle se Syner.“ Store Ting ere ofte blevne aabenbarede paa denne Maade. Gud kom og talede med Kong Abimelech, hvorved denne læerte, hvorledes han skulle bevare sig selv og hele sit Hus fra en Synd, som vilde have bragt Død over dem alle. Se 1. Moseb., 20. Kap. Mange Syner og Drømme gaves Abraham, Isak og Jakob. De Forøjtelser, som blevne givne ved disse Lejligheder vare overordentlig store, og have været ansete for ligesaa vigtige, som de, der gaves ved andre Gaver. Israeliternes og Egypternes Liv blevne frelste ved de Alabenbaringer, som gaves i Drømme, og deres Udtydning af Joseph.

45) Nebucadnezar havde, endskønt han var en ugudelig Konge, en højt mærkværdig Drøm, som han ikke kunde erindre, da han vaagnede. Den samme Drøm blev aabenbaret for Daniel, tilligemed dens Betydning, hvorved alle Babylons vise Mænds Liv freltes fra Kongens Vrede.

Daniel sif ved Drømme og Syner en riktig Kunckab om Jordens Riger og Regeringer i Fremtiden, lige ned til Enden. Esaias saa i et Syn Herren sidde paa en Throne og hans Følge at opfylde Templet.

46) De Kristne i det første Aarhundrede blev bestanden veilede ved Syner og Drømme. Ved Aabenbaringer, som gaves paa denne Maade, blev de advarede om mange Farer; de undgik mange Ulhukker, og deres Liv blev ofte paa det forunderligste bevarede. Den store Aabenbaring, som gaves Johannes paa Den Patmos, tilfendegaves ham i et Syn.

47) Menneskets Aand har lige saa vel Øjne som dets Legeme. Aandens Øjne staa i Forbindelse med Legemets Øjne. Naar vi se Ting naturligen, saa er det Aandens Øjne, som ser ved Hjælp af de legemlige Øjne. Naar nogen Ting ses aandeligen, saa se de aandelige Øjne uden de naturlige Øjnes Hjælp. Dersor kan en blind Mand se i Aanden, endskønt han kan være aldeles ubekendt med Fremgangsmaaden ved at se naturligen. Paa samme Maade kunne Millioner af Mennesker se naturligen og dog være aldeles uvidende om Fremgangsmaaden ved at se aandeligen. Lige saa lidt som en Blind kan danne sig noget Begreb om Skønheden af et Landskab, eller om Farvens eller Lyssets Beskaffenhed af Mangel paa Erfaring, lige saa lidt kan et naturligt Menneske, som aldrig har set noget i et Syn, kende Beskaffenheden af det aandelige Lys; ej heller kan han fatte, hvorledes hans Aand kan se paa det Forbigangne eller det Tilkommende, eller at betragte det, som er udenfor det naturlige Øjes Omraade. „Det naturlige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til; thi de ere ham en Daarlighed, og han kan ikke kende dem, thi de bedømmes aandeligen.“ 1. Kor. 2, 14.

48) Dersom et aandeligt Menneske siger til et naturligt Menneske, at han har set, hvad der skal ske i Fremtiden, eller at han har set noget, som er udenfor hans naturlige Øjes Omraade, saa vil sidstnævnte øjeblikkeligen betvivle Muligheden af en saadan Ting. Han vil spørge: „Hvorledes kan dette forholde sig?“ Det er i Modsetning til det naturlige Syns Love og til Lyssets Beskaffenhed at kunne se ind i Fremtiden, eller at se igennem ugenemfigtige Legemer. Det er altsammen Daarskab for ham. Da han

aldrig har oplevet et aandeligt Syn, betvivler han Teo-rien om en saadan Maade at se paa. Han begriber ikke, at der er en mere forfinet og kraftig Substant end det naturlige Lys, og som er rigeligen udbredt i hele Naturen. Han begriber ikke, at dette levende, fine, aandelige Væsen kan gennemtrænge Legemer, som det naturlige Lys ikke kan gennemtrænge, med den samme Lethed, som Lys gennemtrænger gennemsigtige Legemer eller de fjernehste Re-gioner i Rummet. Han kan ikke begribe, at det livgivende, kraftige Væsen kan, efter at have gennemtrængt ugennemsigtige Legemer i en vis Afstand, trænge frem til de aandelige Øjne og tilvejebringe et Indtryk af Syn paa dem med lige saa stor Kraft og med større Bished, end hvad det naturlige Lys fremviser for de legemlige Øjne.

49) Legemer, som ere ugennemsigtige for det naturlige Lys, eller som ikke vil tilstede det Gennemgang, ere ikke ugennemtrængelige for det aandelige Lys, men er fuldkommen gennemsigtige for det, og vil tillade dets Straaler den frieste Gennemgang. Det aandelige Lys kan gaa igennem Verdener, der ere af hundrede Tusinder Miles Diameter, med større Lethed, end det elektriske Element følger Telegraftraaden, eller, for at fuldende sit Kredsløb, vende tilbage Tusinder af Mile gennem den faste Jord til dets Udgangspunkt. Ligesom det elektriske Element gennemtrænger Legemer, som ere ugennemtrængelige for det naturlige Lys, og bringer sit Budskab frem tusinder af Mile saa godt som i samme Øjeblik, saaledes bringer ogsaa det langt kraftigere, aandelige Element sit Budskab frem fra Kontinent til Kontinent, fra Himmel til Jor-den, fra Verden til Verden, som et Blink med Øjet, eller med en Hurtighed langt større end Lysets. Ingen som helst Genstand er Ikke-Leder eller ugennemtrængelig for det. Alt, hvad der er nødvendigt er, at have den aandelige Telegraf, eller med andre Ord, de aandelige Øjne i en passende Stilling for at kunne modtage Indtrykket; og Verdener med hele deres herlige Indhold udfoldes i det henrivende Syn, og Mennesket befinder sig i Besiddelse af en anden Sans, som er kraftigere, mere udstrakt og helrigere, end alle de øvrige Sanser tilsammen.

50) Det er vanskeligt for det naturlige Menneske at fatte Tilværelsen af denne større Sans eller Aandsevne, uden han til en vis Grad har erfaret disse overnaturlige

Oplysninger. En, der er født fuldkommen døv og blind, kan ikke danne sig det mindste Begreb om Lyd, Musik, Skygge, Farver og Jagttagelse af fjerne Genstande; den hele Verden af Lys og Lyd vil være aldeles udenfor hans Bedømmelse. Dersom man sagde ham, at hans Ledsgager var velsignet med to Sænser mere, hvorved han kunde opdage Ting i Afstand, saa kunde han maaſſe indrømme Erklæringen, endſtønt Indrømmelsen vilde være aldeles ubegribelig for ham. Han vilde forundre sig over, hvorledes det var muligt at iagttagte Genstande udenfor hans Hænders Omraade, eller hvorledes Menneskene kunde meddele deres Tanker til hverandre ved Tale eller Lyd. Maaſſe — kunde han tænke — at Lyd var ligesom en Pirren paa Legeme, men saa vilde Hemmeligheden for ham være, hvorledes man kunde pirre paa en andens Øre, naar de var mange Allen fra hinanden. Atter, han kunde maaſſe antage, at Lys kunde virke paa Øjet i Afstand, omrent paa samme Maade som Varme virker paa Legemet i Afstand; men det vilde være uforklarligt for ham, hvorledes Lys virkede paa Øjet, naar det skinnende Legeme var mange Mile borte. Lige saa lidt kunde han forſtaa, hvad der mentes med en Forskellighed af Farver, om man saa vilde forklare ham det hele hans Liv igennem. Han kunde maaſſe formode, at Forskellighed i Farver var ligesom Forskellighed i Temperatur, eller lig Forskellighed af Vand- og Luftstrømningernes Hurtighed.

51) Hvis nu en saadan Mand, som var født døv og blind, og som ikke kunde fatte noget, uden hvad han kunde erfare ved Smag, Lugt, Følesſe og Overvejelse, pludseligen fik sit Syn og sin Hørelſe, saa vilde disse to Sænser, som var aldeles fremmede for ham, udgyde i hans Indre en uhyre Verden af nye Begreber; han vilde se sig i Besiddelse af Evner, der havde ligget i Dvale fra hans Fødsel af — Evner, som han var aldeles ubekendt med, indtil nye Omstændigheder satte dem i Virksomhed. Ligeledes er det med den Mand, hvis Øjne oplades til at se Syner; han erfarer for første Gang i sit Liv, at der ligger andre Landsevner i Mennesket end de fem Sænser, — Evner af en langt højere Natur, — Evner, der ere lige saa nye for ham som Synet for den Blinde, eller Hørelſen for den Døve. Nu forſtaar han, hvad for var ubegribeligt; han kan nu se paa Ting i Jordens Indre

lige saa godt som paa dens Overflade, nu ser han det Forbigangne eller det Tilkommende med den samme Lethed, som han før kunde se det Nærværende; han kan nu se paa Aander, paa Engle og paa Gud uden mere Vanfælighed end at se naturligen paa et Menneske eller paa de almindelige Ting i Skabningen. Ugennemsigtige Legemer og Verdener ere ikke længere mørke for ham, men de ere fulde af Lys, og lige saa gennemsigtige som Himmelens rene Atmosfære. Han skuer omkring sig med den største Forbauselse! Han ser med Henrykelse og Glæde paa Aandeverdenens utallige Herligheder, og paa Guds store Universums uudtømmelige Rigdom. En slumrende Aandsevne er vaagnet hos ham, som han ikke havde det mindste Begreb om, at han besad; han er et Under for sig selv; en Verden af nye Begreber og Kundskaber udfolder sig for hans Syn; han bliver overvældet af Synets Storhed og Pragt, og naar Synet forsvinder, finder han, at det har været formeget for en Dødelig at udholde, uden at blive overmandet; derfor overvældede Daniels Syner hans Styrke, svækkede hans Legeme og gjorde ham syg i flere Dage.

52) Aandelig Seen vil uden Twivl være den Maade, hvorpaa man seer en tilkommende Tilstand. Det celestiale Legemes Øjne ville, idet de ere oplyste og oplyste af den Hellig-Aands Kraft og Lys, til alle Tider være beredte til at se Guds underfulde Gerninger; og til at beskue Universets Herligheder. De Dødeliges Øjne se Genstandene paa denne Side af Sløret, overensstemmende med Lovene for det naturlige Lys; men de Udødeliges Øjne ville se Genstandene paa begge Sider af Sløret overensstemmende med Lovene baade for naturligt og aandeligt Lys. Og ligesom Lovene for aandeligt Lys er umaadeligt større og mere forskellige i deres Virkekredse, saaledes ville aandelige Øjne, der ere indrettede efter disse Love, have deres Synskreds forholdsmaessigt udvidet. Naturlige Øjne ser nu nogle saa Genstande i deres grove og mere følelige Former; men aandelige Øjne ville da se dem i deres mere forfinede og skjulte Tilstand. De Dødelige ser kun nogle af Naturens ydre Virkninger, medens de Udødelige ville se ikke alene Virkningerne, men ogsaa Aarsagerne dertil. De Dødeliges Øjne se kun Legemernes Ydre eller Overflade, hvorfra det naturlige Lys udgaar; men de Udøde-

liges Øjne ville ogsaa trænge ind i det Indre og se Elementernes smaa, men ikke desto mindre kraftige Virkninger, hvorfra aandeligt Lys udgaar.

53) I en fremtidig Tilstand ville Aalandsevnerne udvikles og udvides i Forhold til den forøgede Lethed i at erhverve Kundskab. Et udvidet Syn vilde kun være af siden Nytte uden en tilsvarende Udvidelse af Sindet. Men den samme Aaland, som levendegør det uforkænkelige Legemes Øjne, vil ogsaa oplive den udødelige Aaland, som bor i dette Legeme. Dersom det udødelige Øje i et Øjeblik kan se alle Elementer og Partikler i en Verden med deres uendeligt forskellige Virksomheder, saa vilde den udødelige Aaland være i Stand til at forstaa Synet og at erindre den Verden af ny Begreber, som saaledes strømmede ind paa den.

54) Dagen vil komme, da Guds Kundskab skal skjule Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund, da ingen skal sige til sin Næste: Kend Herren; men alle vil kende ham fra den mindste indtil den største. For at berede Vejen for denne store Kundskabs-Dag maa Guds Kirke atter oprettes i de sidste Dage; de Hellige i samme Kirke maa opfyldes med Retfærdighed og den Hellig-Aaland; de mirakuløse Tegn og aandelige Gaver maa gengives til dem, og de maa tilbage mere og mere i disse Gaver og Kræfter, indtil de vokser op fra Børn i Kristo til Mands Modenhed i Riget. Og naar de tilstrækkeligt ere blevne fuldkommengjorte ved disse Gaver, og alle de Ugudelige ere blevne udryddede af Jorden, da vil Herrens Aaland, som Joel forudsagde, blive udgydt over alt Rød, som regnes verdigt til at blive tilovers; og den ganske Jord vil paa den Dag være beboet af Profeter, Seere og Åabenbarere, som har Drømme, Syner og himmelske Kræfter, som underholde sig med Engle, herliggjorte Mænd, med Gud Fader og hans Søn Jesus Kristus, som ser ved Syner paa Himlen og paa Himlenes Himle, paa det at Kundskaben om Riget og herliggjorte Verdener kan mangfoldigen forøges hos dem, indtil de blive ganske fyldte af evigt Lys og evig Sandhed, ligesom Havets Dyb skjules af de mægtige Bande.

55) I Syner ere Ting blevne viste Mennesket, hvilke det er ulovligt at udtales. I Sandhed, Ting, som vare uudsigelige, ere blevne åabenbarede og forstaaet ved den Hellig-Alands Kraft. Nogle kunne maaesse antage, at Ting,

som kunne ses og forstaas, medens man var i Aanden, kunde ytres eller udfiges for andres Forstand; men dette er ikke altid Tilfældet. Der ere mange Hemmeligheder, som, endskønt de maaſke godt kunde forstaas ved Aandenſ Lys, dog ikke kunne flettes af det naturlige Sind; thi det naturlige Menneske kan ikke forstaas de aandelige Ting; de kunne kun forstaas aandeligen. I Sandhed, der ere mange naturlige Ting, som forstaas af de Lærde, men som ere uforklarlige for de Ullerde. Hvorledes kunde en algebraisk Opgave fremſættes eller udtrykkes, saa at en kunde forstaa det, der var ubekendt med Algebra? Hvorledes kunne de indvirkede og Lærde Opgaver, der alene kan løſes ved Hjælp af Differentialregning, fremſtilles eller forklares for dem, der ere aldeles ubekendte med de højere Beregningsmaader? Det kan ſiges med den største Rigtighed, at dybe Hemmeligheder, udfoldede ved oploſende Beregningers kraftfulde Hjælp, ere ligesaa uudſigelige for den Ullerde, som de himmelfſke Verdeners dybe Hemmeligheder, ſet i et Syn vilde være for det naturlige Menneske. Intet Sprog kunde blive ſaaledes sammensat, at man derved kunde gøre ham det forstaaeligt, som en aandelig Mand let kunde ſatte i et Syn. At ſe naturligt, er en stor Gave; men at ſe aandeligt er uſigneligt større; den første er indſkrenket til ſin Synſkreds, den ſidste gennemtrænger Universet.

56) Da vi nu i dette Kapitel have afhandlet flere af de mest fremragende aandelige Gaver, ville Læserne være i Stand til klarligen at opdage den uhyre Forskel mellem Himmelſ Religion, som den er aabenbaret i Bibelen, og de falſke Religioner i det 19de Aarhundrede. Han vil forſtaa, at de Gamles bibelfſke Religion er ligesaa forskellig fra den protestantiske og katolske Religion, som Himmel er fra Helvede, eller ſom Middagſſolens Glans fra Midnatſtens Mørke.

57) Jeg hønſalder Dig, kære Læser, for din Sjæls Saligheds Skyld, at sammenligne den gamle Religion med Kristenhedens nyere Religioner. Du vil ikke finde den ringeſte Lighed i Kraft, ja neppe i Form. Den førſtnevnte ſtaar ſaa langt over den ſidste, ſom den allerkofteſtligſte Mad er over Skrællinger og Affald. Hvor finder du en Kirke med endog de mindſte af de aandelige Gaver, ſom ere forſættede i Guds Ord? Hvor finder du et af de mirakuløſe Tegn, ſom er lovet de Troende? Hvor fin-

der du Abenbareren, Profeten, den inspirerede Oversætter eller Seeren med sin Urim og Thummin? Hvor finder du den Guds Land, som ved den Hellig-Lands Kraft kan se Syner eller drømme Drømme, eller udlegge samme ved Inspiration? Hvor ere eders inspirerede Mænd, eders Talere i fremmede Tungemaal eller eders inspirerede Udleggere? Hvor er der nogen, som kan bedømme Ander eller se Engle? Hvor ere eders Eldster, som skulle helbrede de Syge, og eders Guds Mænd, som beherske Naturens Kræfter? Den nyere Kristenhed svarer: **ingensteds**; de findes ikke i den katolske, græske og protestantiske Kirke. Alle ere ligesaa døde, hvad de forøjtede aandelige Gaver angaa, som de døde Legemer, der hensmuldrer i deres Grav.

58) Og hvis du, kære Læser, spørger om der findes en Kirke paa hele Jorden, som tror paa, som beder om, og som nyder disse store Bibel-Belsignelser, saa svarer vi hdmigt: Ja. „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige“ er en saadan Kirke, og tilmed den eneste Kirke, som har Bibel-Religionen med dens Ceremonier, Ordinancer, Bud, Belsignelser og himmelske Kræfter. Ønsker du af dit ganske Hjerte at nyde Samkvem med Guds Folk, og at blive delagtig med dem i disse aandelige Gaver? Om du gør, saa huss, at der er ingen anden Vej for dig, end med et ørligt Hjerte at adlyde Evangeliet, som det tydeligt er fremstillet i de fire første Kapitler af dette Værk. Dersom du gør det, vil du blive frelst paa Saliggørelsens Vej; men hvis du ikke gør det, kan du ikke undgaa Fordømmelse, eller med andre Ord: At blive forkastet; thi det er hans uroffelige Forordning, som ikke kan lyve.

Sjette Kapitel.

Nødvendigheden for Mirakler.

Mirakler er uundværlig for den kristne Kirkes Tilværelse paa Jordnen. — Tegn er forættet som en Del af Evangeliet. — Hensigten med Tegn. — Nødvendigheden for deres Vedbliven. — Samfundet eller Kirken bestaar af Medlemmer, der have Mirakelgaven.

1) Mirakler ere uundværlige for den kristne Kirkes Tilværelse. Dette er den store Paastand, som skulle bevises i dette Kapitel, og Bevisførelsen vil blive grundet paa den hellige Skrift. Vigtigheden af denne Paastand kan ingen benægte; den indbefatter Spørgsmaalet om Tilværelsen af selve den kristne Kirke paa Jordnen i mange henrundne Aarhundreder; thi om denne Paastand blive bevist, saa er den hele Kristenhed, som indskrænker de mirakuløse Gaver til det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning, aldeles uden en kristen Kirke. Intet kunde paastaas, som er af mere overordentlig Vigtighed! Læserens Undersøgelse burde dersør føres paa den ørligste, roligste og mest upartiske Maade; han burde veje ethvert anført Bevis og Argument omhygget i den guddommelige Sandheds Vægtsskaal for at funne afgive en saadan Kendelse, som vilde tjene til hans Sjæls Frelse. I dette Øjemed burde han befri sig saa meget som muligt fra enhver fordomsfuld og traditionel Indflydelse, og tage fat paa dette, den vigtigste af alle Emner med et hdmigt, bedende og sønderknust Hjerte, spøgende efter Aandens Lys, som leder ind i al Sandhed.

2) Den Slags Mirakler, som udnærke Kristi Kirke fra Menneskenes Kirker, er dem, der ere betegnede og lovede i Evangeliet. Vi have allerede i det femte Kapitel nævnt nogle af de fornemste mirakuløse Gaver, der vare forættede til Kirken, og have bevist, at de ere væsenlige og nødvendige til Kristi Kirkes Tilværelse. Men da Evangeliets Forættelser ere store og dets mirakuløse Gaver

talrige, er det af største Vighed, at Sagen bliver fuldkommen undersøgt og tydeligt forstaaet; ellers staar man i stor Fare for at annamme den frasaldne Kristenheds almenhndede Bildfareller i den fordærvelige Formening, at man annammer Kristendom.

3) Jesus viste sig efter sin Opstandelse for de elleve Apostle og sagde til dem: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt skal blive salig, men hvo, som ikke tror skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, der tro: I mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drifte nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa Syge skulle de lægge deres Hænder, og de skulle helbredes.“ Mark. 16. 15—18.

Evangeliets Prædiken for enhver Skabning var for at dele den ganske Verden i to store Afdelinger: Troende og Vantro; de første skulle velsignes med „Salighed“ og „Tegn“, de sidste skulle erholde „Fordømmelse“ eller forkastes. Ikke alene Apostlene vare velsignede med disse forråttede Tegn, men alle Troende overalt i Verden. Dette ses tydeligt af det 20de Vers. „Men de gif ud og prædikede alle Begne; og Herren arbejdede med og stadsfæstede Ordet ved medfølgende Tegn.“ Dersom nogle af de Troende ikke havde faaet det forråttede, vilde Ordet ikke være blevet stadsfæstet for dem. Det stadsfæstedes ikke blot i nogle saa tilfælde, men det „prædikes alle Begne“, og over alt sik de Troende de lovede Velsignelser.

4) De Troende vare ikke overladte i Uvished eller Twivl med Hensyn til de Lærdommes Sandhed, som de annamede; men enhver sik Stadsfæstelse paa sin Tro ved at nyde Tegnene hver for sig. At se Apostlene i Besiddelse af disse Gaver var ikke nok; enhver behøvede en større Bekræftelse, end blot at se andre udføre Mirakler; at se visse Kræfter aabenbaredes ved andre vilde ikke fuldkommen borttage Twivlen fra ens eget Sind, saa at man kunde vide enten saadanne Kræfter vare ægte eller falske, eller om de vare fra Gud eller fra en anden Kilde. Og selv om en var fuldkommen overbevist om, at de mirakuløse Gaver, som andre nød, vare fra Gud, saa vilde han alligevel behøve en Stadsfæstelse paa, at hans Tro var ægte. Et ugrundigt Menseske eller en Vantro kan maaſke se andre nyde de for-

jættede Belsignelser, men dette gør ham ikke til et bedre Menneske. Derfor behøver enhver disse forjættede Tegn, for at han kunde vide, at hans egen Tro er antagelig for Gud. I Sandhed, uden at han nyder disse Tegn, vilde han paa det bestemteste vide, at han selv var en Vantro og talt blandt dem, som Jesus sagde skulde „f o r d o m m e s“.

5) Derfor, den store og næsten eneste Hensigt med Evangeliets Tegn og Mirakler er at stadfæste, ikke Vantro, men Troende, og at opbygge og fuldkommengøre dem for deres tilkommende Tilstand, idet de give dem den usejlbarligste Kundskab om, at deres Tro er sand og ægte.

6) De fordærvede Apostater og falske Lærere i de sidste atten Aarhundreder have lært deres Tilhængere, at de mirakuløse Tegn varer kun bestemte for de Kristne i det første Aarhundrede, for at bekræfte den kristne Religions Guddommelighed, og at de ophørte, da de havde opfyldt Hensigten, hvori de varer givne, og varer ikke længere nødvendige. En saadan Paastand er aldeles falsk, og i ligefrem Strid mod Skriften, og uden mindste Skin af Bevis. Det er en ugadelig, ondskabsfuld Løgn, opdigtet af den falske Kristenhed, for at dække og skjule dens eget Mørke, usle og sjælefordærrende Fraafald for Folkets Øjne.

7) Disse apostatiske Lærere fandt sig blottede for alle den Hellig-Aands store, fortræffelige og herlige Gaver; de fandt sig berøvede alle Evangeliets Kræfter, Tegn og Mirakler, og i denne nøgne, modbydelige, kraftløse, apostatiske Forfatning saa de, at der var ingen Mulighed for at frelse deres vildfarne, vederstyggelige, anti-kristne Kirker fra at falde aldeles sammen i Ruiner, med mindre de kunde finde paa en Undskyldning for de evangeliske Gavers Udeblivelse; det var i dette Øjemed, og i dette alene, at de opfandt den himmeltrodsende Løgn, gudsbespotteligen at paastaa, at alle Kristendommens store Kendetegn, alle det gamle Evangeliums himmelske Kræfter, alle Tegnene, som varer forjættede de Troende, alle den Hellig-Aands mangfoldige mirakuløse Gaver, — varer aldeles unødvendige. Besynderligt at berette! Denne gudsbespottelige Løgn blev troet af Millioner uden det aller ringeste Bevis. Saalig skammeligt og saa skændigt det end var, var dette deres eneste Paaskud, — det eneste Skul for deres frygtelige Fraafald.

8) Men Bibelen blev ikke læst af Lægfolk i Fraafaldets første Tidsperiode; de varer derfor usforberedte paa at op-

dage de listige Løgne, som vare opfundne af deres Præster. Og førend Aftryk af Bibelen blev mangfoldiggjort ved Bogtryfferkunstens Opfindelse, havde den frygtelige Vildfarelse udbredt sig og var bleven saa almindelig, at hele Nationer blevne dragne ind i det forcerdelige Bedrageri.

9) Da til sidst den hellige Skrift blev trykt, og Folket kunde selv læse, saa nogle tydeligt hele Kristenhedens faldne Tilstand, men hvorledes de skulde afhjælpe Ondet, vidste de ikke. At vende tilbage til Kristendommen og tro paa Nødvendigheden for den gamle bibelske Religion, vilde udsætte dem for samtlige apostatiske Kirkers Foragt, Haan og Forfølgelse. At trække sig tilbage fra den „babyloniske Skøge“ — Katolikerne, eller fra hendes „Skøge-Døtre“ — Protestanterne, vilde være meget upopulært. Derfor have Millioner under disse Forhold vedblevet at flynge sig fast til disse affyelige Bedragerier lige indtil vore Dage. At sige, at Folket ikke ved bedre, vilde være at spotte deres Dømmekraft; thi kunne de ikke læse? Kunne de ikke næsten paa hver Side af det Nye Testamente se en Beskrivelse over de Tegn og Gaver, som udmærkede den kristne Kirke, saalænge som den var paa Jordens? Hvo kan da læse Bibelen og være saa aldeles berøvet al sund Fornuft, at han ikke kan se, at hele Kristenheten er lige saa blottet for bibelsk Kristendom, som de afgudsdyrkende Hedninger? Vi ville ikke fornerme Bibellesere med at sige dem, at de ikke have opdaget Fra-faldet; de have bemærket det; de ere ikke uvidende om den frygtelige Kendsgerning, og heri bestaar deres Fordømmelse, fordi de elste det almenhndede Mørke mere end Bibelens Lys.

10) Om der imidlertid skulde være et retsindet Menneske, som aldrig har læst Jesu Forjættelse og som ønsker at vide, hvad Grund der er for at tro, at de mirakuløse Tegn ere nødvendige i alle Tidsalderne, fremstille vi med Glæde vore Beviser og Grunde for ham.

11) For det Første: De, som tro paa Evangeliet, skulle i alle Tidsalderne have Krav paa de mirakuløse Tegn, fordi Jesus lovede dem samme, og har aldrig tilbagefaldt denne Forjættelse. De, der tro Evangeliet, skulle gøre Fordring paa alle Evangeliets Forjættelser indtil guddommelig Åabenbaring tilbagefaldte dem. For Efs-empel i de samme Vers, hvor Jesus lover disse „Tegn“,

lover han ogsaa „Salighed“. Da begge disse evangeliske Belsignelser ere forjættede, skulle begge fordres. Ingen har Ret til at haabe at faa den forjættede Salighed, som ikke har de forjættede Tegn. I Sandhede, der ikke have Tegnene, ere ikke Troende; og derfor, i Stedet for at faa Ret til Salighed, siger Jesus udtrykkeligen, at alle Saadanne „skulle fordommes“.

12) For det Andet: Mirakuløse Tegn og Gaver skulle fordres af de Troende i alle Tidsalderne, ikke fordi de ere noget særskilt og affondret fra Evangeliet, men de fornemste og væsenligste Dele af det. Evangeliet bestaar af visse Bud, der skulle adlydes, og af visse Belsignelser, som skulle annammes; af de sidstnævnte udgør de mirakuløse Gaver Størstedelen. Buddene alene udgør ikke Evangeliet; ej heller udgør Belsignelserne det alene. Men Evangeliet er sammensat af begge; begge staa i fuld Kraft, indtil det hele eller nogle Dele deraf blive tilbagekaldte ved guddommelig Nabenbaring. At afflasse endog den mindste Belsignelse eller Befaling af Evangeliet er at afflasse selve Evangeliet. Den Hellig-Ålands mirakuløse Gave er lige saa meget en Del af Evangeliet, som Tro, Omvendelse, Daab eller Syndsforsladelse.

13) At sige, at Mirakler blot være givne i det første Aarhundrede for at stadfæste Evangeliets Guddommelighed, vilde i Virkeligheden være at sige, at en Del af Evangeliet blev givet for at stadfæste en anden; eller at „Evangeliets Kraft“ kun blev givet for at befæste „Evangeliets Form“, og at Kraften ophørte, da Formen var stadfæstet. Men hvis kun den Del, der faldes Formen, bliver tilbage, saa er Verden forbundet med et forvendt Evangelium, eller med et Evangelium helt forskelligt fra det, som nødes i det første Aarhundrede.

14) Efter at den kristne Religions Guddommelighed var stadfæstet i det første Aarhundrede, er det da ikke yderst besynderligt, at Evangeliet skulle blive anset for unødvendigt i alle paafølgende Tidsalder? Saa besynderligt det end er, har dog saadant virkelig været de apostatiske Religionsbekenderes Mening. De have frækt erklæret, at det Evangelium med paafølgende Tegn, som prædikedes og nødes af alle de Hellige forдум, har været aldeles unødvendigt i de sidste atten Aarhundreder.

15) Apostelen Paulus kalder Evangeliet „en Guds

Kraft til Saliggørelse", og opregner tydeligt dets forskellige mirakuløse Kræfter, og viser, at de ere uundværlige for de Helliges Fuldkommengørelse. Men Kristenheden fortæller os nu, at Evangeliets Kraft, som den store Apostel prædikede om, var nødvendig ved dets tidligste Indførelse, men at den ophørte, da den havde opfyldt sit Øjemed; og at de nu have et Evangelium uden saadanne Belsignelser, og foregiver, at det har den samme Kraft til at frelse, som det Evangelium, Paulus prædikede. Men høre, I apostatiske Lærere, Pauli frugtelige Forbandelse, som hvile paa eders brødefulde Hoveder: "Men dersom endog vi eller en Engel fra Himmelten prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse. Som jeg sagde, saa figer jeg og nu igen: Dersom nogen prædiker eder Evangelium anderledes, end I have annammet det, han være en Forbandelse." Gal. 1, 8. 9. Det Evangelium, som Paulus prædikede og som Galaterne annammede, var et med mirakuløse Kræfter, bestaaende af visse Bud, som de adløde, og af visse Tegn, som de modtog. Alle, som prædiker et Evangelium forskelligt derfra, vilde, selv om de vare Engle fra Himlen, være forbandede.

16) For det Tredie: De mirakuløse Tegn skulde gøres Krav paa i alle Tidsalder, fordi de ville være lige saa gavnlige for de Troende i en Slægt som i en anden. Denne nyere Kristenhed paastaar, at de gaves ikke saameget til de Troendes Gavn, som for at overbevise de Vantro og for at stødfæste det kristne Budskabs Guddommelighed, saa at Verden kunde skelne mellem den sande Kirke og enhver anden. Det er imidlertid meget tydeligt, at dette ikke var Hoved-Hensigten med Tegnene. "Disse Tegn skulle følge dem, der tro." "I mit Navn", figer Jesus, "skulle de uddrive Djævle." Endskønt denne Magt i visse Tilfælde kunde overbevise den vantro Verden, maa man paa ingen Maade antage, at det var Hoved-Hensigten. Djævle og urene Aander toge hyppigt det menneskelige Legeme i Besiddelse, og plagede Individerne paa forskellige Maader. Jesus lovede de Troende, at de i hans Navn skulle uddrive dem. Nu, det ene Øjemed, som Jesus havde for Øje, da han gav denne Kraft, var at gavne den Besatte. Et andet Øjemed var, at forvisse de Troende om, at de, naar de have Magt over Djævelen i dette

Liv, kunne være fuldkomne sikre paa, at de skulle erholde en fuldstændig Sejr og til sidst triumfere over ham i den tilkommende Verden. Den, som ikke kan erholde Kraft til i Jesu Navn at uddrive Djævle i dette Liv, har stor Aarsag til at befrygte, at Djævelen skal faa Magt over ham i det næste. Hvad Forvisning har nogen om, at han skal faa en fuldstændig Frelse fra Djævelens Magt, naar hans Aland forlader Legemet, dersom han ikke kan gøre Krav paa Jesu Forjættelse, og kaste ham ud i denne Verden? En af Hensigterne altsaa, som Jesus havde for Øje, da han meddelte denne Belsignelse, var, at de Troende skulle lære at sejre over Djævelen, førend de traadte ind i den usynlige Alande verden; og en anden Hensigt, som vi allerede have nævnt, var, at befri den ulykkelige Besatte fra hans elendige og beklagelsesværdige Tilstand, og løslade ham fra dette frøgtelige Uhyres Magt.

17) Begge disse Øjemed ere lige saa væsentlige til Menneskenes Gavn i denne Tidsalder, som i Kristendommens første Tider. Det vilde være lige saa væsentlig for et Menneske, der er besat af Djævle i denne Tidsalder, at blive befriet, som det var i nogen af de tidligere Tidsalderne. Og det vilde ogsaa være lige saa væsentlig, at en Troende nu skulle lære at bryde over Djævelen i Jesu Navn, saa at han kunde erholde en fuldstændig Sejr over ham i alle Ting, som det var for de Troende forдум. Da der ikke findes noget Skriftsted, som tilintetgør denne Forjættelse, eller nogen Grund, som beviser Unødvendigheden deraf, saa maa den altsaa være given til de Troende i alle Tidsalderne, indtil Djævelen er bunden.

18) „De skulle tale med nhe Tunger.“ Dette mirakuløse Tegns Gavn er iøjnefaldende for Enhver. Naar en Guds Tjener er nødt til at erhverve sig Kundskab i et fremmed Sprog paa den almindelige Maade, vil en stor Del af hans Tid medgaa dertil. Hvis han straks kunde blive begavet ved den Hellig-Alands Kraft til at tale det nødvendige Sprog, hvormeget besværligt Studium vilde ikke da undgaas; hvormegen Tid vilde der ikke spares, som kunde anvendes til Evangeliets Udbredelse; hvor meget nøjagtigere vilde ikke Principperne udtrykkes, naar ikke alene Begrebene, men ogsaa Sproget selv gives ved den Hellig-Aland.

19) Paa en Dag erhvervede de ulærde Fiskere i Ga-

lilæa et større Forraad af de fornødne Egenskaber til at prædike i Jordens forskellige Sprog, end alle Gejstlighedens forskellige Grader og Ordener, som have vanceret Kristenhedens Navn paa den østlige Halvkugle i de sidste atten Aarhundreder. Tungemaalsgaven var ikke indskrænket til Kristi Ejendomme alene, men den gaves bogstaveligt til Kirkens private Medlemmer. Det var i Sandhed et af Tegnene, som vare forjættede de Troende i den ganske Verden.

20) Vi antage, at Ingen vil nægte, at den største Nutte af denne Gave var at prædike Evangeliet til Folk af forskellig Tongemaal og Sprog. Og at en anden Fordel meddeltes ved Hjælp af denne Gave er ogsaa tydeligt. Kirkens Medlemmer stadfæstedes og styrkedes i deres Tro ved Nydelsen af denne Gave. Jesus havde lovet dette mirakuløse Tegn blandt mange andre til de Troende; hvis de ikke havde faaet Belsignelserne, vilde de have haft Aarsag til at betvivle, om de vare sande Troende, men da de ifølge Tunger tilligemed alle øvrige forjættede Belsignelser, vare de ikke længere i Twyl, men vare forbissede, ikke alene om Lærdommens Egthed, men at de selv vare antagelige for Gud.

21) Fordelen, som udspringer fra denne Gave, er lige saa væsentlig i denne Tidsalder, som i Kristenhedens første Tider. Det er lige saa nødvendigt for Folk af forskellige Sprog at høre Evangeliet nu, som i de første Tidsalder. Det er ogsaa af lige saa stor Vigtighed, at de Troendes Tro bliver stadfæstet ved denne Gave nu, som det nogen Sinde var før. Efter som der intet Skriftsted findes, som indskrænker denne Gave til de første Kristne, og ingen Grund, hvorfor de Troende ikke skulde nyde den nu, saa ere vi nødte til at indrømme, at denne Jesu Forjættelse endnu staar i fuld Kraft, og at, naar og hvor som helst vi finde en Kirke, bestaaende af sande Troende i Kristo, der ville vi ogsaa finde de Troendes Tegn. Og da Tungemaalsgaven ikke findes blandt de frafaldne Kirker paa Jordens nutildags, ere vi ifølge Guds Ord nødte til at anse dem alle for at være Vantrø.

22) „De skulle tage paa Slanger, og om de drinke nogen Forgift, skulle det ikke skade dem.“ Denne Forjættelse af vor store Genløser gaves ogsaa til enhver Skabning i den ganske Verden, som vilde tro Evangeliet. Nutten af denne mirakuløse Gave var at be-

vare Livet, om nogen Troende tilfældigvis skulde blive bidt af en giftig Slange, ligesom Paulus blev (Ap. G. 28.); eller usvarende synke dødelig Forgift, ligesom Profetens Børn gjorde (2. Kong. 4). Jesus lovede, at dette ikke skulde skade dem. Da Israelerne blevet bidte af giftige Slanger, blevet de helbredte ved simpelthen at se paa en Kobberslange, som Herren hød Moses at opresse i Ørkenen; saaledes kunde ogsaa de Troende bevares fra dødelig Forgift ved blot at se hen til ham i Troen; thi Jesus kan ikke fejle i at opfylde sine Forættelser til de Troende.

23) *De skulle lægge Hænderne paa de Syge, og de skulle helbredes.* Dette er ogsaa et af Tegnene for de Troende. Sygdom er et meget herskende Onde iblandt vor faldne Verdens Beboere. Alle medicinske Opdagelser, som ville gavne den Syge, anses for uburderlige. Lægemidler vurderes i Forhold til deres Nytte. Nogle Lægemidler ere nyttige i en Sygdom, men uden Gavn i en anden; nogle ville helbrede en Sygdom, men vil paa samme Tid efterlade en varig Svækkelse i det menneskelige System. Andre have en heldigere Virkning og ere nyttige i talrige Sygdomstilfælde; saadanne blive i Almindelighed foretrukne, naar deres nyttige Anvendelse fuldkommen forstaas, for dem, der have mindre gode Egenskaber.

24) En af de simpleste og uskyldigste Recepter for de Syge og en, som er et sikkert Lægemiddel for Sygdomme og Plager af enhver Slags, er den, som er skrevet af en af de berømteste Læger, der nogen Sinde levede blandt Menneskene. Recepten er simpelthen denne: *De skulle lægge Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes.* Der findes ingen Sygdom saa voldsom i sin Natur, saa dødelig i sine Virkninger, uden jo dette Lægemiddel vil, naar det benyttes retteligen, bevirke en fuldkommen Helbredelse, uden i mindste Maade at bessadige det menneskelige System, som saa mange andre foreskrevne Mediciner. Dette Middel er uendeligt bedre end alle andre; for det Første, formedelst dets almindelige Anvendelse i alle Sygdomme, Plager og Smerter; for det Andet, formedelst den Sifferhed, hvormed det helbreder Smerte og ethvert Sygdomstilfælde; for det Tredie, formedelst den hurtige og øjeblikkelige Lindring, som det yder

Patienterne; for det Fjerde, fordi det ikke nedbryder det menneskelige System eller skader Konstitutionen, lig de sterke Mediciner, hvilke hyppigt ender med de værste Følger; for det Femte, fordi det kan erholdes uden Penge og Betaling, og er saaledes indenfor de Fattiges Omraade saa vel som de Riges; for det Sjette, fordi det ikke udfordrer et flerearligt møjsommeligt Studium for at erhverve Kunckab om Sygdommens Bestaffenhed eller om dens Behandlingsmaade, lig de fleste Teorier; og for det Syvende, fordi det kan erholdes paa ethvert Sted i Verden, hvor der findes sande Troende.

25) En anden Recept af samme Værde, og som frembringer lignende Virkninger, er given af en anden Skribent i disse Ord: „Er Nogen iblandt eder syg, han falde til sig de Eldste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olje i Herrens Navn; og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opresse ham, og haver han gjort Synd, skal det forlades ham.“ Jakob 5, 14. 15. Troens Bøn, ledsgaget af Ordinancerne, er det almindeligste, kraeftigste og virksomste Lægemiddel, som nogen Sinde er blevet opdaget.

26) Den store Læge, som har aabenbaret dette uskatterlige og almægtige Lægemiddel for Nationerne har været nidsær for sin egen Åre, og har ordnet det saa, at det aldrig kan administreres med mindste Virkning uden i hans Navn, af en, som er bemyndiget dertil, det er af en sand Troende. Dette er et virksomt Forebyggelsesmiddel imod alle Kvæsalvere og Bedragere, som maatte vove i hans Navn at efterligne det egte, thi i alle Tilfælde vil det slaa fejl for saadanne, lige som det gjorde for Skevas syv Sønner. Ap. G. 19, 13—16.

27) De frasaldne Kirker have i mange Aarhundreder været blottede for denne vor Frelsers forjættede Belsignelse. De have bestrebt sig for at tilsløre Menneskeslægtens Øjne ved at sige dem, at denne Belsignelse behøvedes ikke efter Kristendommens første Aarhundreder. Denne falske Tradition, opfundet af nogle uguadelige Bedragere for at skjule deres egen VanTro og Mangel paa Myndighed, er blevet overleveret, af efter hinanden følgende falske Lærere, indtil nærværende Tid; og hvad der er endnu besynderligere er, at der findes Millioner af fattige, uvidende Fanatikere, som ere blevne dragne ind i

dette fordærvelige Bedrageri. Det har været de ugudelige Bedrageres Studium i de senere Tider at indbilde Folk, at de i Evangeliet forættede Tegn ikke behøves nu. Heri stikker en fin Politik; thi da de selv ere faldne saa dybt, at de ere blevne aldeles blottede for Belsignelserne selv, vilde alle Folk — dersom det ikke lykkedes dem at narre deres Tilhængere til at tro, at mirakuløse Tegn ikke behøvedes i disse Dage — paa en Gang opdage, at de ikke varer Troende, men Bedragere, handlende uden Myndighed, havende Gudfrygtedes Skin, men være blottede for dens forættede Kræfter, foregivende at være Troende uden de Troendes Tegn.

28) Dersom deres bedragede Tilhængere skulle ved et eller andet Middel saa Præstelistens Blændværk bort fra deres Øjne, tilstrækkeligt for at kunne tro, at Jesu Forættelse er at foretrække for de traditionelle Bedragerier af deres falske, hjærtefordærvende og udartede Præster, saa vilde de Institutioner, som saa længe have været almenyndede, forsvinde og de saa meget eftertragtede høje Gager vilde falde bort for de lejede Præster, og de ville staa som Mindesmærker til Skam og Skændsel for alle Mennesker. For at frelse sig fra denne aabenlyse Vandere, have de brugt hele deres List og Snedighed for at saa Folket til at tro, at Helbredelsesgaven og de andre af Jesu forættede Tegn ere unødvendige nu.

29) Men findes der Syge i disse Dage? Om saa er, vilde det da ikke være ligesaa gavnligt for de Syge at blive hjulpen i disse Dage som forдум? Vilde det ikke stadfæste og bekræfte de Troende at lægge Hænder paa de Syge og se dem helbredes i disse Dage, lige saa meget som det gjorde i gamle Dage? Hvis det altsaa vilde stadfæste de Troende og gavne de Syge, nu saa vel som før, saa have de ingen Grund til at indførænke det til de tidligere Kristne. Derfor viser baade Skriften og Fornuften, at de forættede Tegn er lige saa uindførænke som den forættede Salighed.

30) At blive plaget af Djævle, Tungemaalenes Forvirring, dødelige Giftarter, og Sygdomme, ere Forbandelser, som ere blevne indførte i Verden formedelst Menneskets Ugudelighed. Evangeliets Belsignelser ere skænkede for at modvirke disse Forbandelser. Saalænge altsaa, som disse Forbandelser findes, behøves de for-

jættede Tegn til at modarbejde deres onde Følger. Dersom det ikke var Jesu Hensigt, at Belsignelserne skulde være lige saa udstrakte og ubegrænsete med Hensyn til Tiden, som Forbandelserne, vilde han have tilfendegivet noget derom i sit Ord. Men da han giver et almindeligt gældende Løfte om visse Kræfter for at dygtiggøre Alle, som troede paa Evangeliet over hele Verden til at overvinde disse Forbandelser, som var paaført Mennesket paa Grund af Ugudelighed, vilde det være den groveste Slags Vantro, ikke at tro, at de forjættede Belsignelser ere nødvendige lige saa længe, som Forbandelserne findes i stor Mængde blandt Menneskene.

31) Hvis disse Tegn ere nødvendige, hvorfor have de da ikke eksisteret iblandt Kirkesamfundene i de sidste atten Aarhundreder? Fordi ingen sande Troende have været iblandt dem i hele den Tid; thi Jesu's siger, de skulle følge den sande Troende; dersom der altsaa havde været nogle sande Troende, vilde Tegnene have været iblandt dem. Men den Kendsgerning, at Tegnene ikke have været i dette Tidsrum, beviser, at der heller ingen sande Troende have været. Dette er et sorgeligt Billede af Mennesketslægten, men det er ikke desto mindre sandt. Vi sige, vor velsignede Genløsers Forjættelse er sand, om end den beviser alle Mennesker at være Løgnere eller Hykler, Fejlen kan ikke være hos Jesus, derfor maa den være hos Mennesket. Kristi Forjættelser er lige saa uforanderlige som hans egen Natur og kan aldrig fejle; men Mennesket er lige saa foranderlig som Vinden og er meget tilbøjelig til at fejle i næsten enhver Henseende.

32) Siden det store Frafald, har Oprigtighed udmørket Millioner af Kristendommens Bekendere, men ingen af dem have adlydt det gamle Evangelium, fordi ingen var bemyndiget til lovligt at forvalte dets Ordinancer for dem; derfor kunde de, uagtet deres Oprigtighed, ikke adlyde Evangeliet af Mangel paa en retmæssig Forvaltningsmand, og følgelig kunde de ikke have noget lovligt Krav paa Evangeliets Belsignelser. Og af den Grund kunne de ikke blive retmæssige eller antagne Troende, og de kunne selvfølgelig ikke have nogen retmæssig Fordring paa Tegnene, som vare forjættede til de Troende, og dette er en Grund, hvorfor de oprigtige, retskafne Kristendoms-Bekendere i den nyere Tid

ikke have nydt disse store Belsignelser, som vare for-
jættede af vor Frelser. Heller ikke kunne de nyde den
forjættede Salighed i hele dens Fylde, men ville blive
belønnede efter deres Gerninger og de Lejligheder, de
have haft i en af de Boliger eller i et af de Riger, der
er ringere i Herlighed end det Rige, som de gamle
Hellige besidde, hvilke adlød Loven og nød de forjættede
Belsignelser. Og Alle, som ikke nu ville omvende sig, da
Fuldmagten endnu en Gang er gengiven til Jorden, og
gaa ud fra de fordærvede, frasaldne Kirker og blive lov-
mæssig optagen i Kristi Kirke og alvorligt føge efter
Evangeliets Belsignelser og mirakuløse Gaver, ville blive
nedstødte til Helvede, figer Hærskarernes Herre; thi nu
have de ingen Undskyldning for deres Vantrø; derfor
ville de vorde fordømte, dersom de ikke nu omvende sig.
Dette er Herrens Ord til Præster og Folk i alle Kirke-
samfund og Nationer.

33) Vi ville nu anføre nogle Eksempler, for at vise
det Princip, hvorefter de Syge i Almindelighed hel-
bredtes. Det udførtes formedelst Tro paa Jesum
Kristum. Hvis de Syge vare i Stand til at øve Tro,
saa fordredes Tro af dem for at erholde denne Belsig-
nelse. Kvinden, som havde haft Blodslod i tolv Aar,
sagde: „Hvis jeg ikun kan røre ved hans Klæder, saa
bliver jeg frelst.“ Jesus vendte sig om til hende og
sagde: „Datter, din Tro haver frelst dig.“ Mark. 5, 25.
Da Jesus foer over til Genezareths Land og gif gennem
deres Stæder og Landsbyer, var Folkets Tro paa ham
saa stor, at de bragte deres Syge frem og lagde dem
„paa Torvene og bad ham, at de maatte ikun røre
ved Sømmen paa hans Klædebon, og alle de, der rørte
ved ham, bleve helbredte.“ Mark. 6. Den blinde Bar-
timæus aarabte Herren om Barmhjertighed. Og Jesus
sagde til ham: „Gak bort, din Tro haver frelst dig.“
Mark. 10. Da Jesus berørte de to blinde Mændes Øjne,
som kom ind i Huset, hvor han var, sagde han til dem:
„Eder ske efter eders Tro.“ Matth. 9, 29. Den
Lamme „hørte Paulus tale, som der han saa stift paa
ham og mærkede, at han havde Tro til at frelses, sagde
han med høj Røst: Staa ret op paa dine Fodder!“ Og
han sprang op og gif omkring. Ap. G. 14, 9. 10.

34) Mange andre Eksempler kunde fremstættes for

at vise, at Helbredelseskraften aabenbaredes formedelst Tro. Under Tiden blev andres Tro udøvet til Bedste for de Syge; vi anføre følgende Eksempler. En kana-neisk Kvinde bad om en Belsignelse for sin Datter, som plagedes haardt af en Djævel. Jesus svarede og sagde til hende: „O, Kvinde, din Tro er stor; dig ske som du vil.“ Matth. 15. En Høvedsmand øvede Tro til Gavn for sin Dreng, som var værkbruden. Og Jesus sagde til ham: „Gaf bort, og ske dig som du troede.“ Og hans Dreng blev helbredet i den samme Time. Matth. 8. En vis Mand, hvis Søn var bleven plaget af Djævelen fra Barndommen af, sagde til Jesus: „Formaar du noget, da forbarm dig over os og hjælp os. Men Jesus sagde til ham: Ja, dersom du kan tro? alle Ting ere den mulig, som tror. Og straks raabte Bar-nets Fader grædende, og sagde: Jeg tror, Herre, hjælp min Bantro.“ Mark. 9. Djævelen blev truet, og hans Søn blev befriet. Jairus, hvis Datter laa paa sit Øverste, kom til Jesus, og faldt ned for ham og bøn-faldt ham om at gaa hen og lægge sine Hænder paa hende, at hun kunde blive helbredet. Paa Vejen til hans Hus mødte Nogle dem, sigende: „Din Datter er død; hvi umager du Mesteren længer?“ Men straks, der Jesus hørte, hvad der blev sagt, sagde han til Syna-goge-Forstanderen: „Frygt ikke, tro lun!“ Mark. 5. Og Jesus gengav hans Datter Livet. Mange andre Eksempler ere nedstrevne, hvor Venner have udøvet Tro til Fordel for de Lidende.

35) Derfor kan det anses som en almindelig Lov, at de Syge og Besværede bleve helbredte, enten ved deres egen Tro eller ved nogen af deres Venners. Der kan være nogle enkelte Tilfælde, hvor Belsignelsen gaves ved Administratorens Tro alene.

36) Det er de nuværende Kirkers almindelige Menning, at den fornemste Hensigt med Miraklerne var at bortrydde Bantro. Men da Jesus kom til sit eget Land, blandt sine gamle Bekendte, forundredes han over deres Bantro. Se Mark. 6, 6. „Og han gjorde ikke mange kraftige Gerninger der formedelst deres Bantro.“ Matth. 13. Men i Hølge de falske Læreres Anskuelser i de nyere Tider, skulde han have udført større Gerninger der, end paa noget andet Sted. Efter som de anse

Tegnene for at være til de Vantros Overbevisning, saa skulde Tegnene været større, jo større Vantroen var. Da han fandt sine egne Landsmænd saa overordentlig vantro, skulde han, i Følge de nuværende Begreber om Tegnenes Hensigt, have udført langt større og helligere Mirakler der, end han gjorde i nogen anden Egn, hvor Vantroen ikke var saa stor. Men Kendsgerningerne i denne Henseende var lige det modsatte. Jo større et Folks Ugudelighed og Vantro var, desto færre kraftige Gerninger udførtes iblandt dem; efter som deres Vantro forøges, formindskes de kraftige Gerninger. Og da Folket forhærdededes i Frafald og Vantro, ophørte alle de kraftige Gerninger og Saliggørelsen ligeledes.

37) Heraf vil man se, at Evangeliets Tegn og Belsignelser nødes i kum ved Tro. Jo større Tro, desto større vil Guds mirakuløse Krafts Tilkendegivelser være. Miraklerne ville forøges ligesom Troen forøges og opøre, naar den ophører. De mirakuløse Tegn, som gives de Troende i dette Liv, ere langt ringere Belsignelser end en hellig Opstandelses og det evige Livs. Men hvorledes kan den, der ikke har tilstrækkelig Tro til at erholde de mirakuløse Tegn eller mindre Belsignelser, erholde Tro nok til at annamme de større? Dersom de mindre Belsignelser tilbageholdes af Mangel paa Tro, ville da ikke ogsaa de større tilbageholdes af samme Årsag? Om en Mand ikke har Midler til at købe en Klædning, hvorledes kan han da vente at faa købt en pragtfuld Bolig? Ligeledes om en Person ikke har Tro nok til at erholde de forøjtede mirakuløse Tegn, hvorledes kan han da vente at erholde en hellig Bolig i Guds Rige? Dersom hans Tro er saa svag, at den ikke kan forskaffe ham de mindre Belsignelser, kan han være langt sikrere paa, at den samme svage Tro ikke vil tilvejebringe de større for ham.

38) Jesus sagde, som vi allerede have anført: „Alle Ting ere den mulig, der tror.“ Jesus sagde ogsaa: „Haver Tro til Gud. Thi sandelig siger jeg eder, at hvo, der vil sige til dette Bjerg: Løft dig op og fast dig i Havet, og ikke vilde twivle i sit Hjerte, men tro, at det skal ske, som han siger, ham skal det ske, som han sagde. Dersør siger jeg eder: Alt, hvad i begære i Bønnen, tro, at I skulle faa det, saa skal det vederfares

eder." Mark. 11, 22—24. Denne Forjættelse var ikke indskrænket til Apostlene og de Hellige den Gang; thi det Ord: „Hvo" indbefatter alle Mennesker, der har Tro i enhver Tidsalder overalt i Verden. Hvo kan læse disse kostbare Forjættelser af vor Frelser uden at se Kirkens frygtelige, faldne Forfatning i det flareste Lys? De ere uden Tro — uden nogen Tillid til Gud. De foragte dem, der alvorligt søger efter den gamle Tro. De erklære frælt deres Vantro, haade fra Talerstolen og Pressen, paa ovennævnte Forjættelser, og sige allehaande Ondt om dem, der tro dem. De ville høiligen prise de gamle Helliges Tro, og opbygge Synagoger og Kirker til Grindring om dem; men for nogen at lære, at den samme Tro er nødvendig nu, er efter deres Anskuelser den største Gudsbespottelse. O, I Hyllere! Hvorfor bekende I eder at være Kristi Esterfølgere, og dog fornægte hans Forjættelser. O, I blinde Vejledere! Hvi bedrage I Folket med Gudfrygtigheds Skin, og dog fornægte de forjættede Kræfter? Hvorfor gøre I Jesu Forjættelser ugyldige ved eders Vantro og ugyptelige Traditioner? Hvorfor forvende i Sandheden med menneskelig Visdoms højtravende Ord, og fornægte den Hellig-Aands Inspirations- og Åabenbarings- og Profeti-Gaven? Hvorfor predike I for Løn og drive Handel med Folket af Vinde syge, medens de Fattige og Trængende raabe om Brød? O, I ugyptelige og fordervelige Lærere! I Lejesvende! Hvorfor tillukke I ikke Himlens Dør blot for eder selv ved eders paatagne Hellighed og snedige Underfundighed, uden at tilspørre Vejen for Andre, der ville forstaa Sandheden og blive frelste? Hvorledes kunne I undfly den evige Ilds Straf? Hvorlænge vil Herren taale, at I udøve eders Ugudelighed? Eders Doms Time er nær! Skælv! I apostatiske Kirker, for den Glædighed, der vil komme over eder! Den frygtelige Hævnens Dag er for Haanden, og I skulle ganske udryddes af Jorden!

39) Kirken kaldes Kristi Legeme. „Men I ere Kristi Legeme og Lemmer enhver især." 1. Kor. 12, 27. Vi ville her give Navnene paa de forskellige Lemmer, der udgør de forskellige Dele af Kristi Legeme eller Kirke. „Gud haver sat i Menigheden først Apostle, for det Andet Profeter, for det Tredie Lærere, dernæst dem,

der gør kraftige Gerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre og til at tale adskillige Tungemaal." 28de Vers. Disse Legemets Lemmer vare sammenføjede efter et almindeligt Princip. De blev alle indsatte i Kirken formedelst Tro, Omvendelse og Ordinancerne. Paulus siger: "Vi ere jo alle døbte i en Aand til at være et Legeme, hvad heller vi ere Jøder eller Græker eller Trælle eller Frie, og vi have alle drukket af Kæffen til at være den samme Aand." 13. Vers.

40) Dette ene Legeme, hvortil alle Lemmerne ere døbte, er levendegjort og besjælet i alle dets Dele af een Aand. "Aandens Virksomhed i de forskellige Dele af Legemet er ikke ens." "Til een", siger Paulus, "gives Visdoms-Tale formedelst Aanden; en anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en anden Tro ved den samme Aand; en anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en anden Kraft til Under-Gerninger; en anden profetisk Gave; en anden at bedømme Aander; en anden adskillige Tungemaal; en anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker kraftigen den ene samme Aand, som uddeler til enhver i Besynderlighed, eftersom han vil." 8.—11. Vers. Paulus har her saa tydeligt beskrevet Kristi Kirke, at Ingen behøve at være i Uvished, naar han har fundet den. Ethvert trofast Lem af Kristi Legeme besidder en eller anden af Aandens Gaver. Enhver Kirke, som nu er paa Jordens, kan sammenligne sig med dette bibelske Mønster; hvis de ikke ligne Mønsteret, kunne de straks vide, at de ikke ere Kristi Legeme eller Kirke. Hvis de ikke have Apostle, eller Profeter, eller Embedsmænd, der kunne modtage Visdomstale og Kundskabstale ved Aandens Inspiration, hvis de ikke have noget Medlem, der besidder Helbredelsesgaven, eller Nogen, der udføre Mirakler, eller Nogen, der se Snyer, eller som bedømme Aander, eller som tale i Tungemaal, eller som udlægge Tungemaal, — hvis de ikke have nogen af disse Lemmer paa sit Legeme, saa have de Intet, som ligne Mønsteret, og derfor kunne de umuligt være Kristi Kirke.

41) Kristi Legeme er ganske sammensat af og bestaar af ovennævnte Lemmer. At borttage endog det mindste af de omtalte Lemmer, vilde frembringe en Mangel i Le-

gemet, og det vilde blive ufuldkomment, lig det menneskelige Legeme, naar det manglede et af sine Lemmer. Legemet (Kirken) vilde, ligesom det menneskelige Legeme, blive mere og mere ufuldkomment og lemlestet i Forhold til Nytten og Antallet af de Lemmer, der borttages. Og naar alle Lemmer eller Dele af Legemet borttages, op hører det at eksistere paa Jorden. Det er en indrømmet Kendsgerning, at Størstedelen af de af Paulus beskrevne Lemmer, om ikke alle, ere borttagne og betragtes som unødvendige i nærværende Tid. Legemet eller Kirken er berøvet sine Lemmer; altsaa, hvor de ophøre at være, op hører ogsaa Legemets Tilværelse.

42) Der er mange Dele af det menneskelige Legeme, som ere væsentlige for dets Tilværelse, og uden hvilke det uundgaaeligt maa omkomme; som f. Eks. Munden, Hjertet, Lungerne, Maven, Leveren, Indvoldene og mange andre, for talrige at opregne. Berøv Legemet nogen af disse væsentlige Dele, saa ville ogsaa alle andre Dele forstås. To af de fornemste Dele eller Lemmer af Kristi Legeme er, „først Apostler; for det andet Profeter“. Disse kunne anses for Legemets Øjne og Mund. Tag disse bort, saa er Legemet stedt i fuldkomment Mørke uden Øjne at se med, og uden Mund til at modtage den Næring, som er væsentlig for dets Tilværelse. Hvis altsaa disse to Lemmer skulle borttages, ville alle de øvrige Lemmer hænd, og Kristi Kirke vilde ophøre at være til blandt Menneskene. De faldne Kirker have ikke haft nogen af disse Lemmer i henved 1800 Aar; dersor have de hverken haft Øjne eller Mund i dette Tidsrum, hvorved de kunde modtage Lys og Næring.

43) Hvis Munden og Øjnene paa det menneskelige Legeme skulle ødelægges, vilde Menneskets Aand tage Flugten og Legemet vilde snart blive en forraadnet Masse, der frembringer Stank, udbreder Pestilentse og Sygdom, og angriber Alles Helbred, der kommer indenfor dets Indflydelse. Saaledes vilde ogsaa de forståelige Følger være, der ledsager Kirken, hvis den skulle afvige saa langt fra Gud, at den taber sine inspirerede Apostle og Profeter — de to væsentligste og vigtigste Lemmer, som Gud satte paa Legemet. Hvis disse Lemmer toges bort, vilde den Hellig-Aand, som er Kirkens Liv, tage Flugten netop ligesom den menneskelige Aand flygter fra det forkrenke-

lige Legeme, naar dets væsentligste Dele ere ødelagte. Naar den Hellig-Aland trækker sig tilbage, bliver Legemet eller Kirken stedt i en livløs Tilstand; og alle de mirakuløse Operationer ophøre.

44) I fordums Tider, efter Apostlenes og Profeternes Bortgang, begyndte de øvrige Lemmer paa Legemet uopholdeligt at hænds af Mangel paa Nøring; det Lem, som besad Hælbredelsesgaven, som udførte Mirakler, som talte i Tungemaal, som udlagde Tungemaal, samt alle andre Lemmer, visnede hen og døde, efterladende sig en stinkende Masse, hvis Modbrydelighed har udbredt en dødelig Lust blandt alle Nationer.

45) Det er forgæves for de faldne Kirker at bestræbe sig paa at bevise, at de ere Kristi Legeme ved at foregive, at de endnu have et eller to Lemmer tilbage, thi Paulus spørger: „Dersom de alle være et Lem, hvor blev da Legemet?“ 19de Vers. Hvis enhver Del af vores Legemer ødelagdes med Undtagelse af Hænder og Fødder, saa kunde disse paa ingen Maade udgøre et levende Legeme; saaledes ogsaa om ethvert Lem af Kirken toges bort undtagen Præsterne og en, to eller tre andre foregivne Lemmer af forskellig Funktion, kunde disse ikke mere udgøre en levende Kirke end Hænder, Arme, Fødder og Ben kunde udgøre et levende Menneske. Den Hellig-Aland vilde ikke bo længere i disse foregivne Levninger af Kirken, som falskfæligen figes at være til endnu, end den menneskelige Aaland vilde bo i Hænderne, Fødderne eller Benene, efter at det øvrige af Legemet var tilintetgjort.

46) Læser, vilde det ikke være højest besynderligt at se Hænder, Fødder og Ben bevæge sig, handle og udføre deres sædvanlige Forretninger, efter at den øvrige Del af Legemet var ødelagt? Alligevel vilde dette ikke være mere besynderligt end at se Præster og nogle saa andre foregivne Lemmer, bestræbende sig paa at bevæge sig, handle og udføre visse andre Forretninger, efter at ni Tiendede dele af de vigtigste og fornemste af Kirkens Lemmer have været borte i Aarhundreder. Lige saa godt kunde man prøve paa at holde Livet i en Menneskehaand adskilt fra Legemet, som at beholde Liv i Præsten flere Aarhundreder efter at Apostle, Profeter v. s. v. ophørte.

47) Paulus figer: „Djet kan ikke fige til Hæanden: Jeg haver dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fødderne:

Jeg haver eder ikke behov." 21de Vers. Men i direkte Modsætning til denne Instruktion siger de apostatiske Lærere i de nyere Tider til dem, der udføre Mirakler: „Jeg haver dig ikke behov." Og deres Præster sige til dem, der tale i Tungemaal, og til Tungemaals-Udlæggerne: „Vi behøve eder ikke i Legemet." Lige meget hvor skrøbelige eller hvor ringe nogle Lemmer ere i Sammenligning med andre, kunne dog ingen af dem undværes. „Nej", siger Paulus, „meget mere ere de Lemmer paa Legemet fornødne, som synes at være de skrøbeligste." 22de Vers. Hvis den, der taler i Tungemaal, eller den, som udlægger, anses som et skrøbeligt Lem, og ikke saa nyttig som Profeter og Apostle, siger dog Paulus udtrykkeligen, at saadanne „ere nødvendige". Den Lærer eller Præst, som siger, at de ere unødvendige, modsiger ligefrem den hellige Skrifts Lærdomme.

48) Hvor overordentlig latterligt vilde det ikke være, om Hænderne og Fødderne gjorde Oprør imod Øjnene, Munden, Hjertet, Lungerne, Indvoldene, Brystet og Halsen og sagde: „Vi behøve eder ikke; vi kan fortsætte Forretningen uden eders Hjælp; I ere unhyttige Tillæg til os Hænder og Fødder; vi kunne føle og gaa uden eders Hjælp." Og dog have vor Tids Lærere og Præster paa samme Vis rejst sig som Oprørere imod Pauli Ord, og have sagt til Apostle, Profeter, de Syges Helbredere, Mirakel-Udøverne, Aande-Bedømmerne, de, der tale i Tungemaal og Tungemaals-Udlæggerne: „Vi behøve eder ikke; vi kunne komme ud af det uden eders Hjælp; I ere unødvendige Dele af Legemet; I ere aldeles unhyttige for os Præster og Lærere; vi kunne udføre alle vore Embedsforretninger uden eders Bistand." Saadan har Tilstanden været i de faldne Kirkesamfund i de sidste 1800 Aar. Og saadan er det skæffelige Mørke, som nu hersker iblandt dem. Mørket skjuler Forden og Dumhed Folkene.

49) Det er i og ved Kristi Legeme eller Kirke, at Aanden aabenbarer sig. „Aanden Aabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt." 7de Vers. Det er altsaa ved disse Aabenbarelser, ethvert Menneske i Kirken gavnnes. Disse forskellige Aabenbarelser ere lige saa nødvendige nu, som fordum. Paulus omtaler i dette Kapitel ni forskellige Gaver eller Aabenbarelser af Aanden. De Kirkesamfund, som ikke have disse mirakuløse Aabenbarelser,

have ikke den Hellig-Aland; og uden Alanden ere ingen af dem Kristi.

50) De adskillende Kendetegn imellem sande og falske Kirkesamfund ere saa tydelige, at Ingen behøve at tage fejl. Den sande Kirke nyder den Hellig-Aland med alle dens Gaver, saaledes som den er fremstillet i Guds Ord; de øvrige Kirker paastaa at nyde Alanden, men have ingen af Gaverne og Virkningerne, som tilskrives den. Den eneste Maade, hvorpaa man opdager, at det menneskelige Legeme oplives af Menneskets Land, er ved dens Virkninger; saaledes er ogsaa Maaden, hvorpaa man kan opdage, om en Kirke nyder den Hellig-Aland, at se dens forskelligartede Virkninger og Alabenbarelser. Hvis disse opøre, har vi al Grund til at tro, at den Hellig-Aland ogsaa har trukket sig tilbage.

51) Naar som helst den Hellig-Aland er blevet given blandt alle Nationer og i alle Tidsalder, har den tilkendegivet sig ved overnaturlige Gaver. Disse Gaver overdroges ikke blot til Gavn for Kirken i dette Liv, men ogsaa for at berede dem for endnu større Velsignelser i den tilkommende Verden. Det er en aldeles fejlagtig Idé at formode, at disse Gaver kun gaves for at overbevise Vanstro. Paulus figer udtrykkelig, at Gaverne, som gaves af vor Herre efter hans Himmelfart, vare bestemte til andre Hensigter. „Da han (Kristus) opfor til det Høje, bortførte han Fanger og gav Menneskene Gaver.“ Eph. 4, 8. Og han beskifte nogle til Apostle, nogle til Profeter, nogle til Evangelister, nogle til Hyrder og Lærere. Disse, tilligemed mange andre Gaver, gaves ikke blot for at stadfæste Kristendommens Sandhed, men som Paulus figer: „Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legems Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voksnede Alder; at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af ethvert Lærdoms Vejr ved Menneskenes Spil, ved Træfshed og Forførelsens Kunstgreb.“ 12. 13. 14. Vers.

52) Ved disse Erklæringer opdage vi Hensigterne, som Herren havde for Øje, med at give Menneskene Gaver. Paulus figer, at en Hensigt var „de Helliges fuldkomne Beredelse“. Det er meget tydeligt af

hele Skriftenes Indhold, at de Hellige aldrig kunne nyde en fuldkommen Salighed, uden de blive fuldkomne. Den eneste Plan, som Jesus har lagt, til denne store Hensigts Udførelse er ved Hjælp af de aandelige Gaver. Naar Aandens overnaturlige Gaver ophøre, ophøre de Hellige at vorde fuldkomne, og derfor kunne de ikke have noget Haab om at erholde en fuldkommen Salighed. At bortskaffe Apostle, Profeter og andre Gaver fra Kirken er at afskaffe den store Plan, som Himlen har lagt til de Retfærdiges Fuldkommengørelse og endelige Salighed.

53) Forfatteren af Brevet til de Hebræer indprente de Hellige Nødvendigheden af at „skride frem til det fuldkommenere“; (6te Kap. 1ste Vers), men dette vilde være umuligt for de Kirker, som ikke have Apostle, Profeter og andre Gaver, som Jesus gav. Saadanne Kirker kunne ikke „skride frem til Fuldkommenhed“; thi de have tabt og vedblive at afskaffe de selv samme Gaver, som vare bestemte for at fuldføre dette Djemed.

54) Har Jesus nogen Sinde i sit Ord sagt os, at hans Plan at fuldkommengøre de Hellige paa, skulle ophøre, og at Menneskene skulle indføre en, som var bedre? Hvis ikke, hvorfor skulle vi da ikke foretrække vor Frelsers Plan fremfor alle andre? Hvorfor afskaffe den Hellig-Aands Kræfter og Gaver, som vare bestemte ikke alene til de Vantros Overbevisning, men til de Troendes Fuldkommengørelse? I enhver Nation og Tidsalder maa Gaverne være til for at fuldkommengøre de Troende, naar saadanne findes; ellers vilde de alle være uberedte til at modtage den evige Verdens endnu større Kræfter og Herligheder. Om der ikke var Vantro paa Jorden vilde det alligevel være ligesaa nødvendigt at have de mirakuløse Gaver, som det var iblandt de forrige Dages Kristne; thi om hele Verden troede paa Kristus, kunde den umulig blive fuldkommen uden disse Gaver, og derfor kunde den ikke indgaa til Herlighedens Fylde.

55) Det er derfor ligefrem i Modsatning til Guds Ord, naar de frafaldne Kirker siger, at „Hensigten med mirakuløse Gaver kun var at stødfæste den kristne Religion, og at de ikke længere vare nødvendige, naar Hensigten var opfyldt og derfor ophørte“. Guds Ord erkærer, at de ere „til de Helliges fuldkomne Bereedelse“; og derfor behøves Gaverne, hvor som helst

der findes Hellige, ikke blot for at stadfæste Sandheden ved overnaturlige Vidnesbyrd, men for at fuldkommen gøre dem, der allerede tro.

56) En anden stor Hensigt, som Herren har for Øje, naar han sender Menneskene Gaver, er „til Embedets Forvaltning“. Uden disse Gaver kunde Embedets Forvaltning aldrig blive fortsat; uden inspirerede Apostle og Profeter, ophøre Abenbaringens og Profetiens Gave, og hvor disse ophøre, standser Embedets Forvaltning. De frafaldne Kirker have ikke mere Myndighed til at borttage Apostle og Profeter, end de have til at borttage Hyrder og Lærere, hvilke alle ere Gaver fra Herren. Der er netop den samme Grund til at affkaffe alle Gaverne, som til at affkaffe en Del, og foregive, at de beholde de øvrige. Præstedømmets Tjeneste er tydeligt lagt for Dagen i Skriften. Det er paalagt dem at prædike Evangeliet for alle Nationer i Jordens forskellige Tungemaal og Sprog. Det tilkommer dem at modtage Abenbaringer til Gavn for sig selv og alle de Hellige, irettesætte dem, der behøver Frettesættelse, i Følge Abenbaring; trøste dem, der behøve Trøst, advare Kirken om forestaaende Straffedomme; udpege en Vej til at undkomme ved Abenbaringens Aand; aabenbare Lærdommme og Principper med Hensyn til baade timelige og aandelige Anliggender og udfolde alle Ting, som ere nødvendige til de Retfærdiges Fuldkommengørelse og evige Opøjelse. Desforuden skulde Præstedømmet lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave, for de Syges Helbredelse og for at administrere alle Kirkens øvrige Ordinancer. Derfor vilde „Embedets Forvaltning“, uden den Hellig-Aands overnaturlige Kræfter og Gaver, ophøre, og naar de ophøre, da ophøre Menneskene at frelses.

57) Paulus erklærer, som vi allerede har anført, at Gaverne bleve givne til „Kristi Legemes Opbyggelse“. Men de forskellige Legemer eller frafaldne Kirker erklære frækt, at Gaverne ikke længere ere nødvendige i denne oplyste og forfinede Tidsalder. „Nu“, figer de, „kunne vi blive opbyggede ved lærde Teologer, som ere blevne særdeles dygtige ved et langt Studium i vore teologiske Institutter.“ „Nu“, udbryde de, „have vi et herligt Erstatningsmiddel for den Hellig-Aands Inspiration. I Kristenhedens første Tidsalder — i hine Van-

kundighedens og Mørkhedens Dage blev den Hellig-Åndens Gaver givne for at opbygge Kirken; men nu ere vi blevne saa lærde og oplyste, at vi behøver en bedre Plan end den, som lagdes i hin Uvidenhedstid. Den Gang vidste de intet bedre end at opbygges ved Åndens Gaver; men nu have vi udfunden en langt fortrinligere Plan; den Gang havde de intet uden Kundskab og Bished og var alle af et Sind, men nu ere vi velsignede med uinspirerede Mænds Meninger og Fortolkninger, alle afvigende fra og modsigende hverandre, hvilket deler os i Meninger og Lærdomme. O, hvor stor er ikke vore nyere Teologers Bissdom! Hvor uhyre fortrinligere ere ikke Gisninger og Gætteverk fremfor Bished og Kundskab! Den Gang havde de ikke andet end direkte Åabenbaring — Profetiens Ånd, Syner og Engles Betjening — til at vejlede sig ind i Sandheden; men nu have vi opnaaet det høje og herlige Privilegium at blive underviste af Mænd, der foragter ny Åabenbaring og Åndens Gaver, og som begunstiger os med deres fortrinlige Meninger, Trosbekendelser og Religions-Artikler. Stor er den af den menneskelige Bissdom lagte Plan til Kirkens Opbyggelse. Guds Plan kan undveres nu som unødvendig." Dette er den nyere Kristenheds Sprog, hvis vi skulle dømme efter deres Opposition imod de Gaver, som Paulus figer bleve givne til „Kristi Legemes Opbyggelse".

58) For at ingen skulle behøve at tage fejl, og antage, at Gaverne varer unødvendige i Kirkens tilkommende Tider, figer Paulus udtrykkeligen, at de skulle vedblive i de Dje-med, som han specificerer: Indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voksnede Alder." Dette sætter Sagen udenfor al Twivl og Modsigelse; alle kunne se, at Gaverne varer bestemte for de Hellige, saalænge som der fandtes en Menighed af dem, der behøvede at fuldkommengøres og opbygges. Hvis den nyere Kristenheds Kirker ikke have naaet den Enhed i Tro og Erkendelse — til al Kristi Fuldkommenhed og Fylde, ville de visseligen behøve Gaverne, indtil de ere komne til dette Maal. Den Tid, da de Hellige skulle naa til Kristi Fuldkommenhed og Fylde, er meget klart og tydeligt betegnet af Apostelen i hans første Brev til Corinthierne. „Kærligheden affalder aldrig; men enten det er profetiske

Gaver, de skulle affkaffes, eller Tungemaal, de skulle opøre, eller Kundskab, den skal affkaffes. Thi vi forstaa i stykkevis og profetere i stykkevis; men naar det fuldkomne kommer, da skal det, som er i stykkevis, affkaffes." „Thi nu se vi ved et Spejl i en mørk Tale, men da skal vi se Ansigt til Ansigt; nu kender jeg i stykkevis, men da skal jeg erkende, ligesom jeg og er kendt." 1 Kor. 13, 8, 9, 10, 12.

59) Heraf vil man se, at Gaverne ikke skulle opøre førend „det fuldkomne kommer", førend vi se Herren Ansigt til Ansigt, førend vi kender, som vi ere kendte. Da vil Tungemaalene opøre, thi den himmelske, herliggjorte Skare ville alle tale det samme Sprog. Da vil Profeti i stykkevis affkaffes; thi Kundskaben om Fremtiden vil blive mere fuldkomment forstaaet. Da skulle Kundskab i stykkevis affkaffes; thi de Hellige vil kende fuldkomment. Da vil Fuldkommenhedens Dag komme, og alle de Hellige ville nyde Kristi Fylde, og da ser de ham ikke længere uthydeligt i et Spejl, men Ansigt til Ansigt. Indtil denne Herlighedens og Fuldkommenhedens Dag indtreffer, ville alle de aandelige Gaver være uundgaaeligt nødvendige; thi uden dem kunne de Hellige aldrig opnaa den store forjætede Salighed.

60) En anden Hensigt i hvilken de mirakuløse Gaver overdroges Menneskene er, at holde dem fra Vildfarelser. De gaves for at de Hellige „ikke længere skulle være Børn, og lade sig tumle som Bølger, og omdrive af enhver Lærdoms Vejr, ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forfærelsens Kunstgreb." Grunden, hvorfor de apostatiske Kirker i de sidste 1800 Aar ere blevne omdrevne ved uinspirerede Mænds Lærdomme, Trosbekendelser og Traditioner, der snedigen har bedraget dem, er, at de manglede de Gaver, som Paulus figer, blev given som et kraftigt Forebyggelsesmiddel imod saadanne Lærdomsvejr. Alle Kirker, som ikke have Gaverne, ere allerede bedragne og førte bag Lyset. Om det var muligt vilde disse almenhndede og lærde Bedragere forføre selv de Udvælgte; men dette er umuligt; thi de Udvælgte, der nyder Gaverne, ville opdage ethvert Bedrageri med den ufejlsbarligste Sikkerhed, hvor sandsynligt og almenhndet det end maatte være.

61) De katolske og protestantiske Kirker i de nyere Tider ere uagtet deres store Antal og deres overmaade store

Popularitet, dog Blændværker under det fromme Navn „Kristenhed“, af det skammeligste og farligste Slags.

62) Deres listige, lærde Erke-Bedragere have forsøgt deres Tilmængeres Antal til Millioner, og oversvømmet den største Del af Verden med deres fordcærvelige Lærdomme. Tusinder ærlige og ubetænksomme Sjæle føres bag Lyset ved disse skadelige Bedragerier, i den falske og frugtesløse Mening, at de have annammet Kristendommen. I midlertid have de, i Stedet for at annamme det Ny Testamenteres bibelske Lære blot annammet nogle traditionelle Skifte, der kun have en svag Lighed dermed, medens dens mirakuløse K्रæfter, Gaver og Velsignelser aldeles er ukendt iblandt dem, og betragtes i Sandhed som fuldkommen unødvendige. O, du apostatiske Kristenhed! O, du nyere Kristendom! Du, som fordcæver alle Nationer med dine Vederstyggesligheder og gør Menneskenes Sjæle til en Handels-Vare! Af, om du blot kendte din Besøgelsesdag, og at Guds Doms Time er kommen, og gid du vilde vaagne op af Aarhundreders frygtelige Slummer! Men desværre! Dine Øjne ere tillukkede for aldrig mere at aabnes, førend du opslukker dem i Pine, midt i Jammer, Bē, Elendighed og haabeløs Fortvivelse.

Syvende Kapitel

Det almindelige Frafald, eller de atten Aarhundreders Mørke.

Israels delvise Frafald i Ørkenen. — Dets frygtelige Følger. — Jødernes fuldkomne Frafald. — Guds Rige toges fra dem. — Hedningernes almindelige Frafald i det andet Aarhundrede efter den kristne Tidsregning. — Guds Rige toges fra Jorden. — Den lange, mørke Nat, som paafulgte. — Modsigelser besvares.

1) Det store Frafald, og som Følge deraf den kristelige Kirkes Udryddelse af Jorden, er Genstand for Betragtning i dette Kapitel. I de sidste 1800 Aar har

Millioner iblandt Kristenhedens Nationer smigret sig med den Forestilling, at de var Medlemmer af den sande kristne Kirke, og at Kristendommens Institutioner og Besignelser have vedvaret. At nære Twivl om den kristne Kirkes Bedvaren iblandt dem, vilde blive anset for den højeste Grad af Uforståmmethed, nær grænsende til Gudsbespottelse. At have sagt, at det var et almindeligt Frafald, under hvilket ethvert Spor af guddommelig Myndighed og ethvert af den gamle Kristendoms fremragende Træk ophørte blandt Nationerne, vilde have opvakt hele Kristenhedens Brede og bragt Inkvistionens grusomme Martreredsfaber i Anvendelse.

2) Det falder meget vanskeligt for den store Menneskemasse at befri sig fra den falske Tradition, at afvige fra deres Fædres gamle, slagne Vej, og at faste den religiøse Fanatismes Lag af sig, som er blevet dem helliget formedelst Alder og Popularitet. Der udfordres et retskaffent Hjerte, et uafhængigt Sind, og en uroffelig Tillid til Je-hovah, for at kunne anname en upopulær Sandhed, og føekt at staa op imod Løgnens og Forfølgelsens stærke Strøm, som uafbrudt truer med at overskylle og ødelægge. Der er kun meget Faa, som have Erlighed og moraliske Fasthed nok til at angribe Aarhundreders Vildfarelser og blotte de af listige Præster opfundne Religioner, falskfeligen bencevnt Kristendom.

3) Det er ofte Tilfældet, at delvis Frafald forekommer blandt Guds Folk; i saadanne Tilfælde vil det blive strengt revset og mange af Apostaterne affkaarne ved Dom; men alligevel vil det maaske ikke aldeles blive forfæstet. Forskellen imellem et delvis og et almindeligt Frafald ville vi bestrebe os paa at beskrive. Et delvis Frafald bestaar deri, at nogle i Kirken afvige fra Himlens Love og Anordninger, medens de øvrige ere standhaftige i samme. Et almindeligt Frafald bestaar deri, at hele Folket afviger fra de guddommelige Forskrifter til en saadan Grad, at de aldeles taber Præstedømmet eller den guddommelige Myndighed til at forrette nogen af Himlens Anordninger og Ordinancer, — naar dette er Tilfældet, ophører Guds Kirke eller Rige at være iblandt dem. Naar Mennesket har tabt den guddommelige Fuldmagt, saa hjælper det ikke, hvor moraliske de end monne være; de kunne ikke opbygge Kristi Kirke, og Folket kunne ikke

blive sande Kristne, hvor meget de end maatte ønske at blive det.

4) Vi ville nu give nogle Eksempler paa delvis Frafald i den jødiske Kirke:

Da Guds Folk laa i Lejr ved Foden af Sinai Bjerg, sagde Herren til dem: „Og nu, dersom I visseligen lyde min Røst og holde min Pagt, da skulle I være mig en Ejendom fremfor alle Folk; thi mig hører al Jordens til. Og I skulle blive mig et præsteligt Kongerige og et helligt Folk.“ Da svarede alt Folket tillige og sagde: „Alt det, som Herren haver sagt, ville vi gøre.“ 2. Moseb. 19, 5. 6. 8. Tre Dage efter at Folket havde sluttet denne Pagt, kom Herren ned paa Bjerget for deres Øjne med Torden og Lyrnild, og med en Basuns stærke Lyd, med en Sky, Ild og en tyk Røg, medens hele Bjerget bævede og rystede i sit Indre formedelst den Almægtiges Kraft. Med lydelig Røst udtordnede han de „ti Bud“ for Folkets Øren. Og da Folket saa det, flyede de og stode langt borte. Og de sagde til Moses: „Tal du med os og vi ville være lydige, men lad ikke Gud tale med os, at vi ikke dør.“ 2. Moseb. 20, 18, 19. Derefter gik Moses nær til og modtog Besked af Herren og kom ned og gav Folket samme. Og alt Folket svarede med en Røst og sagde: „Vi ville gøre efter alle de Ord, som Herren haver sagt.“ Og Moses skrev alle Herrens Ord. 2. Moseb. 24, 3. 4.

5) Af disse Skrifsteder vil man kunne se, at Folket indgik i to Pagter med Herren; den første holdt de ikke; thi de kunde ikke taale dens Herlighed, men flyede fra deres indtagne Stilling ved Bjergets Fod, til hvilket Sted de vare befalede at forsamle sig (19, 13); og de bade Moses, at Herren ikke maatte tale med dem. Denne større Pagt var Evangeliets Pagt, indbefattende de ti Bud. De vare allerede blevne døbte i Havet, og havde drukket af den aandelige Klippe, som fulgte dem, og vare blevne overskyggede med Herlighedens Sky. Og det var Herrens Hensigt at berede dem endnu mere, for at de kunne blive i Stand til at taale hans Nærverelse. Dette var den store Hensigt med den større Pagt; men de kunne ikke udholde den — de flyede og bad alvorlig om noget, som var mindre herligt og mere stikket for deres kædelige Natur. Her var et delvis Frafald af hele Folket, und-

tagen Moses, fra den højere Pagt eller Evangeliets Lov, og fra de Belsignelser, som tilhørte samme.

6) Følgen af dette Frafald var, at de blevne udelukkede fra Herrens Nærverelse, og de Belsignelser, som Moses nød. Men uagtet dette delvise Frafald forsagede Herren dem ikke aldeles, men besluttede, eftersom de havde forlæstet den første Evangelie-Pagt, at føje den til en anden af ringere Natur, og lade dem faa Lejlighed til at adlyde den, om de ønskede.

7) Den anden Pagt vil blive funden nedskreven i 2den Mosebog, begyndende paa 22. Vers i 20. Kapitel og slutende ved Enden af 23. Kapitel. Alle denne anden Pagt's Ord skrev Moses i en Bog, som jeg allerede har anført i 4de Paragraf. Og han tog Pagtens Bog og læste for Folket's Øren; og de sagde: „Alt det, som Herren har sagt, ville vi gøre og være lydige.“ 2. Moseb. 24, 7. Man bør erindre, at Moses skrev denne Bog tidligere end det, som Herren skrev paa Stentablerne. Nogle af de Love, som indeholdtes i denne Bog, var meget forskellige fra de hellige Love i Evangeliets Pagt, saasom: „Du skal give Liv for Liv, Øje for Øje, Tand for Tand, Haand for Haand, Fod for Fod, brændt for brændt, Saar for Saar, blaatslaget for blaatslaget.“ 2. Moseb. 21, 23—25. Denne „Lov“ blev føjet til for Overtrædelserne „Skyld“. Paulus kalder den „en Lov om de kædelige Anordninger“. Formedelst Israels Ugudelighed siger Gud: „Og jeg, jeg gav dem ogsaa Skifte, som var ikke gode, og rette, ved hvilke de ikke kunne leve.“ Ezech. 20, 55. Disse Love og Skifte var ikke gode, men var skifte for dette Folks lave, sandselige Tilbøjeligheder, der havde forlæst Evangeliets højere Lov, og som ikke mere skulde faa Guds Røst at høre, eller bo i hans Nærverelse. Ved denne Lov funde „intet Kød blive retsædiggjort“; ved den funde Ingen komme i Guds Nærverelse og leve. Det var et Trældomsaag, som tilføjedes formedelst Overtrædelsen af en højere Lov, indbefattende den første Pagt. Dette var et delvis Frafalds ørgelige Resultat. Men alligevel blev de ikke Allesammen forlæste. Det mindre Præstedømmes Myndighed og Kirken vedblev endnu, endskønt berøvet den større Herlighed.

8) Efter dette Israels første, delvise Frafald gif Moses op paa Bjerget, og var fraværende i fyrrætve Dage og

Nætter, og Gud gjorde Stentavler med sin egen Hånd og skrev paa dem mange andre Love foruden dem, som Moses tilforn havde skrevet. I dette Mellemrum faldt Israel igen fra og dannede sig en Guldkalv og tilbade den. Paa Grund af denne Synd blev Herren heftig vred paa Israel og sagde til Moses: „Jeg har set dette Folk, og se, det er et haardnakket Folk; og lad mig nu fare frem, at min Brede maa optændes imod dem, og jeg vil fortære dem, og gøre dig til et stort Folk.“ Og Moses bad hdmhygen for Herrens, sin Guds, Ansigt og sagde: „Herre! hvorfor skal din Brede optændes imod dit Folk, som du førte ud af Egypti Land med stor Kraft og med en stærk Hånd? Hvorfor skulle Egypterne tale og sige: Han haver udført dem til det Onde, for at ihjelslaa dem paa Bjergene, og udrydde dem af Jorderige? Vend om fra din grumme Brede, og lad det fortryde dig over det Onde, som du haver talet at gøre dit Folk. Kom dine Tjenere Abraham, Issak og Israel ihu, hvilke du haver svoret ved dig selv og til sagt dem: Jeg vil gøre eders Sæd mangfoldig som Stjernerne paa Himlen; og alt det Land, som jeg haver sagt, vil jeg give eders Sæd, og de skulle eje det evindeligen.“ Saa fortrød det Herren over det Onde, som han havde talet at gøre sit Folk. 2. Moseb. 32, 9—14.

9) For dette Frafalds Skyld stod Herren paa Nippet til at udrydde den hele israelitiske Kirke fra Jordens Overflade undtagen Moses; men formedelst denne gode Mands Forbøn blev Kirken sparet. Og Moses vendte tilbage til dem, og da han saa deres Ugudelighed, fastede han Stentavlerne af sine Hænder og sønderbrød dem, idet han ansaa Menigheden som uværdig til de hellige Ting, som vare skrevne paa dem. Og efter at han havde besalet, at omtrent tre Tusinde af Apostaterne skulde dræbes, vendte han tilbage igen til Herren og sagde: „Ak! dette Folk haver syndet en stor Synd; og de have gjort sig Guder af Guld. Og nu, gid du vilde forlade dem deres Synd; men hvis ikke, da udslet mig nu ogsaa af din Bog, som du haver skrevet.“ Og Herren sagde til Moses: „Hver den, som synder imod mig, vil jeg udslette af min Bog.“ Og nu, gaf, før Folket did, som jeg talede til dig, sigende: „Se, min Engel skal gaa for dit Ansigt; men naar min Tid kommer til at hjemmøge, da vil jeg

hjemføge deres Synd over dem." 2. Moseb. 32, 31—34. Endskønt Herren sparette denne ulydige Nation, vilde han ikke tilgive deres Synd, men sagde, at Alle, som havde syndet, skulde utslettes af hans Bog, og at deres Synd skulde hjemføges over dem.

10) Formedelst dette Frafald vederfores dem et andet stort Onde, nemlig, at Herren unddrog dem sin Nærverelse. Herren havde ledsgaget dem fra Egypten, og havde vist sig for dem paa Bjerget; men deres Synd var nu blevet saa stor, at han aldeles vægredte sig for at gaa med dem længer. Det er sandt, at han tillod Moses fremdeles at blive iblandt dem, og lovede ogsaa at sende en Engel med dem, men han unddrog dem sin egen Nærverelse. Denne skrækkelige Ulykke omtales i følgende Skriftsted: Og Herren sagde til Moses: „Gå, drag op herfra, du og Folket, som du utsørte af Egypti Land, til det Land, som jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob, sigende: Din Sæd vil jeg give det. Og jeg vil sende en Engel for dig; og uddrive de Cananiter, Amoriter og Hetiter, og Pherisiter, Heviter og Jebusiter, til et Land, som flyder med Mælk og Honning; **men jeg vil ikke fare op med dig**, thi du er et haardnakket Folk, at jeg ikke skal fortære dig paa Vejen. Der Folket hørte denne onde Tale, da sørgede de. 2. Moseb. 33, 1—4.

11) Siden gjorde Herren en stor Forskel imellem Folket og Moses. Da Folket gif ind i Tabernaklet for at tilbede, viste Herlighedens Sky sig ikke, men „naar Moses kom til Paulunet, kom Skytøtten ned og stod i Paulunets Dør og talede med Moses“. — — — „Og Herren talede til Moses, Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste.“ 2. Moseb. 33, 9—11. Og Herren sagde: „Mit Ansigt skal gaa med dig, og jeg vil skaffe dig Hvile. Men han sagde til ham: Dersom dit Ansigt ikke gaar med mig, da lad mig ikke opfare herfra.“ 14. 15. Vers. Moses erholdt Øøste om, at Herrens Nærverelse skulde ledsgage ham, og at han skulde indgaa til Hvile; men de Andre forkastedes fra hans Ansigt, og Herren svor i sin Brede, at de skulde ikke indgaa til hans Hvile; de bleve utslettede af den Bog, som han havde skrevet; og Tiden kom, da deres Synder hjemføges over dem, og deres døde Kroppe faldt i Ørkenen. Dette var den bekla-gelige og sørgetlige Følge af deres Ulydighed.

12) Paa de første Stentavler vare nogle af Evangeliets store Principper skrevne, og ligeledes Loven, som tilføjedes samme „for Overtrædelsers Skyld“; men paa de andre Tavler vilde Gud ikke tillade, at Evangeliets højere Lov blev skrevet. De andre Tavler indeholdt derfor ikke de ti Bud, og den ringere Lov, som blev tilføjet. Vi have den inspirerede Oversættelse af 2. Moseb. af Profeten Joseph Smith at tække for denne Underretning. Eftersom Israel brød den første Pagt, sonderbrød Moses de første Tavler, som indeholdt samme. Eftersom de selv havde gjort sig uværdige til den celestiale Lov, regnede Gud dem uværdige til at have deres Navn skrevet i hans Bog, eller at indgaa til hans Hvile. Eftersom de havde forspildt al Rettighed til at blive ledsgaget af hans Ansigt, saa erklærede han sin Beslutning at unddragte sig fra at være blandt dem, og overlod dem til en Engels underordnede Bejledning.

13) Men dette Israels Frafald var ikke saa almindeligt, at det affskar dem ganske fra alle guddommelige Meddelelser og Abenbarelser; thi da Moses steg op paa Bjerget den anden Gang, „kom Herren ned i Skyen og stod der hos ham“; og Moses sagde: „Kære, dersom jeg harer fundet Maade for dine Øjne, Herre, da gaa min Herre, nu midt iblandt os, endskøndt dette er et haardnakket Folk, og tilgiv vor Misgerning og vor Synd, og tag os til din Arv. Og han sagde: Se, jeg vil gøre en Pagt, for alt dit Folk vil jeg gøre underlige Ting, som ikke er skabt i noget Land, eller blandt nogen Hedninger; og alt det Folk, som du er midt iblandt, skal se Herrens Gerninger, at det er forfærdeligt, som jeg skal gøre med dig.“ 2 Moseb. 34, 5, 9, 10. Endskøndt Herren ikke vilde lade sit Ansigt gaa med Israel, lovede han dog Moses, at han vilde gøre underlige og forfærdelige Ting for Israel, saadanne som aldrig tilforn vare blevne gjorte paa hele Jorden. Som Opfyldelse af denne Forøjettelse gjorde Herren store Undergerninger blandt dem fra Slægt til Slægt, i Forhold til deres Rettfærdighed.

14) Medens de vare i Ørkenen, afveg de ofte fra Herren, og efter at de vare komne ind i det forjættede Land, fulgte Frafald paa Frafald, undertiden i den Grad, at aabne Syner og mirakuløse Tilkendegivelser blevne for en Tid tilbageholdte fra dem; og de bleve overgivne som

Fanger i deres Fienders Hænder. Tilsidst blev deres Frafald saa stort, at i Øøbet af tre eller fire Aarhundreder før Kristus, delte de sig i en Mængde stridende Sætter. Abenbaringer og Profetier gaves sjeldent; Undergerninger blev mere og mere sjeldne; Guds Bud blev gjorte ugyldige ved de Aeldstes Traditioner; og alle vare frafaldne undtagen nogle saa, som lejlighedsvis havde Syner, Drømme, Engles Betjening, Profetier og Abenbaringer; saadanne vare Zacharias, Elisabeth, Joseph og Maria, Anna, en Profetinde, Simeon og nogle Hyrder. Men uagtet dette meget store Frafald vedblev dog Præstedømmets Myndighed og Kirken iblandt dem. Frafaldet blev endnu ikke anset som almindeligt, og Riget var endnu ikke revet fra dem.

15) Endelig kom Tiden, da de forkastede deres Messias og Apostlenes Vidnesbyrd og tabte alle Gaver og mirakuløse Kræfter, som deres Fædre nød; derfor forkastede Herren dem, og al guddommelig Myndighed ophørte iblandt dem, og de blev til en Nation af Hyllere og Apostater, uskifte for andet end Ødelæggelse og Hælvedes Dom. Jesus havde forudsagt de Ulykker, som ventede dem, og havde profeteret, figende, at „Guds Rige skulde tages fra Eder, og gives til et Følf, som skulle bære dets Frugter“. Matth. 21, 43. I alle deres tidligere Frafald vare de aldrig blevne saa aldeles fordærvede, at de tabte Riget; men nu vare deres Synder saa store, og deres Frafald saa almindeligt, at Gud besluttede at tage Riget ganske bort fra dem, og give det til Hedningerne, som for en Tid skulle bære dets Frugter.

16) For at fuldkomme denne Forudsigelse befaledes Præstedømmet at vende sig til Hedningerne, hvoraf Tunginder med Glæde annammede Guds Rige og blevne Borgere i samme. Rigets Frugter lagdes oversflødig for Dagen. Saa snart Hedningerne havde annammet det, begyndte de at faa Syner, Drømme, Profetier, Abenbaringer, Engles Betjening, fremmede Tungemaal, Udlæggelse af Tungemaal, Hælbedelser, Undergerninger, og i Korthed alle Rigets Frugter, som Israel havde nydt i deres Retfærdigheds Dage. Guds Riges mirakuløse Frugter blandt Hedningerne vare ikke forskellige fra dem, som havdes i Mose Dage og i de efterfølgende Profeters Dage i Israel. Jøderne blevne styrte, fordi de ophørte at frembringe disse

Frugter, medens Hedningerne annamme den Belsignelse, som Israel tabte.

17) Efter at Israel havde tabt Riget, havde de ikke længere nogen Magt eller Myndighed, som Gud anerkendte; deres Præstedømme, som en Gang kunde velsigne og forbande, blev magtesløst. Deres Forretninger var ligesaa unhyttige, som de hedenske Præsters; deres Skifte og Ceremonier var ligesaa livløse og uvirksomme, som Hedningernes. Gud havde forkastet Nationen ved at unddrage dem Riget med alle dets overnaturlige Frugter; en frygtelig mørk Nats atten lange Aarhundreder er henrunden over hin forbandede og faldne Slægts Hoveder.

18) Jesus sagde, at den Nation, til hvem Riget skulde overgives, skulde velsignes med dets Frugter. Men ere disse Frugter vedblevne? Er Guds Rige forsat blandt Hedningerne indtil nærværende Tid? Disse ere Spørgsmaal af uendelig Vigtighed. Dersom Hedningerne have mistet Guds Rige, ligesom Jøderne før dem, saa er det paa høje Tid, at de skulle gøres opmærksom derpaa. Vi skulle bevise i dette Kapitel, at Hedningerne beholdt ikke Guds Rige efter det andet Aarhundrede af den kristne Tidsregning, at fra den Tid til den nærværende have de ikke haft mere Myndighed til at forvalte de kristne Ordinancer end de frafaldne Jøder; og at alle deres Skifte og Anordninger og Forvaltninger er en Vederstyggelighed for Guds Athyn.

19) Den kristne Kirkes store Frafald begyndte i det første Aarhundrede, medens der endnu vare inspirerede Apostle og Profeter iblandt dem; derfor opregnede Paulus fort før sin Matyrdød et stort Antal, som havde „lidt Skibbrud paa deres Tro“ og „vendt sig til forfængelig Snaf“, idet de lærte, „at Opstandelsen allerede er sket“, og agtede paa Fabler og Slægtregistre uden Ende, syge „for Spørgsmaal og Ordstrid, hvoraf kommer Avind, Trette, Bespottelse, ond Mistanke, og forvendte Handeler af Mennesker, fordærvede i Sindet, berøvede Sandheden, som mener, at Binding er Guds frygt“. Dette Frafald var bleven saa almindeligt, at Paulus erklærer til Timotheus, at „alle de i Asia have vendt sig fra mig“; og efter figer han: „Bed mit første Forsvar mødte ingen, men alle forlod mig;“ han fremstætter endvidere til Titus, at „der ere mange, som ere genstri-

dige og føre forfængelig Snak og bedaare Sindet," „idet de lærer hvad utilbørligt er for slet Bindings Skyld.“ Disse Apostater paaftod uden Twivl, at de vare meget retfærdige; thi Apostelen siger: „De foregiver, at de kende Gud, men fornægter ham med Gerningerne, vederstyggelige som de ere og ulydige og uduelige til al god Gerning.“ Nær ved Slutningen af det første Aarhundrede var Frafaldet blevet saa almindeligt, som vi kunne se i Johannis Abenbaring, at kun syv Menigheder i hele Asia, Afrika og Europa blevne ansete værdige til enten at blive rensede eller velsignede ved Abenbarelvens Øst; og endog disse syv vare blevne saa fordærvede ved de Nicolaiters Lærdom, ved Bileams Lære, og ved Jesabels Boleri og Horeri, og ved at tage deres „første Kærlighed“, og ved at blive „hverken kolde eller varme“, saa at den almægtige ansaa dem, med meget saa Undtagelser, som „lunkne“, og truede med „at udspye dem af sin Mund“ — at kaste dem i „stor Trængsel“ — „bortrydde deres Børn ved Døden“ — stride imod dem med „sin Mundes Sværd“ og „flytte Lysestagen“ eller Menigheden „fra dens Sted“.

20) At dette Frafald, som var blevne saa frygteligt allerede medens inspirerede Apostle var iblandt dem, skulde storligen tiltage, i Stedet for at aftage, er tydeligt af Skrifstens Forudsigelser. Paulus profeterede, at „Kristi Dag ikke skulde komme, førend der kommer et Frafald“; at „onde Mennesker og Bedragere skulde fare frem til det værre, forføre og forføres.“ Som en Grund for den strenge Formaning, som han gav Timotheus, forudsiger han, at den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den fundne Lærdom, men efter deres egne Begæringer tage sig selv Lærer i Hobetal, efter hvad der kildre deres Øren, og de skulle vende deres Øren fra Sandheden, men henvende sig til Fabler.“ Forudsigelserne angaaende Frafaldet vare ikke udtrykte i et ubestemt og usikkert Sprog, men i de klareste og kraftigste Udtale. „Alanden vidner klarligen,“ siger Paulus, „at i de sidste Tider skulle nogle affalde fra Troen og hænge ved forføriske Aander og Djævelens Lærdomme ved deres Hykleri, som taler Løgn, brændemærkede i deres egen Samvittighed.“ Petrus profeterer, at „der skulle komme falske Lærere iblandt eder, som skulle føre over sig selv

en hastig Fordærvelse; og mange skulle efterfølge deres Ryggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vej skal bespottes; og af Gerrighed skulle de med kunstige Ord søge Binding af eder." 2 Petr. 2, 1—3. Disse "Fabler" og "Djævlens Lærdomme" og "fordærvelige Sekter", som falske Lærere skulle indføre i Verden, skulle udgøre de tilkommende Aarhundreders Religion, og gøre Samfundets Tilstand yderst frygtelig. Paulus giver en profetisk Beskrivelse om Religionen i de sidste Dage, som følger: "Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, ulydige mod Forældre, utænemmelige, vanhellige, ukærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kærighed til det gode, Forrædere, fremfusende, opbleste, som mere elsker Vellyst, end de elsker Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft. Fly ogsaa disse! Thi af dem er de, som snige sig om i Husene, og besnære Kvindfolk, som ere betyngede med Synder, og drives af mangehaande Lyster, som lære altid og komme aldrig til Sandheds Erkendelse. Men ligesom Jannes og Jambres imodstode Moses, ligesaa modstaa og disse Sandheden: Mennesker, fordærvede i Sindet, forkastede i Troen; men de skulle ikke faa Fremgang ydermere, thi deres Galskab skal blive aabenbar for alle, ligesom ogsaa hines blev." 2 Tim. 3, 1—9.

21) Det synes af de foregaaende Forudsigelser, at Religionen i de sidste Dage skulle være frygtelig forærret; at dens Lærere, skulle, i Stedet for at være sendte fra Gud ved Aabenbaring, tages af Folket i Hobetal. Disse selv gjorte Lærere skulle vende Folkets Øren fra Sandheden eller fra den sunde Lærdom, og skulle i dens Sted lære "Fabler", "Djævlens Lærdomme", "fordærvelige Sekter", "talende Løgn paa en hyklerisk Maade"; de skulle komme "med kunstige Ord eller med Forfængelighedens højtravende Ord", for at "søge Binding af Folket"; de skulle have "Gudfrygtigheds Skin", men fornegte dens Kraft; de skulle have stor Fremgang i at bedrage Menneskene, thi "mange skulle efterfølge deres Ryggesløshed". Folket skulle finde Behag i disse kraftesløse, djævelske, hykleriske, løgnagtige, fordærvelige og sekteriske Lærdomme, medens Sandhedens Vej skulle

tales ilde om; „og fordi de ikke annammende Sandheds-færighed til deres Frelse, skulde Gud sende dem kraftige Vildefarelsler, at de skulde tro Lægningen, paa det alle de skulde fordommes, som ikke troede Sandheden, men havde Vel-behag i Uretfærdighed.“

22) Saadan skulde Religionen være i de sidste Tider, som den profetisk er blevet beskrevet af de gamle Apostle; og saadan er Religionen i de katolske, græske og protestantiske Kirkesamfund i det nittende Aarhundrede. Forudsigelserne udtaltes for 1800 Aar siden, og Nutidens Kristendom fremviser en fuldkommen Opsyldelse deraf. I Stedet for at have Apostle, Profeter og andre inspirerede Mænd i Kirken, som modtage Syner, Drømme, Åabenbaring, Engles Besjening og Profetiens Gave til Kaldelsen af Embedsmænd og til Kirkens Bestyrelse, have de en ugrundelig, fordcærvet, uinspireret Pave, eller uinspirerede Erkebiskopper, Biskopper, Provster, Prester o. s. v., som have Gudfrygtigheds Skin, men negter aldeles Åabenbarings-Gaven og enhver anden mirakuløs Kraft, som stedse udmerkede Kristi Kirke.

23) Disse selvlavede, kraftesløse, hykkelske og falske Lærere „søger Binding af Folket“ ved at prædike for store Gager, som i mange Tilfælde beløber sig til mange tusinde Kroner aarlig. De og deres bedragne Tilhængere forkaste den Tro, som en Gang overgaves de Hellige. Den Tro, som forдум slukkede Ildens Kraft, tilstoppede Lævers Mund, adskilte Vandene og raadede over Naturens Kræfter, ere affskaffede som unødvendige. Den Tro, som inspirerede Menneskene med Åabenbarings-Gaven, som aabnede Himlene og begreb Hemmeligheder, der var ulovlige at udfige, som udfoldede Synerne om det forbiligangne og det tilkommende, og som nedkaldte Himlenes Engle til at cede og drifte med Menneskene paa Jordens — negtes at være opnaalig i denne Tid. Den sunde Lærdom, som Apostlene læerte, og som satte Menneskene i Besiddelse af disse herlige Gaver og Kræfter, taales ikke nu. Uinspirerede Mænds Lærdomme, Bud, Fabler, Traditioner og Trosformularer sættes nu i Stedet for direkte Åabenbaring fra Gud. „De lære altid, men ere aldrig i Stand til at komme til Sandheds Erfendelse.“ Gisninger, Formodninger, Meninger og maaſke i nogle Tilfælde en Trosbetedelse med Hensyn til Sandheden, er alt, hvad de opnaa,

men „Sandheds Erkendelse“ kommer de ikke til, fordi de negter ny Åabenbaring, som er det eneste Middel, hvorved den kan erholdes. Denne store Mængde af falske Lærere, som have faaet Indpas hos alle Nationer, og bedrage Millioner, modstaa Sandheden, bestride Evangeliets mirakuløse KræFTER og forkaste inspirerede Mænd, ligesom „Jannes og Jambres“ modstod Moses; men „deres Galenskab skal blive aabenbar for alle, ligesom og hines blev“; ja, alle Nationer skulle se de retfærdige Straffedomme, som hastigen skulle udføres over dem; thi de skulle ligesom Pharaohs Hær hastigen udryddes af Jordens.

24) Dersom Åabenbaringerne, som indeholdes i de 66 Bøger af det gamle og ny Testamente, ere de eneste, som skulle modtages, ville det være umuligt for nogen Mand siden Frafaldet at bevise af disse Bøger, at han var faldet af Gud. Bibelen indeholder Beretning om Kaldelser og Beskikkelser af mange, som levede i Løbet af de første 4000 Aar; men den figer ikke et Ord om deres Kaldelse og Beskikkelse, som have levet i Løbet af de sidste 1800 Aar. Nogle, som have set den Forlegenhed, hvori de ere stillede ved at forkaste ny Åabenbaring, har forsøgt at trække sig ud af den ved at paastaa, at de gamle Beskikkelser, som gaves Apostlene, vare tilstrækkelige for alle efterfølgende Religionslærere; men dette stiller dem i en anden ligesaa stor Forlegenhed; thi hvorledes kunde nogen faa at vide, om Beskikkelsen, som gaves Apostlene, er anvendelig paa ham selv eller ikke? Uden ny Åabenbaring kan han aldrig faa det at vide. Apostlenes Beskikkelse bemyndiger sikkertigen ikke „alle“ Mennesker, som monne leve i tilkommende Tider; og om den skulle bemyndige alene „en Del“ af dem, da vilde der visseligen udfordres ny Åabenbaring, for at udpege hvilken Del af dem. Hvis vi derfor kunne indrømme en saa urimelig Forestilling, vilde der alligevel behøves ny Åabenbaring. Men Beskikkelser, som gives til en Mand, kunde aldrig og kan aldrig bemyndige en anden. Menneskene have ikke mere Myndighed til at prædike, døbe og forvalte Evangeliets Ordinancer i Kraft af Apostlenes Beskikkelser end de have til at bestige Storbritanniens Trone i Kraft af Beskikkelsen, som gaves Kong David.

25) Eftersom den engelske og andre protestantiske Kirker ikke bekende at have modtaget nogen ny Beskikkelse ved

Nabenbaring, men derimod paalægge deres Tilhængere at forkaste alt saadant, kunde der spørges: Hvorledes sit de deres Myndighed? Man vilde svare, at de modtog den fra Wickliff, Cranmer, Luther, Calvin og forskellige andre Dissentere fra den katolske Kirke. Men hvor sit disse Dissentere deres fra? De svare: Fra den romersk-katolsk Kirke. Men denne Kirke udelukkede dem som Kætttere, og hvis den havde Magt til at meddele Myndighed, havde den visse- ligen ogsaa Magt til at fratauge dem den. Derfor, der- som den romerske Kirke ikke havde nogen Myndighed, kunde Protestanterne, som den udelukkede, ikke have nogen fra den Kilde. Men om Katolikerne have Myndighed, maa de være den sande Kirke, og følgeligen maa Protestanterne være Apostater; men paa den anden Side, dersom Katolikerne ikke er den sande Kirke, kan de ingen Myndighed have selv, og kunde derfor ikke meddele den til andre.

26) Den engelske Kirke ansære i en af dens Homiljer, at „Lægfolk og Gejstlige, Lærde og Ulærde, Mænd, Kvinder og Børn i alle Tidsalder, Sekter og Klasser i den ganske Kristenhed have været nedfunke i det mest vederstyggelige Afguderi (en frygtelig Ting at tænke sig), og det i et Tidsrum af otte hundrede Aar eller længere.“ Wesley udtrykker i sin 94de Tale den samme Mening; han siger: „Den virkelige Aarsag, hvorfor den Hellig-Alands overordentlige Gaver ikke længere fandtes i den kristne Kirke var fordi de Kristne var blevne Hedninger igen, og havde kun en død Form tilbage.“ Hvis saa er, have „hele Kristenheten uden Undtagelse været nedfunken i det vederstyggeligtste Afguderi i henved otte hundrede Aar“, som den engelske Kirke erklærer, og hvis de ikke selv nu er Kristne, men Hedninger, som Wesley påstaar, fordi de ere blottede for Gaverne, saa spørger vi, hvor Myndigheden var i Løbet af disse otte hundrede Aar, og hvor den nu er? Gud vilde sikkertlig ikke erkende, at „de vederstyggeligtste Afgudsdyrkere“ havde Myndighed; hvis saa er, maatte Juggernauts Dyrkeres Myndighed være lige- saa gyldig som den afgudiske Kristenheds. Men „den ganske Kristenheds“ Afguderi maa have været værre, i Følge oven- anførte Øtring af den engelske Kirke, end andre Afguds- dyrkeres; thi den falder det „det vederstyggeligtste Afguderi“, og erklærer paa det bestemteste, at der var ingen

Undtagelse, hverken blandt Gejstlige eller Lægfolk, Mænd, Kvinder eller Børn — alle vare nedfunkne deri. Efter som dette har været Tilfældet (og vi føler ingen Tilbøjelighed til at bestride det), kunde der umuligt have været nogen paa Jordens, ved hvem Myndigheden kunde være blevet forplantet fra Apostlenes Dage indtil nærværende Tid. Dersør er hele Kristenheden sikkert nok, som Wesley siger, „*Hedninger*“, som ikke have mere Myndighed eller Magt end de hedenske Afgudsdyrkere. Dersom altsaa „den ganske Kristenhed“ have været uden Myndighed og Magt i „800 Aar og længere“, spørge vi: Naar blev Myndigheden gengivet? Hvorledes blev den gengivet? Og til hvilke Mænd eller til hvilket Folk? Den kunde ikke være blevet gengivet til de pavelige Kirkesamfund, thi de paa-staa ikke at nogen saadan Gengivelse har fundet Sted hos dem; den kunde ikke være blevet gengiven til den engelske Kirke eller til andre protestantiske Kirkesamfund; thi de ind-rømme ikke nogen sildigere Abenbaring end det ny Testamente; følgelig beviser deres egne Indrømmelser paa det klareste, at den ganske Kristenhed er uden et hemmynget Præstedømme.

27) Hvem iblandt de forrige Dages Hellige kunde have antaget, at en Folkessægt skulde opstaa, som vilde bekende sig til at tro paa Fortidens Abenbninger, men anse alle nye for at være aldeles unødvendige? Baals Dyrkere havde en følgerigtigere Tro end den faldne Kristenhed, thi de havde et svagt Haab om, at Baal vilde høre og bønhøre dem; men Nutidens Præster forvente ikke, at deres Gud vil sige noget til dem eller deres Tilhængere. Baals Tilbedere anraabte ham fra Morgen til Aften om at give dem en mirakuløs Tilkendegivelse i Elice Paashn; men endog at forvente en overnaturlig Tilkendegivelse eller Abenbarelse nu, anses af Nutidens Religions-Bekendere som den største Taabelighed. Baals Dyrkere, uanset hele deres Taabelighed, nærmede sig altsaa den himmelske Religion i nogle af deres Forventninger mere end dem, der falkeligen falder sig Kristne.

28) Historien om Guds Folk viser fra de tidligste Tider af, at fortsat Abenbaring var den eneste mulige Maade, hvorpaa de kunne lære alle deres Pligter eller Guds Vilje dem angaaende. Det faldt dem aldrig ind at tænke, at de Abenbninger, som gaves de foregaaende

Generationer, vare tilstrækkelige til at vejlede dem i Opfyldesten af alle deres Pligter. En Lære, som forkaster ny Åabenbaring, er en ny Lære, opfundet af Djævelen og hans Haandlangere i det andet Århundrede efter Kristum. Denne Lære modstrider ligefrem den, som de Hellige troede og havde i alle Tidsalderne. At forvende og afskaffe en Lære, fire Tusinde Åar gammel, og indføre en ny i dens Sted, kan ikke ske ved guddommelig Fuldmagt. Men har Forplanterne af denne nye Lære nogen Gang siden dens Opfindelse stadfæstet dens Gyldighed enten ved Skrifsted, Fornuften, Mirakler eller paa nogen anden Maade? Hvis ikke, hvorledes tør de da gøre Brud paa den af Gud grundlagte Orden, og opfinde en ny Lære, som udelukker alle fremtidige Åabenbaringer? Hvorledes tør de udbrede en Lære saa grundforskellig fra, hvad de gamle Hellige nogen Sinde troede eller tænkte paa? Hvorledes tør de paaftaa og lære, at Gud ikke mere vil tale med Menneskene, da han aldrig har undladt i noget Tilfælde at tale med sine Hellige i tidligere Tider? Hvorledes tør de kalde sig Guds Folk og dog forkaste den store, oprindelige og uendeligt vigtige Lære om fortsat Åabenbaring, som altid udmærkede Guds Folk fra ethvert andet? Ingen, uden de mest blinde og afgjorte Fiender til ny Åabenbaring, kunne for et Øjeblik tro Bibelen og paa samme Tid tro, at de gamle Hellige og Kristenhedens faldne Kirkesamfund begge var Guds Folk; den ene Klasse troede paa Læren om fortsat Åabenbaring, stadfæstet ikke alene ved flere tusinde Åars Erfaring, men ogsaa ved en fortsat Rekke af Mirakler i hint lange Tidsrum, medens den anden Klasse har aldeles udelukkende denne himmelske Lære fra sig, og som et Erstatningsmiddel, opfundet ved uinspirerede Mænds Hjælp, „Religions-Artikler“, „Trosbekendelser“, „Kirkefugt og Bodssøvelser“, „Skrift-Fortolkninger“ o. s. v. Hvo, der har Kundskab om disse to Religions-Systemer, saa vidt forskellige og hinanden saa modsatte, vilde være saa djærve eller uguadeligt formastelige, at kalde de sidstnævnte Kristne eller Guds Kirke?

29) Da Læren om fortsat Åabenbaring altsaa altid blev troet af de Hellige, burde der ikke fordres af nogen at bevise Nødvendigheden af en saadan Lærdoms Bedbliven. Hvis det var en ny Lære, som forhen aldrig var

bleven indført i Verden, vilde det være nødvendigt at stadsfæste dens guddommelige Oprindelse; men eftersom det er en gammel Lære, stadsfæstet for Aartusinder siden, og som aldrig har ophørt at blive troet og nydt af de Hellige, vilde det være den største Formastelse at drage den i Twibl i denne Tid, og af denne Aarsag vilde det synes overflødig at forsøge paa at bevise Nødvendigheden for dens Vedbliven. I Stedet for at kræve af nogen at gøre dette, har alle Folk Ret til at opfordre alle Fornægttere af ny Aabenbaring i de sidste atten Aarhundreder at komme frem med deres stærke Bevisførelse og Grunde for Bruddet paa den gamle, grundfæstede, himmelske Orden, og Indførelsen af en ny Lærdom, saa aldeles forskellig fra den gamle. Hvis de ønske at saa nogen til at tro deres nye Lærdom, saa lad dem bevise, at den er af guddommelig Oprindelse, thi ellers ville alle Folk være retsædiggjorte om de forkaste den og fremdeles holde fast ved den gamle. Da Jesus kom og afskaffede den gamle Mose-Lov og indførte et nyt Religionssystem, stadsfæstede han dets guddommelige Oprindelse ved det uimodsigeligste Vidnesbyrd, idet baade han og hans Tilhængere udførte de herligste Mirakler. Dersom nu Fornægttere af ny Aabenbaring ville bringe saa store Vidnesbyrd som Jesus og hans Tilhængere gjorde, for at stadsfæste deres nye Lærdom, saa kunde de med noget Skin af Ret opfordre Menneskene til at tro paa den; men de have endnu ikke givet Verden andre Beviser end deres egne Formodninger. Vi opfordres til at forkaste en Lære, som er meget ældre end Mose-Lov, og af langt større Vigtighed, og til, i dens Sted, at antage uinspirerede Mænds Lærdomme, som udelukke alle nye Meddelelser fra Himlen; og endnu er ikke et Bevis tilbudt Verden til Stadsfæstelse af denne nyopfundne Religion. Hvor besynderligt er det ikke, at nogen nogen Sinde skulde være blevet bedragen ved saadan Urimeligheder! Hvor ufatteligt og forunderligere er det ikke, at Millioner endnu holder fast ved dette frygtelige Bedrageri!

30) Naar en Lærdom er blevet indført ved guddommelig Myndighed og er blevet troet og nydt af Guds Folk uden Undtagelse i alle Tidsalderne, saa er det ikke uformuftigt at antage, at en saadan Lærdom skulde vedblive blandt de Hellige i alle tilkommende

Tider, med mindre nogen Grund kan paavisés for dens Ophør; for Eksempel, Læren om Tro, Omvendelse og Syndsforsladelse blev indført og lært ved guddommelig Myndighed straks efter Faldet, og blev, ligesom Læren om fortsat Abenbaring, annammet og nydt af alt Guds Folk indtil Apostlene hensov. Dersom nu et Folk havde opstaaet i det andet Aarhundrede efter Kristus, som udslettede nogen af de anførte Grundlæromme af deres Religion, vilde ikke en saadan ny opfundne Religion være blevet anset for et stort Bedrageri, og alle dens Indstiftere for de nedrigste Bedragere? Vilde ikke Opfinderne af en saadan Religion i det mindste være blevne opfordrede til at fremvise nogen Bemindigelse eller Grund for saaledes at opnæve en Lærdom, som de endog selv vedblev at indrømme Nødvendigheden af i alle foregaaende Tidsalder? Dersom Tro, Omvendelse, Syndsforsladelse og fortsat Abenbaring var nødvendig i fire tusind Aar, hvad Grund kan da fremsættes for, at nogen af disse himmelske Grund sætninger nogen Sinde senere skulde blive unødvendige? Dersom det andet Aarhundrede valgtes som det minder værdige Tidsrum for Opnævelsen af en vigtig, fra Begyndelsen af, stadfæstet og bestaaende Religions-Grund sætning, og for Indførelsen af en ny Religion, forskellig fra, hvad Guds Folk nogen Sinde forhen havde, da maa det i Sandhed være et Tidsrum af stor Vigtighed i Menneskeflægtens Historie. Men det store og uendeligt vigtige Spørgsmaal er: Hvorledes skulle Menneskene kunne vide, at denne pludselige og uventede Forandring i den himmelske Religion blev frembragt ved guddommelig Myndighed? Har dens Udbredere nogen Sinde stadfæstet dens guddommelige Myndighed? Har dens Udbredere nogen Sinde stadfæstet dens guddommelige Troværdighed paa nogen Maade? Hvis ikke, maa de være de sletteste og farligste Bedragere, der nogen Sinde vancerede vor Jord, idet de ikke alene forførte nogle Faa, men mange Millioner, og for dærvede alle Nationer med deres vederstyggelige og Sjæle fordærvende **Frafald.**

31) En Lære eller Grund sætning, stadfæstet ved guddommelig Myndighed, udfordrer guddommelig Myndighed til at afslaffe den. Det, som er grundfæstet af en højere Magt, kan ikke opnæves af en ringere. Dette

kan smukt oplyses ved Verdens Riger, Regeringer og Magter. Enhver har sit lovgivende Departement; denne Magt er under Tiden overdraget til en lovgivende For-samling, under Tiden til en Konge, Dronning eller Kejser. Naar nogen af disse Magter udgive Love til Folkets Bedste, anses de for at være i Kraft og bindende for alle Borgere, indtil den lovgivende Magt op-hæve dem, og gør Folket bekendt med en saadan Til-bagefaldelse. Private Borgere eller ringere Magter kunne aldrig ophæve det, som var udgivet og forordnet af højere Autoriteter. Dersom Kongen udgiver en Lov, da kan ingen uden Kongen opfæve den. Dersom Folket skulde tage sig for at opfæve og afskaffe Loven, vilde det anses som en Oprørshandling imod Regeringen. Ligeledes om Kongen skulde indrømme sine Undersaetter visse Rettigheder og Begunstigelser, vilde ingen ringere Magt have Ret til at erklære saadanne lovmæssige Ind-rømmelser for ugyldige — Ingen vilde have Ret til at sige, at Begunstigelserne, som vare indrømmede af Kon-gen til Bedste for hans Undersaetter, vare afskaffede. Den Magt, som indrømmer Rettigheder og Begunstigelser, kan alene tilbagekalde dem. Undersaetterne have ingen Ret til at antage, at en Lov eller Rettighed er afskaffet, med mindre den lovgivende Magt har gjort Folket be-kendt dermed. Saaledes er det ogsaa med Guds Rige. Gud er Kongen; han er den retmæssige Lovgiver for alle Rigets Børn; han har forordnet visse Rettigheder og Begunstigelser, som alle kunne nyde; han har givet dem alle Ansøgsret med det sikre og bestemte Øfste, at han vil høre og bønhøre. Disse Rettigheder og Begunstigel-ser nødes i omrent fire tusinde Aar af alle Undersaaterne i hans Rige; de ansøgte Kongen om at vise dem ved Åabenbaring mange store og herlige Ting, hvilket han i Følge sin Forjættelse gjorde. Blandt de forjætte-de Rettigheder og Belsignalser, som den store uforander-lige Lovgiver forundte, kan nævnes det Privilegium at samtale med ham og hans Engle, og at modtage Kund-skab ved Syner, Drømme og den Hellig-Aands Åaben-barelse og Profeti. Efter at have nydt disse forundte Rettigheder i mange tusinde Aar, tiltog Folket sig paa en Gang den Myndighed at erklære dem for ugyldige, og gjorde saaledes aabenbart Oprør imod den Almæg-

tiges Regering. O! hvilket gruligt Ansvar hviler der ikke paa dem, der saaledes have vovet at affskaffe og erkære det for ugyldigt, som Gud havde indstiftet!

32) Hvad vilde Følgerne blive, om en Del af Storbritaniens Indvaanere stod op imod nogle af de kæreste og dyrebareste Rettigheder, som den lovgivende Magt har indrømmet, og som ere blevne nydte af Undersætterne i mange Generationer? Vilde de ikke blive ansete for at være i Oprørstilstand? Vilde de ikke blive grebne og førté for de rette Domstole, dømte og straffede som skyldige i Højforræderi? Hvor langt sværere Straf maa da ikke den kristne Verden faa; thi dens Brøde er af langt større Omfang! Folk have ikke gjort Oprør imod de jordiske Regeringer, men imod den himmelske Regering; de have affkaffet og erkære det for ugyldige de helligste Rettigheder, som er indrømmet af Kongernes Konge, og gjort Oprør imod ham. Hvis Oprør imod de jordiske Regeringers Love ville paadrage de Paagældende Dødsstraf, hvad maa da ikke Straffen blive for dem der gør Opstand imod den himmelske Regering! O, Kristenhed! hvad har du gjort? du har tillukket Himmelens Dør for Jordens Nationer! du har gjort Himmel ligesom Kobber, saa at den ikke lettelig kan gennemtrænges. Du har forkastet Abenbaringens Nøgle, og saaledes affkaaret al Forbindelse med de himmelske Verden! du har ophævet og tilintetgjort de indrømmede Begunstigelser og de helligste Rettigheder, beskikkede af Gud til hans Helliges Trøst, Undervisning og Fuldkommengørelse! du har tildækket Himlene med et mørkt Slør, og indhyllet Jordens i Vildfarelsens sorte Kaabe! O, Kristenhed, hvad vil du gøre! og hvor vil du skjule dig paa din Hjemsgørelsес Dag — paa den Almægtiges grumme Bredes Dag! Bjergene og Højene ville ikke dække din Skam eller skjule din Brøde for hans Øje, som gennemskuer alle Ting! Omvend dig dersor fra din store Ondskab, o du store Sjælefordærver; opløft ikke længere din Røst imod Abenbaringens herlige Gave; fornægt ikke længere Guds Folks indrømmede Rettigheder; modskæt dig ikke længere Engles Betjening og Nydelsen af Syns- og Profetisk-Gave; søg ikke længere at forkaste det, som Himmel har forordnet og som Guds Børn nød i fire tusind Aar. Husk, at guddommelige

Gaver og guddommelige Love alene kan ophøves ved guddommelig Myndighed.

33) Kristenhedens Teologer sige, at Gud har affkaffet Aabenbarings-Gaven som ikke længere nødvendig. Men det har aldeles flaaet fejl for dem indtil denne Dag at paavise den Aabenbaring, som indeholder denne Tilbagefaldelse. Det gamle Testamente indeholder den ikke; ej heller det ny Testamente. Naar Tilbagefaldelsen ikke findes i Bibelen, hvor skal den da findes? Dette er et Spørgsmaal af stor Vigtighed! Hvis der er et saadant Tilbagefaldelses-Dokument, saa maa det være et Steds, hvor det kunde kendes af disse Teologer? Vi opfordre Kristenheten til at komme frem med **Genfaldelses-Loven** af deres hellige Arkiver. Lader os undersøge den; lader os se, hvad Gud har sagt om, at Verden har faaet Aabenbaring nok; lad os se, hvad Tid Genfaldelsen blev given, naar den traadte i Kraft, hvorlænge den skal gælde, og om der er nogen Sandsynlighed for en Tilbagegivelse af de forrige Rettigheder! Ingen kan anse denne Opfordring til at fremlægge Genfaldelses-Loven for urimelig. Hvis Gud har beskifket en saadan Lov, saa er det billigt, at vi skulle kende den. Teologerne sige, at de kende den; hvorfor da ikke lade Folket se Loven, paa det de ogsaa maatte lære den at kende? Hvorfor holde dem i Mørke og Uvidenhed des angaaende? Hvis en saadan Lov findes, saa kom frem med den! Jø kunne ikke sige, at denne Lov ikke er af megen Vigtighed; thi visseligen, dersom Gud har udgivet en Lov, som affkaffer Aabenbarings-Gaven, Profetie-Gaven, den Gave at se Syner og Drømme ved Aanden, Engles Betjening, og alle andre mirakuløse Gaver, som Guds Folk blandt alle Nationer og i alle Slægter have nydt i 4000 Åar — dersom han har affkaffet alle disse indstiftede og herlige Rettigheder fra Kirken ved en Genfaldelses-Lov, da maa den være en af de vigtigste Love, som nogen Sinde er blevet meddelt Mennesket; det er en Lov, som enhver burde være vel bekendt med, og Ingen burde hindres fra at læse og undersøge den.

34) Da Gud affkaffede Mose Lov, beholdt han ikke den Kendsgerning for sig selv, men han forkyndte Folket tydeligen, ikke alene at den var affkaffet, men ogsaa de

nye Bud, som indførtes i dens Sted. Mose Lov paa-lagde en Mand at give Skilsmissebrev, dersom han øn-skede at forskyde sin Hustru; men Jesus ophævede dette Bud, og gav et nyt i dets Sted. Mose Lov bød Folket „at holde Herren deres Eder“; men Jesus ophævede dette Bud, og bød Folket „aldeles ikke at sværge“. Mose Lov fordrerde „Øje for Øje, og Land for Land“; men Jesus ophævede ogsaa dette Bud og bød Folket: „J skal ikke sætte eder imod det onde.“ Her have vi altsaa en Ophævelses-Lov, som afflappede Mose Lov, og en ny Lov, som indførtes i dens Sted; begge aaben-baredes i fuldkommen Tydelighed; der er ingen Twivl eller Uvished, hverken om, hvad der tilbagefaldtes, eller om, hvad der sattes i Stedet.

Dersom det ansaas for nødvendigt at aabenbare for Menneskene, at visse Rettigheder, indrømmede ved Mose-loven, blev afflappede, hvor langt nødvendigere var det da ikke, at Menneskene skulde kende Tilbagefaldelsen af Belsignelser og Rettigheder, som bare langt størrer og vig-tigere end Mose Lovs! • Vilde Gud gøre sig saadan ser-deles Image for at forkynde Mennesket Mose Lovs Af-flappelse, og dog lade det i fuldkommen Uvidenhed med Hensyn til Aabenbarings-, Syns-, Profeti-Gaven o. s. v? Mose Lov „tilsøjedes for Overtrædelsers Skyld“ og gaves „paa Grund af deres Hjerters Haardhed“; Paulus talder den „en Lov om fødelige Anordninger“; derfor kunde Menneskelsægten med Rette forvente dens Ophævelse. Men ingen kunde for et Øjeblik have antaget, at Herren vilde ophæve og afflasse saadanne store og herlige Gaver, som Teologerne nu erkære for unødvendige. Men hvad der synes endnu forunderligere er, at han skulde ophæve Rettigheder, der ej alene var indrømmede i den mosaiske Hus-holdning, men lige ned til Slutningen af det første Kar-hundrede, og dog ikke give os nogen Underretning om en saadan Afslappelse.

35) Men den faldne Kristenheds Gejstlige forfegter, at Gud har afflappet disse dyrebare Gaver, og vi opfordre dem nu til at sige os, hvoraf de vide det. Har Gud aabenbaret det for dem? Nej, sige de, Gud aabenbarer ikke noget i denne Tidsalder. Lærte J det fra gammel Aabenbaring? Hvis saa er, opfordre vi eder i Herrens Navn, dersom J sætte Pris paa eders egen og andres

Sjæles Frelse, at vise os Abenbaringen, at vi ogsaa maa lære den at kende. Dersom I ikke gør dette, vil det anses som om I ikke kender nogen saadan Ting, men at I ere komne til Folket, ligesom Achabs Profeter, med en Løgn paa eders Læber for at bedrage, opsluge og ødelægge. O, I Præster i den nyere Kristenhed, I Fjender af ny Abenbaring; hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom? Hvor mange Millioner af gode og retskafne Mennesker have I ikke bedraget ved eders snedige List og hykkelske Løgne! Hvor mange Millioner vilde ikke have paafaldet Gud i Tro om Abenbanger, Profetier, Syner, Engles Betjening, og modtaget disse dyrebare Belsignelser, havde det ikke været for de ugudelige, vederstyggelige og sjælefordærvende Bilsfærsler, som I have indprentet i deres Sind ved at sige dem, at disse Ting varer ophævede og affkaffede.

36) Hvor smertelig end denne Betragtning er, er dog intet mere sandfærdigt end at Frafaldet med alle dets gruelige Følger er uudsletteligen blevet stemplet paa alle de katolske, græske og protestantiske Kirkesamfund i de sidste 1800 Aar. Frafaldet drev den kristne Kirke bort fra Jorden til Himlen med alle dens Myndigheder og Præster. Almindeligt Frafald blev alene tilbage til Forbandelse for alle Nationer med dets hykkelske og ubemyndigede Paastande.

37) Vi ville nu stride frem til at bevare nogle Indsigelser, opkastede imod et almindeligt Frafald:

For det første indvendes der, at Frelserens Forjettelse, nedskreven i Matth. 28, 16—20, ikke kunde opfyldes, uden at Kirken skulle vedblive at være paa Jorden. Disse Skriftsteder lyder saaledes: „Men de elleve Disciple gif til Galilæa til det Bjerg, hvor Jesus havde bestilt dem. Og der de saa ham, tilbad de ham; men nogle tvivlede. Og Jesus traadte frem, talte med dem og sagde: Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden. Gaa derfor hen og lære alle Folk, og dyber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Hellig-Alands, og lære dem at holde alt det, som jeg har befalet eder; og se, jeg er med eder alle Dage ind til Verdens Ende.“ Katolikkerne fremføre det Argument, „at Apostlene selv skulle blot opnaa et Menneskes almindelige Alder; derfor tilhører den Beskiffelse at prædike og gøre Forretning tilligemed Forjettelsen om den guddommelige Bistand, Apostlenes Efter-

følgere ligesaa meget som Apostlene selv. Dette beviser, at der maa have været en uafbrudt Rekke af saadanne Efterfølgere af Apostlene i enhver Tidsalder siden deres Tid; det vil sige, Efterfølgere til deres *Lærdom*, til deres *Myndighed*, til deres *Orden* og til deres *Mission*. Heraf følger, at intet som helst religiøst Samfund, der ikke kan spore sin Succession i disse fire Punkter op til Apostlene, har nogen Fordring paa den karakteristiske Titel *apostolisk*. Dette Argument har jeg givet ordret efter en af deres lærde Biskopper, den højærverdige Doktor Milner. Dersom det nu blev indrømmet, at denne Beskiffelse og Forjættelse af vor Frelser tilkom Apostlenes Efterfølgere (hvilket vi paa ingen Maade indrømme), vilde det end ikke staa i de katolske Presters Magt at gøre Krav paa Beskiffelsen og Forjættelsen, førend de kunde bevise af Skrift og Tradition, som de sige er deres Tros eneste Rettesnor, at enhver af dem var de virkelige Personer, der skulle være de sande Efterfølgere; men dette kan de ikke. Derfor have de ikke mere Krav paa Beskiffelsen og Forjættelsen end de hedeniske Prester have.

38) Men vi indrømme ikke, at Forjættelsen — „Se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende“ — havde Hensyn til nogen som helst uden alene de elleve Disciple, der omtales i det 16de B., hvilket i Følge en tidligere Aftale havde begivet sig til et Bjerg i Galilæa; de var de eneste Personer, som han talte til, og som han gav denne store Forjættelse. „Men“, siger Doktor Milner, „de skulle funopnaa et Menneskes almindelige Alder,“ og følgelig drager han den Slutning, at Forjættelsen kunde ikke opfyldes for dem uden Efterfølgere. Efter denne kuriøse Slutning af den lærde Biskop, maa Herren have forsaget de elleve Disciple, saasnart som de døde; thi dersom han indrømmer, at Jesus vedblev at være med dem efter deres forfrænkelige Legemes Dødsperiode, og at han vilde vedblive at være med dem lige til Verdens Ende, hvorfor skulle der da behøves Efterfølgere, for at Forjættelsen kunde opfyldes? Bevis at Jesus ikke har været med de elleve Apostle fra deres Dødsstund indtil nærværende Tid, og at han ikke vilde være med dem „lige til Verdens Ende“; og efter at *I* har bevist dette, ville *I* bevise, at Jesus har brudt sit Ord; thi at være med Apostlenes Efterfølgere er ikke at være med

dem. Men enten Apostlene havde Efterfølgere eller ikke, vil Jesus altid være med dem; og vil bringe dem med sig, naar han vil vise sig i sin Hærighed, og de skulle sidde paa Troner og dømme Israels Hus i Løbet af det store Millennium, medens Jesus ikke alene vil være med dem, men vil regere med dem lige til Verdens Ende. Der er altsaa intet i denne Jesu Forjættelse, som giver den fjernehste Anledning til, at en apostolisk Følgerække eller Kristi Kirke skulle vedblive paa Jordens.

39) For det andet gøres der den Indvending, at dersom Kristi Kirke ikke fortsattes, da maa Helvedes Porte have faaet Overhaand over den; og de henviser os til hint opmuntrende Skriftsted hos Matthæus (16, 18), der lyder saaledes: „Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus (hvilket betyder en Klippe), og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Helvedes Porte skal ikke faa Overhaand over den.“ De slutter heraf, at dersom Kirken har ophørt at være til, saa har Helvedes Porte faaet Overhaand over den, og Jesu Forjættelse er gjort til Løgn. Men vi siger Katolikerne, at Kristi Kirke ikke have ophørt at eksistere, ej heller er Petri Tilværelse ophørt, men baade Kirken og Petrus ere i Himmel, hvor Helvedes Porte og Pavedømmets vederstyggeelige, sjælefordærvende Bedragerier ikke kunne naa dem. Helvedes Porte have faaet og vil vedblive at have Overhaand over den katolske Skøgemoder og over alle hendes protestantiske Østre; men hvad Kristi apostoliske Kirke angaa, hviler den sikkert i den evige Lyk-saligheds Boliger, hvor den vil forblive indtil den frafaldne katolske Kirke med alle dens Paver og Bisopper tilligemed alle dens Skøgedøtre skulle nedstyrtes til Helvede; da vil der blive sagt: „Fryder eder over den, du Himmel og de hellige Apostle og Profeter, thi Gud har hevnet eder paa dem!“ og derefter vil der blive hørt „en høj Røst af en stor Skare i Himmel, som sagde: Halleluja! Saliggørelsen, Eren, Prisen og Magten være Herren vor Gud! Thi sande og retfærdige ere hans Domme, at han haver dømt den store Skøge, som fordærvede Jordens med sit Hæreri, og at han haver krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand. Og de sagde anden Gang: Halleluja! og hendes Røg opstiger i al Ewighed.“ Og saaledes ville Katolikerne og Protestanterne, naar de høre alle Himmelene og alle de hellige Apostle og Profeter fryde sig over Babylons Fald,

faa at vide, at Kristi Kirke endnu eksisterer i Himlen, og at Hælvedes Porte ikke have faaet Overhaand over den; da ville de erfare, hvor den apostoliske og profetiske Kraft er; da ville de se Forskellen mellem Kristi Kirkes Herlighed og deres egne brændende Kvalers Glædighed og Usselhed.

40) I de foregaaende Kapitler have vi tydeligt fremsat Evangeliets første Principer, som det lærtes fordum, nemlig dets Bud, dets Ordinancer og dets Velsignelser. Vi have beskrevet Guds Riges fordums Organisation; vi have opregnet de mirakuløse Gaver og Kræfter, som blev forjættede til de Hellige; vi have vist det gamle Mønster paa Kristendom, medens vi i dette Kapitel have opholdt os ved det store og almindelige Frafald og den kristne Kirkes Vorttagelse fra Jordens som Følge deraf; vi have fremhævet dette Frafalds Hovedtræf, som det har været i de sidste atten Aarhundreder, og vi have vist, hvor tydeligt Apostlene forudsaa samme, og hvor nysagtigt deres Forudsigelser ere blevne opfyldte.

41) Og nu, kære Læser! har du omhyggeligt læst foregaaende Kapitler? Har du søgt i Bibelen efter Oplysning i alle disse vigtige Punkter? Har du sammenlignet den Grundvold, hvorpaa du bygger, med Jesu og hans Apostles Ord? Har du alvorligt bønfaldet Herren om at oplyse dig? Hvis du har gjort alt dette, da maa du visseligen være overbevist om, at hvad vi have skrevet er Himlens evige Sandhed. Du kan ikke undgaa at se, at hele Jordens har været under Herredømmet af et stort Mørke og Frafald i mange henrundne Aarhundreder, at den sande Kristendom er opført, at Guds Rige for mange Aarhundreder siden toges fra de faldne Hedninger, ligesom det forud toges fra de uguadelige Føder. Under disse frygtelige Omstændigheder have Nationerne henslæbt en elendig Tilværelse under Præstelistens Herredømme og Tyranniets Færnhaand.

42) Men kære Læser! bliv ikke mismodig; fortvivl ikke. Profeterne og Apostlene have klarligen talt om en Tid, da Lyset atter skalde bryde frem udaf Himlene, da Guds Rige skalde oprettes for aldrig mere at ødelægges, da alle Riger skalde aldeles tilintetgøres, og Uguadelighed ikke skal herske blandt Menneskene i tusinde Aar.

Ottende Kapitel.

Guds Rige i de sidste Dage,

eller

Forberedelserne for Kristi anden Tilkommelse.

Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage. — Dets Beliggenhed mellem Bjærgene. — Evangeliets Gengivelse ved en Engel. — Dets Forkyndelse overalt. — Indsamlingen af Rigets Born. — Det store Babylons Fal, eller den faldne Kristenheds Undergang.

1) Der er aldrig sket nogen Tildragelse af saadan Storhed og Vigtighed, som Kristi Komme for at regere paa Jordens; og derfor har den tiltrukket sig de Helliges Opmærksomhed i alle Tidsalderne. Alle have skuet hen til den Dag som en fuldkommen Opsyldelse af alle deres Forhaabninger. Det er en lykkelig Periode, da de Retfærdige skulle modtage deres fulde Belønning; det er Tiden for Opstandelsen af de retfærdige Døde; det er Dagen, da Synd og Sorg skulle ophøre; det er Hviledagen — Fredens Millennium — Begyndelsen af et aldeles nyt Tidsaffnit for vor faldne Verden.

2) Er det fornuftigt at antage, at Kristus vil komme tilbage til Jordens for at regere paa den for et tusinde Aar uden forud at berede Vejen for denne den underfuldeste af alle Tidsperioder! Af hvad Beskaffenhed vil denne Forberedelse være! Kan der ske nogen mindre Forberedelse end at tilbagegive Jordens den sande evangeliske Kirke? Da der ikke har været nogen sand Kirke paa Jordens i en tolv eller femten Aarhundreder, vilde et af de første Trin til Forberedelsen for den anden Tilkommelse være at genoprette den kristne Kirke paa Jordens. Nu vel, et Foretagende af denne Slags og af saa stor Vigtighed vilde sandsynligvis være Genstanden for de gamle Profeters Spaadomme, hvilket vi ogsaa finder at være Tilfældet. Daniel taler udtrykkelig i sit andet Kapitel om Oprettelsen af de sidste Dages Kirke, eller som han meget passende kalder den, Guds Rige fremstillet ved en Sten.

3) „Men i de samme Kongers Dage skal Himlens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindeligen, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gøre Ende paa alle hine Riger, men det, det skal bestaa evindeligen. Efterdi du saa, at der blev afhugget af Bjerget en Sten, som skete ikke med Hænder, og den knusede Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet, saa haver den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal ske efter dette; og denne Drøm er fast og Udtydningen derpaa er vis.“ Daniel 2, 44, 45.

4) Den samme store Tildragelse omtales ogsaa i det 34te og 35te Vers i samme Kapitel, som følger: „Du saa dette, indtil der blev en Sten afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jernet og Leret, og knusede dem. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knuste til sammen, og var ligesom Avner af en Lo om Sommeren, og Beiret optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Sten, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg, og opfyldte al Jordnen.“

5) Det Rige, som Himlens Gud skulde opreise, har af Mange været antaget at mene den Kirke eller det Rige, som grundlagdes paa Jordnen ved Messia første Komme; men den Mening er aldeles fejlagtig, hvilket vi nu vil skride til at bevise.

6) Tiden for den gamle Kirkes Organisation stemmer ikke overens med den i Profetien antydede Periode. „I de samme Kongers Dage skal Himlens Gud opreise et Rige.“ I hvilke Kongers Dage? Vi svare, i de Kongers eller Rigers Dage, som fremstilles ved Fødderne og Tæerne af det store Billedet, der vistes Nebucadnezar i Drømmen. Dette er tydeligt af det 34te Vers: „Du saa dette, indtil der blev en Sten afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jernet og Leret og knusede dem.“ Nebucadnezar saa en Følgerække af Riger, ethvert fremstillet ved forskellige Dele af Billedet. Hans eget Rige fremstilles ved Guldhovedet. Næst i Rækken var de Meders og Persers; det tredie var det macedoniske under Alexander; det fjerde var det romerske. Disse fire Riger fremstilles ved Hovedet af Guld, Brystet og Armene af Sølv, Bugen og Lænderne af Kobber, og Benene af Jern, og for at Billedet kunde

være fuldstændigt, maatte Fødderne og Tæerne dannes; disse dannedes af de adsplittede Dele af det romerske Rige, idet de ti Tæer forestillede de ti Riger, som voksede ud af Jern-Benene, eller det østlige og vestlige romerske Rige; eller med andre Ord, Billedets Fødder og Tæer forestillede alle de afbrudte Dele af det en Gang saa mægtige romerske Rige, hvilke have været til eller skulle være indtil det hele Billedet blev aldeles tilintetgjort. Alle de europæiske Riger, tillige med de Nationer af europæisk Oprindelse, som nu bebo Amerika, ere Fødderne og Tæerne af det store Billedet, som vistes Kongen af Babylon.

7) Det romerske Monarki var det sidste, som herskede over det østlige Kontinent med næsten almindeligt Herredømme. Alle Riger og Herredømmer, som siden ere udprungne fra det, have sammenlignelsesvis været svage, hvilket bogstaveligt er forudsagt i Profetien.

8) Mange Aarhundreder førend disse Fødder og Tæer dannedes, grundlagde Frelseren sin Kirke paa Jordens ved sit første Komme. Dette tildrog sig i Jern-Benenes Dage; og saa stærkt og kraftigt var Jernriget, at det den Gang „førte Strid imod de Hellige, og fik Overhaand over dem.“ Daniel 7, 21. „Og han skal være stærk, dog ikke ved hans egen Kraft; han skal underligen fordærve, og have Lykke, og udrette det; og han skal fordærve det mægtige og hellige Folk.“ Daniel 8, 24. „Og de, som handle ugrundeligen imod Pagten, skulle han komme til at hylle, med smigrende Ord; men Folket, de, som kender deres Gud, skulle styrke sig, og udrette det. Og de forstandige blandt Folket skulle undervise Mange; og de skulle falde ved Sværd og ved Ildslue, i Fængsel og i Rov, mange Dage. Og naar de falde, skulle de blive hjulpne med en lidet Hjælp; og Mange skulle føje sig til dem med smigrende Ord.“ Daniel 11, 32—34.

9) Den samme ugrundelige Magt beskrives af Johannes, Abenbareren, under Navn af Dyret med de syv Hoveder og de ti Horn; han siger: „Og al Jordens forundrede sig, og fulgte efter Dyret. Og de tilbade Dragen, som havde givet Dyret Magt; og de tilbade Dyret, og sagde: Hvo er Dyret lig? hvo kan stride imod det? Og en Mund blev det given til at virke i to og fyrrække Maaneder. Og det oplod sin Mund til Bespottelse imod Gud, at bespotte hans Navn og hans Paulun og dem, som bo i

Himlen. Og der blev givet det at føre Krig imod de Hellige og at overvinde dem; og Magt blev det given over hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk." Aab. 13, 3—7.

10) I disse Skriftsteder forudsiges der klarligen, at de Hellige, som udgjorde Kristi Kirke og Rige, skulde paafores Krig; og at Dyret, understøttet af Dragen eller Djævelen, skulde faa Overhaand, overvinde og ødelægge dem; og at de skulde falde ved Sværdet, ved Ilden og ved Fængsel; og Mange skulde forsage den hellige Bagt, og Mange skulde føje sig til dem ved smigrende Ord; og faa fuldstændig skulde Dyrets Sejr være, at hele Verden skulde forundre sig og følge det, og tilbede Dragen, som havde givet det Magt, „og Magt blev det given over hver Stamme, hvert Tungemaal og hvert Folk".

11) Hvor blev da Kristi Rige af, som grundlagdes ved hans første Komme? Det blev optaget til Gud og hans Throne, efter at have gennemgaaet stor Trængsel, medens det var paa Jordens; og efter som Verden var uoverdig til et faa herligt Rige, flyede det fra Jordens til Himlen; og alle Stammer, Tungemaal og Folk blevet ladte uden det mindste Spor af Riget iblandt dem, undtagen dets gamle Historie, falset det Ny Testamente.

12) Da Jordens Magter have bortdrevet Kristi Rige fra Menneskene fordom, og aldeles forvist det fra Jordens, faa er det klart, at det ikke var det Sidste Dages Rige, som Daniel forudsagde skulde aldeles ødelægge Billedet. Kristi første Komme var altsaa ikke den Tid, da Stenen skulde afhugges af Bjærget uden Hænder. Det store Billedet førte Krig imod det Første Dages Rige og overvandt det, medens det Sidste Dages Rige vil slaa Billedets Fødder og Tæer, og den hele blandede og fordevede Masse vil blive knust. Kristi første Dages Rige opreistes i Jern-Benenes Dage; men Guds Sidste Dages Rige opreistes, efter at Fødderne og Tæerne var blevne dannede. Det Første Dages Rige skulde udryddes af Jordens, men det Sidste Dages Rige skulde aldrig tilintetgøres, men bestaa evindeligen og blive et stort Bjærg, der skulde opfylde hele Jordens.

13) Man maa erindre, at Nebucadnezar faa Billedets Dele blive dannede efterhaands, indtil det var fuldkommen færdigt fra Guldhovedet af til Fødderne og Tæerne af

Jern og Ler, og det skete ikke, førend efter at Billedet stod fuldt færdigt foran ham i en majestætisk og frygtelig Form, at han saa Stenen rulle fra Bjærgene. Dersom figer Daniel, efter at have beskrevet for Kongen hele Billedets Udseende lige til Tæerne: „Du saa det, **indtil** der blev en Sten afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder.“ Denne Fremstilling viser paa det Klareste, at Stenens Afhuggen af Bjærget var en Gerning af en sildigere Periode end Dannelsen af Fødderne og Tæerne. Babylons Konge saa Rige følge paa Rige, og hans Syn strakte sig hen i Fremtiden, indtil han saa Noget, der var aldeles særskilt fra Billedet — Noget, som ikke havde nogen som helst Forbindelse med Verdens fordærvede Magter og Riger — Noget, afhugget fra Bjærget uden Hænder, det er, Noget, som ikke var grundlagt af Menneskene — Noget i Bjærgegrnene eller paa et højt Sted — Noget, som ikke havde noget tilfælles med Fødderne af Jern og Ler, men som straks slog til dem, og de kunde ikke staa for det, men blevne knuste, og alle de Magter, som Billedet indbefattede, blevne aldeles ødelagte, og der fandtes intet Sted, for dem, medens den sejrrige Sten voksende, indtil den opfylde hele Jorden. Det Sidste Dages Rige var altsaa den sidste Ting, som saaes i det store Panorama af Riger, som passerede forbi ham i Synet. Og det skulde ikke opreises ved Kristi første Komme, men som Daniel sagde til Kongen: „Der er en Gud i Himlen, som aabenbarer hemmelige Ting; han haver fundgjort Kong Nebucadzar, **hvad som ske skal i de sidste Dage.**“ Det var et profetisk Syn, som næede til de sidste Tider, og som viste ham, hvorledes de af Menneskene dannede Herredømmer skulde ødelægges, og hvorledes den guddommelige Regering skulde faa Fremgang, triumfere og vinde almindeligt og evigt Herredømme over Jorden.

14) Nogle have antaget, at Riget, som blev fremstillet ved Stenen, skulde ikke opreises af Himlens Gud førend Kristi anden Tilkomst, da Kristus kommer for at regere paa Jorden. Men denne Opfattelse af Profetien er ikke mindre feilagtig end den Formodning, at Riget blev opreist for 1800 Aar siden. Dersom Kristus ikke skulde opreise sit Rige, førend han kommer i sin Hærlighed, vilde der ikke være nogle Hellige paa Jorden beredte til at

tages op for at møde ham; thi vi have allerede vist, at det Første Dages Rige intet Steds eksisterer paa Jordens, men er blevet befriget og overvundet, og intet Andet er tilbage iblandt alle Stammer, Tungemaal og Folk end Kirkesamfund og Herredømmer, oprettede af Mennesker. Dersom det ikke havde været Tilfældet, dersom Riget havde vedvaret paa Jordens i de sidste atten Aarhundreder, vilde der ikke have været nogen Nødvendighed for dets Oprejsning. Det vilde være Daarskab at sige, at Englands Rige skulde opreises, naar det allerede eksisterede; saaledes vilde det ogsaa være en Taabelighed at profetere, at Guds Rige skulde oprettes i de sidste Dage, for at ødelægge de Magter, som fremstilles ved det store Billedet, naar et saadant Rige allerede havde været paa Jordens i 1900 Aar. Men af den Kendsgerning, at det skulde opreises, efter at Billedets Fødder og Tæer vare blevne dannede, er det bevisst, at der den Gang ikke var noget saadant Rige paa Jordens; og da den var blottet for et saadant Rige, maatte Himmelens Gud nødvendigen afhugge det af Bjerget foruden Hænder, og opreiße det ved sin egen Magt.

15) At dette Rige skulde opreises før Kristi anden Tilkommelse er endnu mere indlysende af den Forudsigelse, at „Stenen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjærg, som opfyldte al Jordens“. Paa den Tid, Riget først opreises, bliver „Stenen afhuggen af Bjærget“, og maa derfor være mindre end Bjærget, af hvilket den tages; og medens den er saa liden, slaar den Billedet paa Fødderne og Tæerne; men den vokser hurtigen i Størrelse, indtil den vorder et Bjærg, ikke et lidet, men et stort Bjærg, og opfylder al Jordens. I denne Profeti udtrykkes der klarligen, at den Tid, dette Rige begynder, er det meget lidet, ikke en stor Klippe eller et stort Bjærg, men en Sten, afhuggen af Bjærget, og at det hurtigen vokser til et overordentligt stort Omsang, indtil det opfylder al Jordens.

16) Nu vel, dersom Riget ikke skulde opreises førend ved Kristi andet Komme, vilde det paa en Gang fremtræde i dets fulde Størrelse og Storhed; thi naar Kristus kommer, bringer han alle sine Hellige og hellige Engle med sig, og i Stedet for at være lig en Sten, afhuggen af Bjærget, vilde Riget paa en Gang opfyldte hele Himmel og siden Jordens.

17) Stenens Afhugning af Bjærget viser ogsaa, at Rige ikke først ses i Himmelens Skyer i al dets herlige Storhed, men at det er et Rige, som er opreist paa Jordens paa et højt Sted eller i en Bjærgegn. Dets Beliggenhed maa øjensynlig være nær Yderkanten af Billedets Fjædder og Tæer.

18) Beliggenheden af de Riger, som danne Billedet, er bekendt. De to første store Monarkier, som danne Hovedet, Brystet og Armene, findes i de vestlige Dele af Asien; det tredie paa de østlige Grænser af Europa, strækende sig ind i Asien; det fjerde, indbefattende Fjædderne og Tæerne, findes i Europa, de Forenede Stater og andre Nationer i Amerika af europæisk Herkomst. Levninger af alle de Nationer, som danne Billedet, ere endnu til, endskønt ikke i deres forrige Storhed og Størrelse. Hovedet, Brystet og Armene, Bugen og Lænderne og Benene af Tærn, saa vel som Fjædderne og Tæerne, eksistere endnu, endskønt i en svækket og svag Tilstand, og ville vedblive at eksistere, indtil et Rige af guddommelig Oprindelse skal komme ned fra Bjærgene mod Fjædderne og Tæerne; og da påafgår det mægtige Fal af Republicker, Kongeriger, Herredømmer og Kejserdømmer, der alle ville vorde fordeervede og ødelagte, for aldrig mere at reise sig igen; og der vil ikke findes mere Sted paa Jordens for dem. Deres Sted ville Hellige leve og regere, styret, ikke ved menneskelige, men ved guddommelige Love, at dette Universalige vil ikke, ligesom de forrige Riger, tages fra et Folk og gives til et andet; men Folket, som er den Høiestes Hellige, skulle besidde det evindeligen, og Gud selv vil være deres Konge og Lovgiver.

19) Da vi have lært af Daniels Profeti, at „i de sidste Dage“ skulde Guds Rige opreises, for at tilintetgøre alle andre Riger, og at dets Beliggenhed vil være i en Bjærgegn, og at dette Riges Undersætter skulde kaldes den Høiestes Hellige, lader os dernæst efterforske Maaden, hvorpaa Rige skulde opreises. Det kunde forventes, at et Værk af en saadan stor Vigtighed, som omfattede den ganse Verdens Interesser, vilde være en Genstand, ofte hentydet til af indspirerede Skribenter. Vi finde ogsaa, at Mange have talet om det og forudsagt mange Tildragelser desangaaende.

20) For at opreise Guds Rige paa Jordens udfor-

dredes der en Genoprettelse af Myndigheden til at forvalte Rigets Forordninger, Ordinancer og Love; eller med andre Ord, Myndighed til at predike Rigets Evangelium og forrette dets Anordninger. Hvad forudsiger Skriften om Maaden, hvorpaa denne Myndighed skulde gengives til Jorden?

21) Abenbareren Johannes tillodes at se Gengivelsen af Evangeliet til vor faldne Verden i hans store Syn paa Patmos. Han siger: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igennem Himlen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.“ Aab. 14, 6. Dette profetiske Syn viser paa det tydeligste, at naar det evige Evangelium gengives til vor Jord, skal en Engel være det vigtige Sendebud, som vil flyve fra Himlen til Jorden med de glade Tidender. Vi lære endvidere, at naar Engelen bringer dette Evangelium, skal det predikes for „alle Stammer, Tungemaal og Folk“. Vil denne Engel selv komme ned paa Jorden, og vandre omkring fra Sted til Sted, fra Stad til Stad, fra Nation til Nation og prædike, døbe, lægge Hænder paa og forvalte Herrens Nadver? Nej! dersom en Engel alene skulde foretage sig at udføre alle disse Forretninger, vilde han behøve mange tusinde Aar for at fuldføre sin Mission. Vil han kun flyve over de forskellige Nationer, og forkynde, ligesom med en Tordenstemme, Evangeliet for deres Øren, og byde dem at adlyde alle dets hellige Anordninger? Nej! Thi dette vilde ikke være af noget Gavn for Nationerne, undtagen de havde et hemhöndiget Præstedømme paa Jorden, som kunde døbe de Omvendte til deres Synders Forladelse, og bekræfte den Hellig-Ålands Gave paa dem ved Haandspaalæggelse. Vi ere dersør nødte til at tro, at naar denne Engel kommer fra Himlen for at gengive Evangeliet, vil Gud ogsaa gengive Myndigheden til at prædike det; og at valgte Redskaber, som ere ordinerede af en Engel, ville modtage Befaling til at prædike Evangeliet, døbe og at ordinere Andre, og saaledes genoprette Guds Rige paa Jorden, ifølge Daniels Forudsigelse. Da Kristi Rige organiseredes paa Jorden for 1900 Aar siden, skete det ved at kalde Apostle, Profeter og andre Embedsmænd, og inspirere dem med Abenbaringer, Syner, Profetier og med alle andre overnaturlige Gaver, som ere for-

nødne for at prædike Evangeliet og opbygge Riget blandt Menneskene. Og naar Guds Rige oprettes paa Jordens i de sidste Dage, kan man vente, at det vil ligne det i de forrige Dage.

22) Paa den Tid, Engelen kommer med det evige Evangelium, for at opreise Guds Rige paa Jordens, finder han Folkene paa den ganske Jord blottede for disse glade Tidender. Han finder end ikke En, blandt alle de utallige Millioner, som har Evangeliet. Det er sandt, at de have Historien om, at Andre modtog det i gamle Dage, nedskrevet i det Ny Testamente; men hvad gavner Historien om, hvad Andre modtog, medmindre de selv kunne blive døbte og annehmen de samme Gaver, Kræfter og Belsignelser? Hvad Gavn vilde det være for en hungrig Mand at læse Historien om, at Folk fordum gjorde sig til Gode med Brødene eller Fiskene, undtagen han selv kunde deltage deri og æde? Endskønt Nationerne kunne læse Historien om de tre Tusinde, som blev døbte paa Pintsefestens Dag til deres Synders Forladelse, vilde dette ikke gøre dem noget Godt, eftersom de gamle Hellige ere udryddede, og ethvert Spor af guddommelig Myndighed er tilintetgjort paa Jordens, og der er Ingen igen til at døbe dem til deres Synders Forladelse. Endskønt de kan læse Historien om, at Petrus og Johannes lagde deres Hænder paa de døbte Troende og bekræftede den Hellig-Ånds Gave paa dem, ere de dog overladte til den sorgelige Betragtning, at der gives ingen bemyndigede Apostle til at bekræfte denne store Gave paa dem; endskønt de kunne læse Historien om de Helliges Myrdelse af Brød og Vin til Jhukommelse om Kristi Lidelse og Død, er der dog ingen bemyndiget Tjener til at gøre Forretningen og give dem disse hellige Sindbilleder; og at modtage nogen af disse hellige Anordninger af ubemyndigede Mænd, vilde paaføre dem en Forbandelse i Stedet for en Belsignelse. I denne sorgelige, formørkede og fortabte Tilstand kunne de nok læse, hvad Evangeliet er, hvilken Myndighed der udfordredes for at forvalte dets Ordinancer, og hvilke Gaver, Kræfter og Belsignelser, der ledsager samme; men desværre, der er Ingen, som kan tjene dem deri.

23) Herren, som saa alle Nationers elendige Forstning, besluttede at sende en Engel fra Himlen, for at gen-give det evige Evangelium, og give alle Slægter, Stammer,

Tungemaal og Folk en Lejlighed endnu til at komme ind i hans Rige, idet han bestemte, at, dersom de ikke vilde adlyde det, skulde Riget komme rullende over dem, knuse dem og udslette deres Navne af Jorden. Forenet med dette Evangeliets Budskab var en anden Forkyndelse af den rædsomste Beskaffenhed. Den samme Engel skulde raabe og sige med høj Røst: „Frygter Gud og giver ham Ere, thi hans Doms Time er kommen.“ 7. Vers.

24) Tiden, naar Engelen overdrager dette Evangelium til Mennesket paa Jorden, er især fremhævet som hans „Doms Time“. For tydeligere at kunne forstaa, hvad der menes med „hans Doms Time“, underrettes vi i de følgende Vers om, at „en anden Engel fulgte, som sagde: Den er falden, den er falden, Babylon, den store Stad, thi den harer givet alle Hedninge at drikke af sit Horeris giftige Vin. Og den tredie Engel fulgte dem, og sagde med høi Røst: Dersom Nogen tilbeder Dyret og dets Billeder, og tager Mærket i sin Pande eller i sin Haand, han drikker af Guds Bredes Vin, som er iskænket ublandet i hans Fortørnelses Kalk; og han skal pines med Ild og Svovl for de hellige Engles og Lammets Assyn. Og deres Pines Røg opstiger i al Ewighed; og de have ikke Hvile Dag eller Nat, de, som tilbede Dyret og dets Billeder, og hvo, som annamme dets Navns Mærke.“ 8de—11te Vers.

25) Naar man læse disse Skriftsteder og betragte den forfærdelige Dom over alle de frafaldne Nationer, der leve paa Jorden den Tid Engelen genbringer Evangelie-Budskabet, og overvejer de frygtelige og skæffelige Domme, som ere udtalte over dem, kan det visseligen bringe En til at gyse. Af disse Skriftsteder er det klart, at den store Masse af faldne kristne Nationer, under Navn af „Dyret og dets Billeder“, vil forkaste „det evige Evangelium“, som Engelen bringer, hvilket modner dem til de svære Domme, som øjeblikkelig paafølger. Det er dem, der skalle pines med Ild og Svovl; det er dem, som „ikke harer Hvile Dag eller Nat“, men hvis Pines Røg opstiger i al Ewighed; det er dem, der udgør det gamle, udslidte og fordærvelige Billeder, som Nebucadnezar saa; det er dem, som Herren falder det store Babylon, hvis Fal Engelen skal forkynde; det er dem, der have fordærvet alle Slægter, Stammer, Tungemaal og

Folk med deres falske Lærdomme, Boleri og med deres „Horeries giftige Vin“; det er dem, der skulle „drinke Guds Bredes Vin, som er iskønket ublandet i hans Fortørnelses Kalf.“ Men for at Gud kan være retfærdig i at paalægge disse svære Straffedomme, tilbyder han dem først sit Evangelium, som han har sendt sin Engel for at gengive til Jorden; men de ville tillukke deres Øjne, Øren og Hjørter for det; de ville forkaste det, ligesom Farao og Egypterne forkastede Mose og Aarons Adbarsel; de ville forhaane det, ligesom Menneskeslægten før Syndfloden foragtede Noas Budskab; de ville behandle det med den samme Røngeagt, som Sodomiterne gjorde med Englenes Budskab til Lot. Og ligesom Stæderne paa Sletten straffedes med den evige Ilds Hævn, saaledes skulle disse straffes med Ild og Svobl, hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.

26) Da vi af Skrifterne have lært at kende den rigtige Maade, hvorpaa Evangeliet skal gengives, og Guds Rige opbygges, og da vi tillige have set, at disse underfulde Begivenheder finde Sted straks før Babylons eller Nebucadnezars Billedes Fald; eller med andre Ord, den fuldkomne Ødelæggelse og Tilintetgørelse af de faldne kristne Nationer, der bebo Europa, det vestlige Asien og Amerika, saa lad os dernæst spørge, om der er noget Kendetegn paa, at Engelen er kommen med Evangeliet.

27) For det Første have vi ingen Grund, hvorfør Engelen ikke kan komme i vore Dage. Der findes ingen Profetier, saa vidt vi vide, som skulle opfyldes, førend han kommer. Nationernes hele politiske Organisation stemmer i enhver Enkelthed overens med Samfundets forudsagte Forfatning, som den skulle være paa den Tid, denne mindeværdige Begivenhed indtræffer. Billedets Fydder og Tæer have i lang Tid været til; Babylon, Moderen til Skøger og al Vederstyggetighed paa Jorden, har været utrættelig i at udbrede sine fordærvede Grundstætninger blandt alle Nationer og Folk paa Jorden; Nationerne har med Begærighed drukket af hendes Urenheds og Vederstyggetigheds gyldne Bæger, hvorved de ere blevne drukne af hendes Horeris giftige Vin. Alle Ting synes, ifølge Profetierne, at være fuldkommen beredt for Engelenes Nedstigen fra Himmelten med Evangelie-Budskabet, tillige med Straffedommens Forkydelse.

28) Men er Engelen kommen? Gaa til de Romersk-Katholske og spørg dem. De vilde sige dig, at de ere Guds Kirke og Rige, at deres Myndighed er blevet overdraget lige fra Apostlene af, og at der ei behøves nogen Engel til at komme med det evige Evangelium; thi de have det allerede; og det vil være overflødig for en Engel at bringe Noget, som de have haft længe før Johannes saa Synet paa Patmos. Gaa dernæst til de Græsk-Katholske blandt Russerne og andre Nationer, og spørg dem, om en Engel nylig er kommen fra Himlen med det evige Evangelium, bestemt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, saa vilde de være færdig til at sætte dig i Fængsel, fordi du vovede at fremkomme med et saadant Spørgsmaal. De vilde anse det for den højeste Gudsbespottelse, om du vovede at betvivle deres gamle og cerede Religion; de vilde sige dig, at deres Kirke har haft det evige Evangelium lige siden Messias første Komme. Gaa til sidst til Protestanterne af ethvert Navn, enhver Sekt og ethvert Samfund, fra dem, der ere stadsfæstede ved Lov, til Dissenteren fra i Gaar; spørg dem Alle, om en Engel fra Himlen har vist sig for dem, og bragt det evige Evangelium til at forkynde for alle Folk paa hele Jordens Overflade; og du vil høre en forenet Røst udgaa fra alle deres Klasser og Grader, sigende: „Vi have det evige Evangelium i det Ny Testamente; vi have Guds Rige iblandt os og i vort Hjerte; og dette evige Evangelium og Rige har altid været paa Jordens siden Kristi første Komme; vi have bemyndigede Prester til at forvalte alle Evangeliets Anordninger; og det behøves ikke, at en Engel skulde komme ned fra Himmelten med Evangeliet, da vi allerede have det; det behøves ikke, at Gud skulde opreise sit Rige paa Jordens, da det allerede er og har været paa Jordens i mere end 1800 Aar.“

29) Efter at du saaledes forgæves har efterforsket hos Katholikerne, Grækerne og Protestanterne, og ikke kan fåa nogen Underretning om, at en Engel har vist sig, men derimod faar til Svar af dem alle, at en saadan Tildragelse var aldeles unødvendig, vil du maaske slutte, at Daniel og Johannes have taget fejl; eller dersom de ikke toge fejl, at de hentydede til en eller anden Hemmelighed, som Menneksset ikke skulde forstaa. Saaledes kunde du maaske bestrebe dig for at neddæmpe din Frygt og berolige dit

Sind og tænke, at Alt er rigtig nok, at den sande Kirke er virkelig paa Jordens i en blomstrende Tilstand, ifølge den ganske Kristenheds forenede Vidnesbyrd.

30) Men holdt! Vær ikke altfor hastig i din Slutning. Dette er en Genstand af altfor stor Vigtighed til at lade den passere med nogle saa ubetydelige Undersøgelser. Kom ihu, at dine Efterforskninger have været indstrænkede til de selv samme Magter, som skulle ødelægges, fordi de forfaste Engels Evangelie-Budskab — til de selv samme Magter, som kaldes Babylon — de mest fordærvede og sjæleødelæggende af alle Magter; det er derfor ikke at vente, at du vil finde dem at glæde sig i Forventningen af en Engel; det kan ikke antages, at en Tildragelse saa modsat deres Anskuelser, vilde optages gunstigt iblandt dem. Gaa nu til andre Folk, som ikke staa i nogen Forbindelse med dem, og gør dine Efterspørgsler. Dersom du gaan til de hedenstke Nationer i Asien, Afrika eller paa Øerne i Havet, saa vilde de sige dig, at de kende Intet om Kristus, Engle eller Evangelium; du kan derfor ikke erholde nogen Underretning af dem om denne Genstand.

31) Der er endnu et Folk, som er indsamlet fra Nationerne, og bo for sig selv i de fjerne affondrede Dale i Klippebjærgene; gaa hen og spørg dem, om en Engel er kommen med det evige Evangelium, at forkynde alle Stammer, Tungemaal og Folk, og de vil med en forenet Røst svare: Ja! De vil fortælle dig, at i Aaret 1827 sendte Gud en hellig Engel fra Himmel og overleverede i Joseph Smiths Hænder det gamle Amerikas hellige Optegnelser, som indeholdt det evige Evangeliums Fylde. De vil fortælle dig, at efter at Profeten Joseph havde oversat disse Optegnelser ved Hjælp af Urim og Thummim, aabn barede Engelen sig for tre andre og viste dem Guld pladerne, som indeholdt dette evige Evangelium, og bød dem til samme Tid at give deres Vidnesbyrd for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke Optegnelserne maatte vorde sendte. De vil fortælle dig, at paa den sjette Dag i April i Aaret 1830 opreste Gud sit Rige ved at give skrevne Bud og Aabenbaringer. De vil fortælle dig, at udvalgte Mænd bleve ordinerede under Engels Hænder til at prædike dette Evangelium, og til at ordinere Andre formedes Profetis- og Aabenbarings Gaven. De vil fortælle dig, at Gud befalede sine Tjenere

ved sin egen Røst og ved Engles Røst at prædike Evangelium for enhver Nation, Stamme og Tungemaal. De vil fortælle dig, at, formedelst Prædiken af dette Evangelium og efter den Høiestes Befaling skulde Rigets Børn indsamles fra Nationerne til de fredelige Dale i de store Klippebjerge, hvilke danne den adskillende Bjærgryg imellem Atlanterhavet og det Stille Hav. De vil fortælle dig, at Gud har opreist sit Rige ligesom en Sten paa Bjærgene. De vil fortælle dig, at det vil rulle ned fra Bjærgenes Toppe, tiltage i Størrelse, i Magt, i Storhed og i Herredømme. De vil fortælle dig, at det er bestemt til at opfylde hele Jordens og til at bestaa evindeligen.

32) Her finder du altsaa, kære Læser, et Folk, som svarer til enhver Beskrivelse, skildret af Profeterne; ikke et Træk mangler. Bevidnede Johannes, at en Engel skulde flyve igennem Himlen og bringe det evige Evangelium? Dette Folk bevidne Opfyldelsen deraf, og overrække dig Mormons Bog, der indeholde Evangeliet, og som allerede er oversat i mange Sprog. Bevidnede Daniel, at Gud skulde opreise sit Rige i de sidste Dage? Dette Folk bevidner, at Riget blev opreist ved førstikalte Befalinger og Åabenbaringer, og overrække dig de Bøger, som indeholde samme. Profeterede Daniel, at det Sidste-Dages Rige skulde „afhugges af Bjærget uden Hænder?“ Saa indtager dette Folk, som er bleven indsamlet til Bjærgene, Stenens passende Stilling. Havde det Forrige-Dages Rige inspirerede Apostle og Profeter? Det Sidste-Dages har det samme. Fulgte Tegn de Troende i det Forrige-Dages Rige? De samme følge dette Folk. Tit det Forrige-Dages Rige sine Love og Befalinger ved Åabenbaring fra den store Konge? Det Sidste-Dages Rige regeres ved ny Åabenbaring paa samme Maade. Ikke en Ordinance, Befaling, Lov, Gave eller Belsignelse, henhørende til Guds Rige, mangler. Ikke en eneste Profeti, angaaende dette Riges Oprettelse, har slaaet feil. Uagtet alle disse uimodsigelige Bidnessbyrd, vil den faldne Kristenhed forkaste det og omkomme og dens Nationer og Riger udslettes af Tilbærelsen; thi Guds Rige vil slaa dem, og de skulde knuses og ikke kendes mere. Dette er Himlens Forordning fra fordums Tid af, og ingen Nationer kunne forhindre Jehovas Hensigter.

33) Om Nogen skulde føle Tilbøjelighed til at ind-

rømme Sandheden af Daniels og Johannes' Profetier, men alligevel være uvillig til at tro, at de Sidste-Dages Helliges Kirke er det forud forkyndte Rige, vil vi gøre en Saadan følgende Spørgsmaal: Hvor vil du ellers gaa hen, for at finde et Folk, der opfyldte Profetens Ord? Hvor ellers vil du gaa hen for at finde et Folk, der endnu kun tror, at en Engel maa komme med Evangeliet? Hvor ellers finder du et Folk, som endog kun bekende, at det ved særfilt Åabenbaring er opreist som et Rige, fremstillet ved den af Bjærgene afhugne Sten? Hvor ellers finder du et Folk, som paastaa, at Gud har ved en Engel gengivet Myndigheden og ordineret Apostle? Da du nu ikke kan finde noget Folk, som bekende, at det have alle disse Kendetegn, er du da ikke nødt til at indrømme, at disse Profetier ikke ere blevne opfyldte uden i Oprettelsen af de Sidste-Dages Helliges Kirke? Om du forkaster den, som om den ikke var det forudsforkyndte Rige, af hvilke Grunde gør du det? Er der nogen Uoverensstemmelse eller Ufuldkommenhed i deres Lærdomme? Er der Noget, som du kan bevise er falsk eller i Modsetning til det Evangelium, som lærtes af vor Frelser og hans Apostle? Mangle nogen af de Embedsmænd, som fandtes i Kirken forдум? Er der Noget i Mormons Bog eller i nogen af deres Åabenbaringer, som er i Strid med en fornuftig Lærdom? Dersom du altsaa ikke kan forkaste dem af nogen af disse Grunde, vil du da ikke udsette dig for stor Fare ved at forkaste dem, som om de ikke vare det forud forkyndte Rige? Siger du, at endskønt du ikke finder noget andet Folk, som svarer til Profetierne, forventer du dog, at et saadant Folk skulle opreises herefter? Hvad Sikkerhed har du for, at du vilde tro mere paa deres Vidnesbyrd end paa de Sidste-Dages Helliges? I hvilke Henseender vilde de adskille sig fra denne Kirke? Vilde de have nogen Lærdom, eller Ordinance, eller Princip, eller Embede, eller Kraft, eller Gave, som denne Kirke ikke har faaet? Vilde der være noget Mærke eller Tegn, hvorpaa du kunde kende et Folk, som du forventer skal opreises, fra dette Folk? Hvis du ikke tror, at dette er det forud forkyndte Rige, maa du da ikke forvente et andet aldeles ligt dette? Maa du ikke forvente et, som vil bevægne, at en Engel er kommen med Evangelie-Budskabet, tillige med Straffedommens Forkyndelse? Hvis det ikke

vidner herom, vilde du da tro, at det var det forud forkynde Sidste-Dages Rige? Af! hvorfor twivler du, naar du ser, at dette Folk have alle disse forudsagte Kendetegn? Hvorfor vil du forene dig med den faldne Kristenhed i at fordømme dem? Hvorfor hylde den populære Mening og følge den brede Vej, hvorpaa Mængden vandrer? Hvorfor ikke overveie og lægge paa Hjærtet, at den Port er snæver og den Vej er træng, som fører til Sandhed, Lykkelighed og evigt Liv.

34) Vi begyndte dette Kapitel med den Hensigt at udpege nogle af de store Hovedbegivenheder, som vil finde Sted før Messiaæ andet Komme. Vi have allerede fremhævet flere, nemlig: Engelens Komme, Evangeliets Genbringelse, sammes Prædiken for alle Nationer, Guds Riges Oprettelse og det store Billedes Sønderbrydelse, eller med andre Ord: Babylons Fald. For endnu tydeligere at vise, at disse ere Begivenheder, der skulle indtræffe straks før vor Frelsers herlige Tilmødelse, siger Åabenbareren Johannes, efter at have set Engelen flyve med Evangeliet: „Og jeg saa, og se: en hvid Sky, og En sad paa Skyen, lig Menneskenes Søn, som havde en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Segel i sin Haand. Og en anden Engel udgik fra Templet, som raabte med høj Røst til den, som sad paa Skyen: Udstræk din Segel og høst; thi Timen til at høste er kommen, fordi Jordens Høst er moden. Og den, som sad paa Skyen, lod sin Segel gaa over Jordens Høst; thi Druerne af Jordens Vintræ, thi dets Druer ere modne. Og Engelen lod sin Segel gaa over Jordens Høst, og affskar Frugten af Jordens Vintræ, og kastede den i Guds Vredes store Persekarret. Og Persekarret blev traadt udenfor Staden, og der gik Blod ud af Persekarret indtil Hestenes Bidsler, tusinde og sets hundrede Stadier langt.“ Åb. 14, 11—20.

35) Saaledes vil man kunne se, at straks efter at det himmelske Sendebud med Evangeliet har åabenbaret sig, ses Menneskenes Søn at sidde paa en hvid Sky med

en skarp Segel; og Jordens Høst er moden, det er: Hveden skæres og føres op i Skyen, og Frugten af Jordens Vintræ fastes i Guds Bredes store Persekar, og trædes udenfor Staden. Evangelie-Budskabet, genbragt ved Engelen, er altsaa det store Forberedelses-Budskab for Menneskenes Søns anden Tilkommelse i en Sky.

36) Det Rige, som Himmelens Gud skulde oprette, bencevnes ofte i Profetierne under Navnet „Zion“. Derfor siger Psalmisten: „Naar Herren haver bygget Zion, skal han ses i sin Herlighed.“ Ps. 102, 17. Dette er nok et Bevis paa, at Zion intet Steds eksisterede paa Jordens — at Katholikerne, Grækerne og Protestanterne, som selv kalde sig Zion, har tiltaget sig et Navn, som paa ingen Maade tilkomme dem; thi Zion skulde ikke opbygges, førend straks før Herren sees i sin Herlighed. Hvis det allerede havde været til i 1800 Aar, vilde det være unødvendigt at opbygge det; men da Herren endnu ikke har vist sig i sin Herlighed, vide vi, at Zion ikke har fundet eksistere paa Jordens i saa mange Aarhundreder, som de fleste Religionssamfund have Driftighed nok til at paastaa. Det er en Sidste-Dages Gerning; det er et Folk, som i Særdeleshed beredes for Herrens Komme i sin Herlighed; det er ikke en Gerning, udført ved menneskelig Visdom, men det er Herren selv, som vil opbygge Zion.

37) Maaske Nogle ville gøre Indvendinger imod, at denne Kirke er Guds Rige, af den Kendsgerning, at dens første Oprindelse ikke var i Bjergene, hvorimod Daniel siger, at Stenen skal afhugges af Bjærget uden Hænder, men vi spørge, om Daniel siger, at Stenens første Oprindelse var i Bjærget? Eller siger han ikke snarere, at den skulde afhugges af Bjærget omtrent paa den Tid, som den skulde saa Billedet paa Fødderne? Vi svare, at det er ganske klart, at Bjærget er det Sted, hvorfra den tages, naar Tiden kommer for Billedets Sønderbrydelse.

38) For at vise, at Bjærget ikke er Stedet, hvor Zion først dannes, ville vi anføre en profetisk Advarsel af Esaias med Hensyn til den: „O, Zion, som bærer et godt Budskab, gaa op paa et højt Bjærg.“ Esaias 40, 9. At denne profetiske Advarsel gaves Zion i de sidste

Dage, er tydeligt af de næste Vers: „Se, den Herre, Herre, skal komme imod den Sterke, og hans Arm skal herske over ham; se hans Øn er hos ham, og hans Gerning, er for hans Ansigt.“ Førend den Herre, Herre, kommer med en sterk Haand, for at regere i stor Hellighed, vil han, som Psalmisten figer, „opbygge Zion“, og hans Folk, kaldet Zion, vil bringe et glædeligt Budskab, og blive befalet, som Esaias figer, „at gaa op til et højt Bjærg.“ Det er altsaa sikkert, at Zion eller Riget ikke først dannes i Bjærgene, men efter at være blevet opbygget, besales den at gaa i Bjærgene og at indtage sin bestemte Stilling henimod den Tid, det skal rusle ligesom en Sten og knuse det gamle babyloniske Billeder. Følgelig, den selv samme Kendsgerning, at de Sidste-Dages Helliges Kirke ikke har sin Oprindelse i et Bjærgland, men at de nu aarlig i tusindvis gaa op „til et højt Bjærg“, er nok et Bevis af ikke ringe Vigtighed for, at de i Virkeligheden er det ægte Sidste-Dages Zion, opbygget ved Herrens egen Haand, som Forberedelse for hans Komme.

39) Det maa bemærkes, at det Folk, som Esaias benævnede Zion, og som han formanedte til „at gaa op til et højt Bjærg“, er dem, der bære „et glædeligt Budskab“. Nu, hvilket Budskab kunde være glædeligere end Efterretningen om det evige Evangeliums Fylde? Evangeliet kaldes hyppigt et glædeligt Budskab. Uden Evangeliet kunde Zion i Sandhed ikke opbygges. Og denne Gerning ikke finder Sted, førend lige før Herrens Tilkommelse, er det klart, at forud for den, have alle Folk i lang Tid været uden Evangeliet; men da det er gengivet til Jorden ved en Engel, er Zion det Folk, som vil annehmen det; det er dem, der bringe glade Tidender. Da Esaias, henrykket i et profetisk Syn, saa Zion i de høje Bjærge og saa dem udsende Missionerer i hundredevis til langt fraliggende Nationer med de glade Tidender om Evangeliet, udbød han: „Hvor deilige ere dens Fødder, som bære godt Budskab paa Bjærgene, som lader høre om Fred, som bære godt Budskab om det Gode, som lader høre om Salighed, som figer til Zion: Din Gud er Konge. Dine Vægttere opløste deres Røst; de skulle synde med Fryd tillige; thi de skulle se

det skinbarligen, naar Herren genbringer Zion." Es. 52, 7. 8.

40) Deilige ere i Sandhed Zions Budbærere paa Bjærgene. De gaa ud til Nationerne med det Budskab til alle Folk, at Herren haver grundfæstet Zion, og de Fattige af hans Folk skulle have Tilflugt i den. Es. 14, 32. Som et Bevis paa, at de Fattige skulle have Tilflugt i Zion som et Befrielsessted, saa se, hvorledes de komme fra Øerne og langt bortliggende Nationer! Se, hvorledes de store Skibe udbrede deres Seil for Himmelens Vinde, lastede med Zions Børn! Hør deres Glædessaange, eftersom de føres op ad de brede majestætiske Floders fremvæltende Vandmasser i Zions Land! Se, hvorledes de trække af Sted over de ligesom grændseløse Sletter, der ligge udstrakte for dem, lig et uhyre Hav af Enge! Disse ere Herrens Græsgange, bedækkede med en yppig Græsvæft, og smykkede med Edens Blomster. Her bevæge Zions store Leire sig Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, sagte fremad! Her stige de gradvis opad de Genløstes banede Vej, indtil de næa Bjærgtoppene og nedstige i Ephraims yndige Dale, de hilse deres Venner og raabe højt af Fryd! Hvor skønt har ikke Esaias beskrevet denne de Helliges store, banede Vej. *

41) De skulle føde sig hos Veiene, og deres Græsgange skulle være paa alle høje Steder. De skulle hverken hungre eller tørste, og ingen Hede eller Sol skulle stikke dem; thi deres Forbarmen skal føre dem og lede dem til Vandfilder. Og jeg vil gøre alle mine Bjærge til Veie, og mine banede Veie skulle ophøies. Se, disse skulle komme langt fra; og se, hine fra Norden og fra Vesten, og hine fra Sinims Land. Syng med Fryd, I Hømle! og fryd dig, du Jord! og I Bjærge, raab med Frydesang; thi Herren har trøstet sit Folk og vil forbarme sig over sine Elendige." Es. 49, 9—13.

42) Under denne lange Rejse vil Vandfilder findes i Overflod i enhver Retning, og Herren har i Sandhed gjort sine „Bjærge til Veie" og ophøjet sine banede

* Dette blev opfyldt, idet de Hellige reiste med Seilskibe og langsom Befordring. Nu rejse de med Dampstibe og paa Jernbaner.

Veie paa dem, og udbredt sine „Græsgange paa alle høje Steder“, hvor hans Folks Hjorde finde Føde imellem de vilde Bøfler, Daadhyrene og Elsdyrene.

43) Se Zions Børn udbrede sig paa Bjærgene, paa Høiene og i Dalene, omgivne af deres talrige Faareflokke og Kvæghjorde! Se deres Lader og Forraadshuse fyldte i Overflod med Jordens rige Frembringelser! Se deres Børn og den opvoksende Slægt, flokkende sig i tusindvis til Universiteterne, Højskolerne og de talrige Undervisningsanstalter! Se Zions Fabrikanter, Haandværkere og Kunstmændere, alle flittigt beskæftigede med at tilvirke af det raa Materiale enhver Fornødenhedsartikel til Folkets Bekvemmelighed og Velvære! Se dens Grændser udvide sig ved indvandrende Tusinder, som aarlig strømme ind fra mange Nationer! og læs derpaa Esaiæ Profeti angaaende dens Held, og fryd dig: „Thi Herren haver trøstet Zion, han trøster alle dens øde Steder, og gør dens Ørken ligesom Eden, og dens øde Mark ligesom Herrens Have; der skal findes i den Fryd og Glæde, Tak sigelse og Lovsangs Lyd.“ Es. 51, 3.

44) Af de Skriftsteder, som vi allerede have anført, vil man kunne forstaa, at det Sidste-Dages Rige eller Zion skal dannes ved Indsamlingen af dem, som annamme Evangeliet. At i Stedet for at forblive adspredte overalt, vil det paalægges dem at indsamles til Et. Dette Træf af det Sidste-Dages Rige have de inspirerede Stribenter opholdt sig meget ved. Jesus sagde: „Himmeriges Rige er ligt en Bod, som kastes i Havet, og som samler af alle Slags Fisk. Naar den er fuld, drage de den op paa Strandbredden, og sidde og fanke de gode tilsammen i Kar, men de raadne kaste de ud. Saaledes skal det gaa til ved Verdens Ende. Englene skal udgaa, og skille de Onde ud fra de Retfærdige, og kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.“ Matth. 13, 47—50.

45) Det Rige, som her tales om, er ikke det, som den Gang oprettedes, men det, som skal oprettes just før „Verdens Ende“; ikke Jordens Ende, men den uguadelige Verdens Ende. Baade Gode og Onde blive indsamlede i Riget; baade Gode og Onde blive dragne op paa Strandbredden — Alle bekendende sig at være Rigets Børn. Dette har ingen Hentydning til andre end dem,

som kaldes Rigets Børn. Den sidste Fraskillelse af de onde finder ikke Sted, førend de ere udsamlede fra Nationerne; og da vil det ske ved Engle, som vil skille dem ud fra de Retfærdige. Det samme er fremstillet i Lig- nelsen om Hveden og Klinten: „Høsten er Verdens Ende, og Høftfolkene ere Englene. Derfor, ligesom Klinten sankes og opbrændes med Ild, saa skal det og ske ved denne Verdens Ende. Menneskenes Søn skal udsende sine Engle, og de skulle fanke af hans Rige alle Forar- gelser, og dem, som gør Uret. Og de skulle kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tenders Guidsel. Da skulle de Retfærdige finne som Solen i deres Faders Rige.“ Matth. 13, 39—43.

46) Klinte eller raadden Fisk vil findes i Riget, lige saa vel som uden for det. Af Frygt for Straffedomme eller af andre Aarsager, vil de endog gaa saa vidt, som at udsamles fra Nationerne tillige med Rigets Børn, og begge Slags ville vokse til sammen, indtil Høsten er fuldt moden, og Englene fanke dem ud, binde dem i Knipper, og kaste dem i Ilden.

47) At det Sidste-Dages Riges Børn ville vorde udsamlede som en Forberedelse for Kristi andet Komme, er tydeligen forudsagt i Ligelsen om de ti Jomfruer. Da Jesus talte om sin Tilkommelsesdag, sagde han: „Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som toge deres Lamper og gik Brudgommen i Møde.“ Matth. 25, 1. Man maa i Særdeleshed lægge Mærke til, at det Forrige-Dages Rige lignedes ikke ved ti Jomfruer; men Jesus talte om Fremtiden — om den Tid, da han skulde komme i sin Herlighed: „Da skulde det være den Tid, da Rigets Børn skulde tage deres Lamper og gaa ud at møde Brudgommen.“ Men til hvilken Del af Jorden gaa de hen? Vi svare, at de „gaa op til et højt Bjerg.“ Men vil de finde Brudgommen i Bjærgene? Nej! De gaa kun til Bjærgene, for at blive mere fuldkommen beredte for den Tid, da Brudgommen skal komme i Himmelens Skyer. Og selv, efter at de have gjort sig denne Umage, synes det, at de, som fremstilles ved de daarlige Jomfruer, vil blot have deres Lamper, men ingen Olie med. Og efter at de alle ere indsamlede fra Jordens Enden, baade de vise og de daarlige, ville begge Slags blive temmelig ligegeyldige; eller som

Jesus siger: „Og der Brudgommen tövede, slumrede de alle og sov ind.“ 5te Vers. Endskønt de alle forvente Brudgommen, synes det dog, at de, efter at have draget ud fra de uguadelige Nationer, ville føle sig altfor sikre, og blive tilbøielige til at forsømme at være paa Vagt; men ved Midnatten skete Anskrig: „Se, Brudgommen kommer; gaa ham i Møde!“ Hvilket opvækrende Raab! Hvorledes maatte det ikke gennemtrænge deres Hjørter, som saaledes pludseligen opvagnede fra deres Slummer! „Da blevе Jomfruerne alle opvakte, og gjorde deres Lamper tilrette.“ Men de Daarlige sagde til de Klope: „Giver os af eders Olie; thi vore Lamper udslukkes.“

7. 8. Vers.

48) Hvilken frygtelig Tilstand vil ikke de daarlige Jomfruer være i! Forestil dig, kære Læser! at Jorden skælver og raver frem og tilbage — at Bjærgene synke, at Dalene ophøjes, at Hæmlene ryste, at Guds Basun lyder, at Hæmlens Forhæng revner og at hele Naturen ligger i Krampetrækninger, og skildrer saa for dit Sind deres Fortvivelse og frygtelige Angst, hvis Lamper vare nærvæd at gaa ud! Hør, hvor de bede de Klope at give sig Olie! Men deres Beden er forgæves. De Klope svarede og sagde: „Det maatte ikke blive nok til os og eder; men gaa hellere hen til Sælgerne og købe for eder selv. Men der de vare bortgangne for at købe, kom Brudgommen; og de, som vare rede, gif ind med ham til Brylluppet; og Døren blev tillukt. Siden kom og de andre Jomfruer og sagde: „Herre! Herre! lad op for os!“ Men han svarede og sagde: „Sandelig siger jeg eder, jeg kender eder ikke.“ 9.—12. Vers.

49) I denne Lignelse, saa vel som i de øvrige, vi have anført, er det paa det Bestemteste angivet, at Rigets Børn ville blive samlede til Et, og at der iblandt dem vil findes Nogle, som lignes ved raadden Fisk eller Klinte; og Andre, som ville blive Apostater, hvis Lamper kun vil brænde saa længe for dem, at de kunne samles med de Restfærdige i Bjærgene, og der ville de aldeles gaa ud, og vil af Efterladenhed falde i en dyb Søvn, hvorfra Intet kan vække dem, uden Anskriget ved Midnat; men ak! de vaagne for silde. Døren er lukket for dem, og de ville omkomme med Resten af de Uguadelige.

50) Dette er ogsaa fremstillet i Lignelsen om

Bryllups-Nadveren: „Der var et Menneske, som gjorde en stor Nadvere, og bød Mange. Og han udsendte sin Tjener paa Nadverens Time, at sige til de Budne: Kommer! thi nu ere alle Ting beredte. Og de begyndte alle endrægteligen at undskyldte sig. Den første sagde til ham: Jeg haver købt en Åger og haver fornødent at gaa ud og se den; jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en anden sagde: Jeg haver købt mig fem Par Øksne, og gaar hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en anden sagde: Jeg tog mig en Hustru til Egte, og derfor kan jeg ikke komme. Og Tjeneren kom og forkyndte sin Herre det; da blev Husbonden vred og sagde til sin Tjener: Gå hurtigt ud paa Stadens Streder og Gader og fører hid ind Fattige og Krøbblinge og Halte og Blinde. Og Tjeneren sagde: Herre, det er gjort, som du befol, og der er endnu Rum. Og Herren sagde til Tjeneren: Gå ud paa Veiene og ved Gærderne og nød dem at gaa ind, paa det mit Hus kan vorde fuldt. Thi jeg siger eder, at ingen af de Mænd, som vare budne, skulle smage min Nadvere.“ Luk. 14, 16.—24.

51) Nadveren eller Bryllupsfesten havde intet som helst Hensyn til Kristi første Komme, men til hans anden Tilmeldelses store Dag. Og Udsendelsen af „hans Tjener paa Nadverens Time“ var et Sidste-Dages Budskab, som viser, at Herren atter vilde tale til sine Tjenerere og give dem den Mission at indbyde de Rige og Formuende blandt Menneskene at komme til hans Nadver, det er, at forlade deres smukke Boliger, Ejendomme, Forretninger og Handel og samles til Bjærgene, for at tilberede en Fest af fede Ting, af Vin, vel renset for Børne, for at tilberede sig den store Brudgom-Nadver. Men Jesus siger, at alle disse Rige vilde som med en Mund undslaa sig for at gaa, formedelst deres Ejendomme eller af andre verdslige Hensyn. Lignelsens Sprog viser klarligen, at Indbydelsen til at komme til Nadver nødte dem til at gaa et eller andet Sted hen. Og paa Grund af deres Undskyldninger vilde Herren blive saare mishaget; og derfor befaler han sine Tjenerere at gaa ud og samle „Fattige, Krøblinger, Halte og Blinde“. Og naar dette er gjort, skulle de sendes paa den tredie Mission, med Magt til at nøde dem, der ere

paa Veiene og ved Gærderne til at gaa ind. For at iværksætte disse tre Missioner, maatte Herren tale til sine Tjenere, det er, give dem ny Åabenbaring og udpege Pligter i hver Mission; og tillige er der i alle disse tre Missioner indbefattet en Indsamling.

52) Ifølge en Slags Guds Tjenere paa hele Jorden raabe til de Hellige blandt alle Nationer, sigende: „Viger, viger, farer ud derfra, rører ikke ved noget Urent; gaar midt ud af den, renser eder, I som bære Herrens Kar.“ Es. 52, 11. En Røst er hørt fra Himmel, som Johannes den Åabenbarer forudsagde, sigende: „Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naar indtil Himmelens, og Gud haver kommet hendes Uretfærdighed ihu.“ Aab. 18, 4.

53) Denne Røst fra Himmelens skulde ledsgage Forkynelsen af Evangeliet, som bragtes af Engelen. Her ere to Marsager angiven, hvorfor Herrens Folk — de Sidste-Dages Hellige — skulle gaa ud fra Babylon. Den ene er, at de ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og den anden, at de ikke skulle rammes af hendes Plager. De Straffedomme, som skulle vederfares den faldne Kristenheds Nationer, under Navn af det store Babylon, ere af den frygteligste og forfærdeligste Beskaffenhed. Og ligesom Lot blev frelst ved bogstaveligen at fly fra Sodoma til Bjærgene, saaledes ville de Sidste-Dages Hellige blive frelste fra Babylons gruelige Plager ved at fly til Bjærgene.

54) Dette Sidste-Dages Zion skal blive lig en Stad, der ligger paa et højt Bjærg og oplyses af Guds Herlighed; den vil udbrede sit Lys til alle omliggende Nationer. Dette vil ikke blot være et immaterielt eller aandeligt Lys, som oplyser Forstanden, men et Lys, som skal ses med de naturlige Øjne. Derfor figer Esaias, „at Herren skal skabe over hver Bolig paa Zions Bjærg og dens Forsamlinger, en Sky og Røg om Dagen, og en skinnende Ilds-Lue om Natten.“ Es. 4, 5. At denne bogstavelige Tilkendegivelse af Herrens Herlighed i en Sky, og i Røg, og i Ild, vil finde Sted, medens de uguadelige Nationer endnu er paa Jorden, er klart af følgende Forudsigelse af samme Profet: „Gør dig rede,

bliv oplyst, thi dit Lys er kommet; og Herrens Herlighed er opgangen over dig. Thi se, Mørket skal skjule Jordens, og Dumhed Folkene; men Herren skal oprinde over dig, og hans Herlighed skal ses over dig." Ef. 60, 1. 2. Saaledes vil Herrens Herlighed, medens Mørket skjuler Jordens og Dumhed Folkene, bogstavelig ses i Skiffelse af en Sky og Røg om Dagen og en skinnende Ildsclue om Natten, ikke blot over Templet, men over enhver Bolig i Staden, og over alle dens Forsamlinger.

55) Læser, betragt et Øjeblik denne storartede og herlige Scene. Forestil dig en stor og udstrakt Stad med et blændende og herligt Lys, der omgiver enhver Bolig og opfyldte Himmelene oven til. Vilde ikke et saadant vidunderligt Faenomen tiltrække sig alle Nationers Opmærksomhed? Antag, at Dagens Aviser og Tidsskrifter virkelig skulde bringe Efterretninger om, at en hel Stad var indhyllet i en skinnende Ilds Glans, Nat efter Nat, Maaned efter Maaned, Aar efter Aar, og at Bygningerne ikke fortæredes, vilde det ikke opvække den høieste Forbavelse? Vilde det ikke blive det store Konversations-Emne? Vilde ikke Tusinde og Millioner komme endog fra langt bortliggende Nationer, for at se paa et saa besynderligt og uventet Skue? Hør, hvad Esaias fremdeles figer: „Og Hedningene skulle vandre til dit Lys; og Kongerne til det Skin, som er opgangen over dig. Opløft dine Øyne trindt omkring, og se, alle disse have forsamlet sig, de komme langt fra, og dine Østre opfostres ved din Side. Da skal du se det, og løbe til, og dit Hjerte skal ræddes og udvide sig; naar Mangfoldigheden hos Havet omvendes til dig, naar Hedningenes Magt komme til dig." „Og dine Porte skulle altid holdes aabne Dag og Nat, de skulle ikke tillukkes, for at lade Hedningenes Magt komme til dig, og deres Konger skulle føres hertil. Thi det Folk og Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordøerves, og Folkene skulle visse ligen ødelægges." „Og deres Børn, som dig trængte, skulle gaa bøiede til dig, og de skulle nedbøje sig for dine Fødders Saaler; ja Alle, som dig bespottede; og de skulle kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel." Ef. 60, 3.—5. 11. 12. 14.

56) Et Optrin lig dette har aldrig tildraget sig paa Jordens; men det maa finde Sted før Frelseren kommer.

Og der vil komme store Skarer fra alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk med deres Guld og Sølv, som et Offer til Hærfarernes Herres Navn. Men efterhaanden vil Forbandelsen gradvis tiltage, og Nationerne ville blive indhyllede i syv Gange tykkere Mørke, end de før vare i, og naar dette finder Sted, ville de hurtig modnes til Opbrændelsen, og udryddes af Jorden ved Herrens Komme. Da vil den herlige Fredsregering tage sin Begyndelse, og Herrens Kundskab vil skjule Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

Indhold.

Første Kapitel: Sand Tro	3.
Andet Kapitel: Sand Omvendelse	29.
Tredie Kapitel: Vand=Daaben	55.
Fjerde Kapitel: Den Hellig=Aland	81.
Femte Kapitel: Aandelige Gaver	95.
Sjette Kapitel: Nødvendighed for Miraller	121.
Syvende Kapitel: Det almindelige Trafald	146.
Ottende Kapitel: Guds Rige i de sidste Dage	172.

Harold B. Lee Library

3 1197 80024 1587

Utah Bookbinding Co. SLC, UT 6/7/06 270

